

ВЕЛИКА СРБИЈА

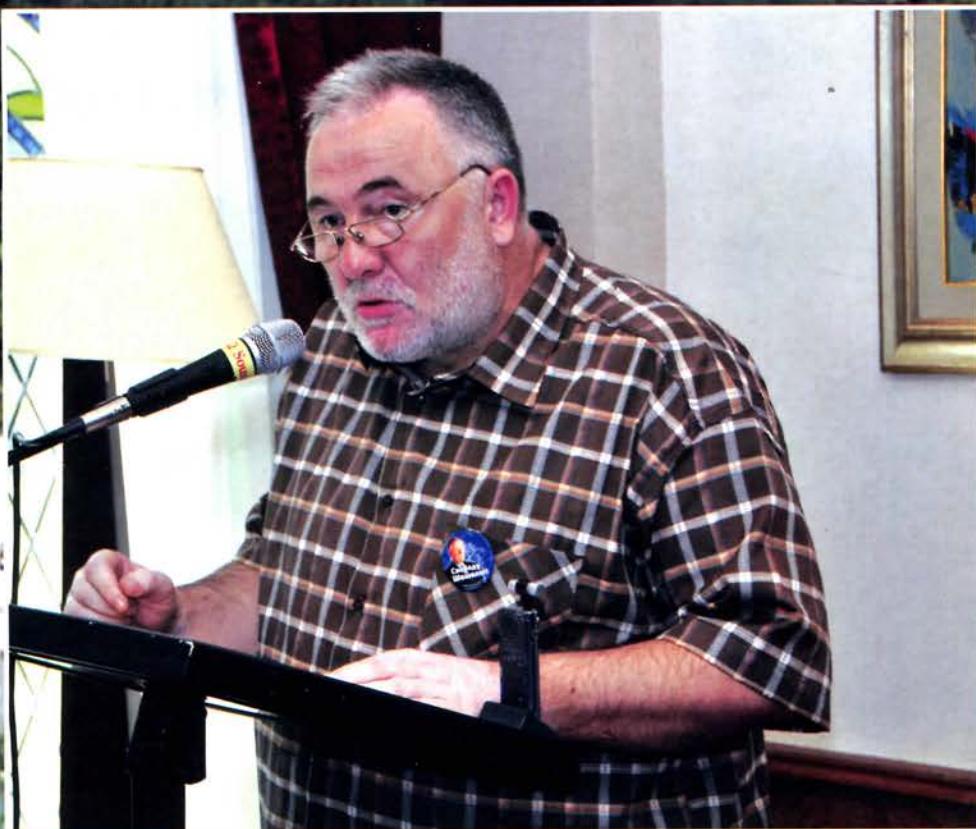

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУН 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3204

Борба за права Срба у Црној Гори

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Томислава Николића
Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жутића
Мр Дејана Мировића
Момира Васиљевића
Зорана Красића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Основач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амада Мигати, Будимир Ничић, Жана Живалjeвић, проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета, др Бранислав Блајчић, Борис Алексић Љубомир Краговић, Владимира Ђукановић Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић, Јубинка Божовић и Драгица Томић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ, Томислав Николић, Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић, Зоран Красић, Паја Момчилов, Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

СИР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990).

- Београд : Војислав Шешељ, 1990).
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Врућа политичка јесен је пред нама. Власт у Србији још није конституисана док се власт у Црној Гори спрема да предстојећу јесен учини што врелијом јер се, очито спрема погубан потез, признања лажне државе Косово.

Опозиција у Црној Гори нема јединствен став како даље. Покрет за промјене купује вријеме и сваки пут позива опозицију у још једну превару, социјалистичка народна партија полако тоне у анониму, Народне странке више и нема, Демократска српска странка се спрема за следеће изборе иако и сама много не вјеријући у своју снагу, Мандић је добро прошао на предсјеничким изборима док српски радикали попа-ко али сигурно јачају своју политичку позицију.

Иницијатива Странке српских радикала и Српског националног вијећа као и Академске алтернативе за рсправу на тему права Срба у Црној Гори, обиљежила је политичка де-шавања читавог мјесеца. Сви значајни интелектуалци подржали су Декларацију о правима Срба у Црној Гори и начин рјешавања овог проблема који, свакако, није мали.

Актуелни режим у Црној Гори најгорим нацистичким методама крши права Срба у Црној Гори који су, у овом тренутку, потпуно обесправљени.

Против борбе за српска национална права определиле су се и неке странке које битније не утичу на црногорско јавно мњење.

Странка српских права се изборила да се јавно саопште одредбе новог закона о личној карти тако да ће сваки грађанин који хоће моћи своје податке на новој личној карти уписивати српским писмом - ћирилицом.

Борба за српске националне интересе се наставља и процес заустављања асимилације српског народа у Црној Гори треба да престане како не би нестао. На прошлом попису становништва 32 одсто се изјаснило да су Срби док се 64 одсто, грађана Црне Горе изјаснило се да говоре српским језиком. Без обзира на те чињенице само један одсто Срба ради у државним органима док власт покушава да измисли нови језик „црногорски“ који ће имати три слова више и два паде-жа мање како би проценат грађана који говоре српским језиком био значајно смањен.

Душко Секулић

Пет година добровољног одласка Војислава Шешеља у Хашки трибунал

ШЕШЕЉЕВА ДОМИНАЦИЈА ТРИБУНАЛОМ

- *Неко може да воли неко или не, лидера радикала, али он делује убедљиво, прецизно и оштро, а Тужилаштво је тек сада постало свесно у шта се упуштило – сматра Бранко Радунко аналитичар „Нове српске мисли“*

Пише: Драган Павловић

Хашком трибуналу, у току је суђење оснивачу и председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу, првом Србину који је добровољно – уз трубаче, предао Трибуналу.

Суђење је почело 7. новембра прошле године и за првих 40-так радних дана је саслушано десетак сведока Тужилаштва. Према процени председавајућег Судског већа Жан Клода Антонетија извођење доказа Тужилаштва трајаће око 120 радних сати, и очекује се да буде завршено до јула ове године. Истовремено, Шешељ би своје доказе по тој процени могао да почне да изводи у септембру.

Али, већ сада је јасно да ће, мада ово суђење није ни најважније ни највеће, бити најзапаженије пред Хашким трибуналом после процеса Слободану Милошевићу.

– Неко може да воли или мрзи лидера, али мора му се признати да делује убедљиво, прецизно и оптимистично. Тужилаштво тек сада постало свесно у шта се упустило. Нема сумње да се човеку суди за вербални деликт, за ширење националности као идеологије, коју Тужилаштво представља као јерес – сматра Бранко Радунко аналитичар Нове српске мисли.

Без икакве сумње, томе највише допринос је Шешељ који се пред судом брани сам. Он је ту одлуку судијама обrazložio речима да је „најбољи правник кога познаје“. Како суђење одмиче, већина посматрача мисли да није погрешио.

Нешто мањи део „кривице“ зашто би ово суђење могло да обележи рад Хашког трибунала коме мандат престаје 2010. године лежи и у чињеници да Тужилаштво у процесу против лидера радикала, углавном, доводи, сведоке крхког кредитилитета и то од првог, громогласно најављиваног ве-

штака, америчког социолога, Ентони Обершала. Тад вештак наводни врхунски стручњак, Американац, мађарског порекла, признаде да је дипломирао физику, а докторирао социологију, али и то да не зна шта је имагинарни број.

— Ја никако нисам вештак за питање историје и питања дефиниција говора мржње — рече на крају сведок вештак Обершал, а овај дијалог преносимо у целости зато што на најбољи начин показује своју интелектуалну и сваку другу надмоћ доктора Шешеља у Хашком трибуналу.

Шешељ: Где сте рођени господине Обершал?

Обершал: 1936.

Шешељ: Ма, молим вас господине Обершал, ја питам где сте рођени, а ви ми одговарате када сте рођени.

Обершал: У Будимпешти, 1936.

Шешељ: Шта сте по националности?

Обершал: Грађанин Сједињених Америчких Држава.

Шешељ: Ја вас не питам чији сте грађанин, јесте ли по националности Мађар или сте неке друге националности.

Обершал: Пореклом сам Мађар, али сам сада Американац.

Шешељ: Американац сте по држављанству, а по националности сте Мађар. Није то сада нешто нарочито важно за нас, али изнудих одговор на то питање. Ви сте 1958. године дипломирали физику, је ли тако?

Обершал: То је тачно.

Шешељ: А 1962. године стекли сте докторат социологије?

Обершал: То је тачно.

Шешељ: Је ли то мало необично да неко ко је дипломирао физику стекне докторат социологије?

Обершал: Не, уопште није необично. Заправо, мој саветник који је створио подручје масовних комуникација, Пол Лазерспелд стекао је диплому физичара у Бечу, а након тога је постао социолог. Ја сам студирао код њега. Дакле, ту нема ништа неуобичајеног.

Шешељ: Које је услове требало да испуните да бисте стекли докторат социологије?

Обершал: Па, морао сам да одслушам цели низ предавања на универзитету Колумбији, од којих неке и данас користим као вештак, у смислу анализе садржаја масовних комуникација. Морали смо, такође, да положимо одређене испи-

те. Морао сам да напиша докторску дисертацију, имао сам одређену обуку у вези са неким научним пројектима. Дакле, то су били услови.

Шешељ: Која је тема ваше докторске дисертације? Кратко ми кажите, молим вас.

Обершал: Тема моје докторске дисертације јесте историја социјалног истраживања у Немачкој.

Шешељ: На студијама физике сте имали и неке предмете из математике?

Обершал: Да, наравно.

Шешељ: Господине Обершал, да ли знате шта је то имагинарни број?

Обершал: Да, наравно, ми их зовемо функцијама сложених варијабли, они се користе у неким једначинама. Сада смо са филозофије науке прешли на математику. Др Шешељ, камо идемо?

Шешељ: Ево, ја показујем да ви не знате шта је имагинарни број. Имагинарни број је корен из негативног броја. На пример, корен из броја четири је број два, а корен из минус четири не може бити два него се пише у математици $\sqrt{-4}$, имагинарно два. Је ли тако господине Обершал? Јесте? Добро.

Обершал: Да, па то сам и рекао.

Шешељ: Нисте ви то рекли.

Обершал: Комплексни, сложени бројеви.

Шешељ: Ви то не знате па сте покушали да избегнете одговор.

Обершал: Ја сам то рекао.

Шешељ: Још једно питање из физике. Знате ли ви шта је то Авогардов број?

Обершал: Не, не знам.

Шешељ: Не знате. А који број атома има у једном граму било ког елемента, масе, у једном граму масе било ког елемента?

Обершал: Не знам.

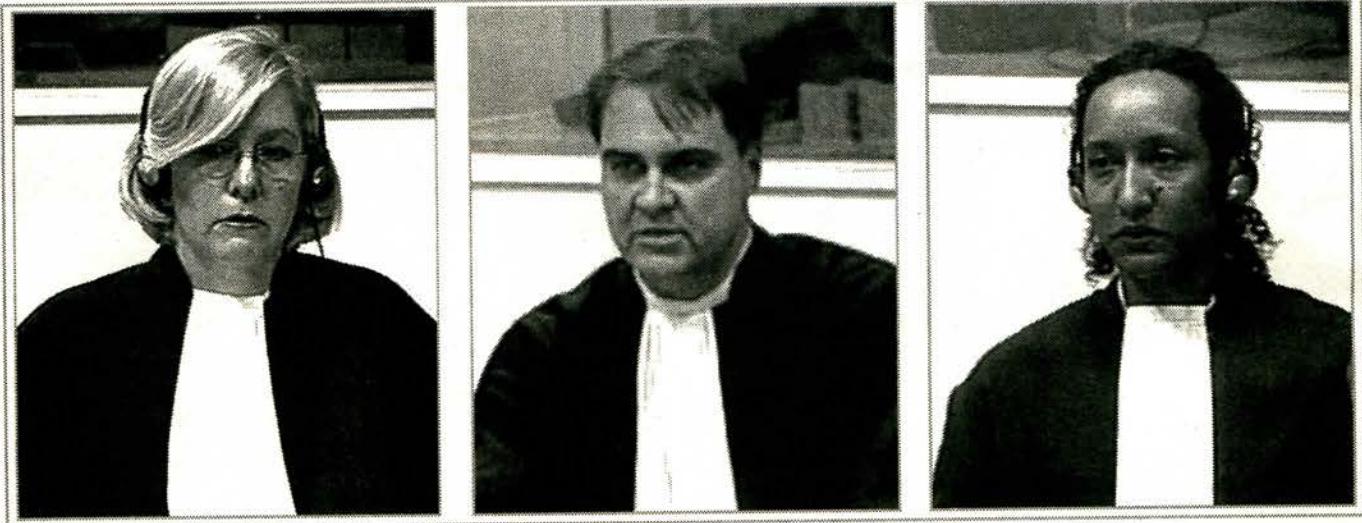
Шешељ: Не знате. Добро. Значи, видимо да нисте никакв физичар. То вас је онда отерало у социологију, је ли та ко. Идемо даље. Господине Обершал?

Обершал: Могу ли ту нешто рећи сада?

Трошкови одбране

Трибунал се обавезао да ће сносити трошкове услуга правних саветника СРС-а, што по Шешељевој процени износи око 6.395.000 долара, али од тога за сада, ништа.

– Војислав Шешељ је једини оптуженик, који од Трибунала није добио новац, на који има права, за трошкове својих правних саветника – тврди правни саветник лидера радикала, Зоран Красић. Дружења са хашким оптуженицима. – Шешељ је по стизању у притворску јединицу, срдечно дочекао бивши председник СПС-а и СРЈ, Слободан Милошевић. Убрзо се Шешељ спријатељио и са осталим оптуженицима, без обзира на националност, пре свих са Младеном Налетелићем Тутом, херцеговачким Хрватом, осуђеним због ратних злочина на 20 година затвора, чак сам га и ја упознала кад сам била у посети код Воје – неком приликом је за „Вести“ рекла Јадранка Шешељ.

Раскринкано Тужилаштво са лажном оптужницом: Дал, Мандис и Бирсеј

Шешељ: Не можете ту нешто рећи док вам ја не поставим питање, када вам поставим питање онда може.

Тако је Тужилаштво почело с брукањем које је лидер српских радикала и највећи српски патриота који је за част и слободу Србије спреман да да и свој живот одмах на почетку прозрео, а то на крају и документовао.

Недуго пошто је једна од највећих злоторки и србомрата Карла Дел Понте обелоданила да је написала књигу о свим зверствима које је починила над напађеним српским народом, све маске су пале, а лидер српских радикала доктор Војислав Шешељ је имао прилику да истину проспе у лице и хашким мучитељима и злоторима.

Пошто је у једној од последњих недеља суђења, касно подне завршена дводневна затворена седница на којој је саслушан један сведок оптужбе, доктор Војислав Шешељ је затражио реч и још једном рекао сурому истину не сам да на његовом суђењу има „много лажних сведока“ против њега већ и да је управо оптужница против њега била подигнута на захтеве власти Србије.

Позивајући се на изводе мемоара бивше тужитељке, објављење у београдској „Политици“ под насловом „Бинђић: Води Шешеља и немој више да нам га враћаш“, Шешељ је казао да је Дел Понтеова у својој књизи потврдила да је оптужнице против њега подигла захтјев, како је рекао, „мафијашког премијера Бинђића“.

– Мафијашки премијер Бинђић умакао нам је прије пет година и њему више не можемо да поставимо ни једно питање, али Дел Понтеовој можемо – рекао је доктор Шешељ, сугеришући да би Трибунал нешто требало да предузме тим поводом.

Председавајући судија Жан-Клод Антонети одговорио је да ће изводе из књиге Дел Понтеове прочитати и предузети неке мере, ако то буде сматрао потребним.

У међувремену, Хашко тужилаштво је наставило да до води и испитује сведоке не само доказано посрнуле моралне већ и доказано криминалне прошлости.

– Воја је чекао на суђење скоро пет година, већ сада је сасвим јасно да Војислав свакодневно доказује надмоћ у судници Трибунала. Стручношћу и знањем ће победити овај лажни, политички суд – тврди Шешељев правни саветник, Зоран Красић и истиче да би све требало да забрине чињеница да Судско веће није нашло за сходно ни да упозори Тужилаштво које опстриуше суђење које би требало да буде место на коме треба да се дође до истине да би се спровела правда.

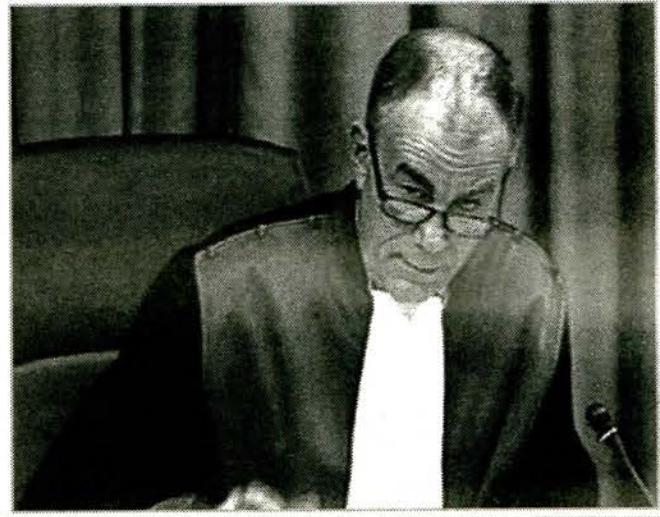
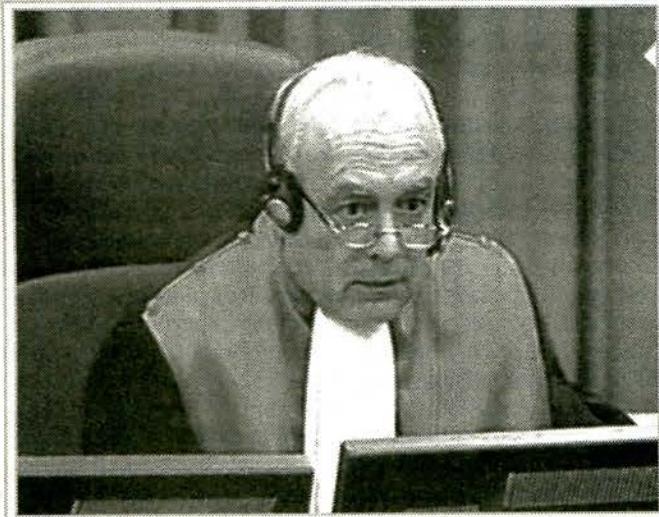
– Од 7. новембра 2007. године, до практично данашњег дана сведоци Тужилаштва излазе као на некој серијској трацицији производњу. Др Војислав Шешељ, све то растура. Он показује или да су у питању лажи или да су питању фалсификати, или да су у питању сведоци који немају никакав кредитабилитет. ВС-033 више не вреди ни помињати какав је. Ако је судница институција која треба да спроведе правду, а не ће да се позивам на друге предмете у Хашком трибуналу, онда се стварно поставља питање зашто др Шешељ још увек седи на оптуженичкој клупи и докле тужилаштво мисли да изводи доказе када ти докази једноставно падају у судници, кредитабилитет сведока готово да не постоји. Да није можда Претресно веће преузело улогу главног тужиоца Хашког трибунала? Видели сте и сами да је поприлично Тужилаштво пасивно. Оно што се примећује то је да Тужилаштво

штво не успева чак ни у тим роковима од десет дана да до врло добро препарира сведока. Такође се види и сигнализација између Тужилаштва и сведока Тужилаштва. Када представник Тужилаштва који саслушава дигне руку, онда сведок Тужилаштва мора да стане јер је забраздио у неку реченицу коју није научио напамет и видели сте и сами десетодневне или петнаестодневне висинске припреме ради препарирања сведока не могу да обезбеде у континуитету 15 реченица које би биле смислене током давања исказа сведока Тужилаштва – истиче Красић. За ове четири и по године др Војислав Шешељ не престаје да изненађује како домаћу, тако и светску јавност. Остаће упамћено његово писмо администрацији (Секретаријату) Хашког трибунала препуно псовки и увредљивих израза, затим духовитог објашњења зашто не може да чита документа која му се доставе не само на енглеском, већ и на бошњачком или хрватском језику. Због тога и преносимо његово, сада већ антологијско писмо Суду из 2005. године у коме је на прави начин, српским језиком ствари назвао правим именима и то тек пошто је хашка казаматска администрација потпуно прекардашила.

Ја сам Александра Вучића прихватио као свог правног саветника, а ви, сви припадници Секретаријата хашког трибунала, можете само да прихватите да ми попушите курац. Моји правни саветници нису моји бранчиоци и зато не морaju да испуњавају правничке услове који су предвиђени за бранчиоце. Они само морају да испуне оне услове које им ја пропиши, а ви само даље ометајте припрему моје одbrane, па ћете на kraju morati да поједете сва говна која сте изасрли. Јебем вам мајку свима, почевши од Ханса Холцијуса па надаље, укључујући биганту Ђарда ван дер Спул – написао је и изговорио у судници др Војислав Шешељ. Међутим, најтежа је била намера да се сам бани у Хагу. Принципијелан у тој одлуци, Шешељ је 11. новембра 2006, када му је суд

именовао браниоца у приправности, започео штрајк глађу. Мада здравствено витално угрожен, обуставио га је, 8. децембра 2006 – тек пошто је Суд прихватио све његове захтеве. У том периоду није било правог Србина који није стао уз доктора Шешеља молећи се Богу за његово здравље. То су чинили и неки досманлијски лидери који нису желели да их се потомци стиде. Тако хашким дахијама обратио и председник тадашње владе Србије Војислав Коштуница. Он је указао у писму председнику Хашког трибунала Фаусту Покару на озбиљност ситуације настале после ступања у штрајк

Збуњено судско веће судије Антонети и Хархоф

Смрт мајке

Поводом смрти Данице Шешељ, која је умрла прошлог октобра, проф. др Војиславу Шешељу изразили су искрено саучешће и његови пријатељи, сабораци из хашког казамата. Саучешће су потписали: Драгољуб Ојданић, Радivoje Милетић, Никола Ђаниновић, Сретен Лукић, Владимира Лазаревић, Милан Гверо, Милан Милутиновић, Небојша Павковић, Љубиша Боровчанин, Вујадин Паповић, Милан Мартин, Миље Мркић, Драгомир Милошевић, Љубиша Беара, Здравко Толимир, Винко Пандуровић, Момчило Крајишник, Винко Мартиновић, Милан Лукић, Властимир Ђорђевић, Драго Николић, Видоје Благојевић, Радослав Брђанин и Станислав Галић.

Надривештаци – сведоци Тужилаштва: Обрешај, Туненс, Ив Томић и Ридлмајер

глађу лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља. „Влада Србије дубоко је забринута због могућности да у случају др Шешеља буду угрожена и прекршена основна права, гарантована сваком људском бићу – право на одбрану пред судом какву сам оптужени изабере, али пре свега најосновније право на живот”, навео је Коштуница у писму Покару.

Коштуница је навео да остаје у уверењу да ће председник Хашког трибунала „искористити сва овлашћења како би спречио могуће непоправљиве последице по здравље и живот оптуженог, или и огрешење о основна начела не само кривичног права већ и елементарне хуманости”. „Утолико, у овом тренутку сва одговорност почива на Трибуналу којем сте на челу”, навео је Коштуница. Коштуница је у писму навео да је „чињеница да се Шешељ предао Трибуналу добровољно, пре више од три и по године, чиме се доводи у питање у најмању руку експедитивност установе којом представавате”.

Премијер Коштуница је подсетио и да је Влада Србије у два маха пружила све правне гаранције за оптуженог. Ипак,

највеличанственије је било на великом народном митингу који је 2. децембра 2006. године организован испред амбасаде САД у Београду, а који је окупило више од 100.000 људи из свих српских земаља. Порука говорника са једноиспосатног скупа под називом „Стоп хашкој тиранији”, била је да Шешељеви поступци нису зарад добра Српске радикалне странке, већ зарад одбране части српског народа и свих људи у свету који се боре за своја права. Догађај је почео писмом о Косову и Метохији и читањем писма подршке Ноама Чомског, упућеног Шешељу. Коста Чавоски, професор Правног факултета, подсетио је затим на америчку Декларацију о независности и чувени Први амандман, као претече слободе говора, која је, према његовим речима, у случају Војислава Шешеља оспорена. Поред страначких функционера, митингу су присуствовале и нестранице личности, као и супруга лидера странке Јадранка Шешељ. Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, позвао је америчку администрацију да престане „дивљачко убијање” Срба у притвору Хашког трибунала. Николић је навео, а то су истицали и практично сви остали говорници, да је Шешељ пре 23 дана, после четири године притвора у Хагу, „почео последњу и најтежу борбу против неправде и понижења и да је у ту борбу заложио сопствени живот”.

– Данас нисмо случајно овде, испред амбасаде највеће сile света. Нисмо случајно испред зграде у којој Тадић и Коштуница добијају налоге и где подносе извештаје. Тражимо да Америка престане са убијањем Војислава Шешеља и уништавањем Србије – рекао је Николић, додајући да је већ сада, без обзира на исход суђења, Шешељ победио Хашки трибунал и ушао у српску историју. Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, навео је да „Шешељ у Хагу убијају зато што се држи достојанствено и часно, што је отишао да штити српски народ и државу”, и због тога што није „марionета као Тадић и Коштуница” и није спреман да служи никоме. Он је захвалио грађанима Србије који су дошли на овај митинг да покажу колико у овој земљи има људи који воле слободу. Гордана Поп-Лазић, потпредседница Српске радикалне странке, рекла је да је у Хагу „убијено” већ 11 Срба, а „сада хоће и Шешељ”. Песник Рајко Петров Ного упоредио је лидера радикала са Стеваном Синђелићем и јунацима из старијих руских романа, који умиру за правду и своје идеале, а књижевник Брана Црнчевић је навео да не би била грешка ни да су се окупили испред енглеске амбасаде. Говорници су при помену имена чланица актуелне власти прекидани звиждацима и скандирањима „Не дамо Воју” и „живела велика Србија”, „живео Шешељ”, „Стоп хашкој тиранији”, а на транспарентима је писало: „Преживеће српски Мендела”, „Шешељ српски јунак”, „Војо, ако те убију, убили су правду”, „Хаг: фабрика смрти”. Учесници скупа су носили плакате са ликом Шешеља, као и заставе Српске радикалне странке и Србије. Велики број њих је носио бечеве са ликом лидера радикала, али и оне на којима је писало „Стоп Хашком трибуналу” и „Слобода Шешељу”. Новица Ђони из Пирота догађај је бележио видео-камером. Он је истакао да до сада није гласао за радикале, али да га је Шешељева упорност убедила да то убуду-

Војина идеја побеђује

– Мој супруг робија због националне идеологије коју Хашки Трибунал сматра највећим грехом. Робија због идеје која у Србији има све више присталица, која ће сигурно сам дефинитивно, победити на изборима 11. маја. Тај лажни суд одвојио га је од породице, од четири сина и два унука, у међувремену му је и мајка умрла, направили су милион недопустивих грешака, али ништа им не може помоћи, Воја побеђује, а невин у том ка-замату чами већ пет година – тврди Јадранка Шешељ.

ће чини. чланови Српске радикалне странке из Новог Сада нагласили су да мирним протестом желе да се побуне против ћутања и да кажу истину свету. Станко Станшек, Србин из Словеније, стигао је, каже, из Новог Места да помогне српском народу у борби за све неправедно заточене и уна- пред суђене у казаматима широм света. Ференц Варга из села Јерменовци код Пландишта, дугогодишњи радикал, каже да је тридесетак људи из његовог места (у коме, како каже, живи 99 одсто Мађара) дошло на митинг подршке Шешељу у сопственој организацији. По завршетку митинга организована је протестна шетња улицама Београда. С друге стране, хаши злотвори покушавају да на сваки начин окри- ве доктора Шешеља. На почетку суђења он је оптужен за најтежа кривична дела. „Доказаћемо да је Шешељ загово- рао насиље над несрбима и да је, када је рат почeo, преузео улогу вође паравојне формације... Сакупљао је добровољце, индоктринирао их својим отровним идејама и слао их на ра- тишта у мусиманска и хрватска села где су они починили неописиве злочине”, казала је тужитељка Дал и само пар не- деља касније напустила ово место. Шешељ никада није крио да не признаје Хашки трибунал, те да је у Хагу отишао, не да би се предао, већ да би га победио, али је ово суђење схватио више него озбиљно.

– Идем у Хаг да заступам све српске јунаке и борце за слободу. Идем да виде како изгледа четнички војвода. Није ми Бог дао да погинем у првим борбеним редовима са јуна- цима, али зато идем да победим у Хагу – изјавио је пред ви- ше десетина хиљада симпатизера у центру Београда, на опроштајном митингу. Само неколико дана касније, 24. фебруара 2003. године, купио је авио карту и упутио се ка Холандији редовном линијом JAT-а. На аеродрому „Никола Тесла“ испратили су га трубачи и транспаренти: „„шеле, да си нам у Хагу здраво и објасни им међународно право“, „Во- јо, српски народ за тебе даје све, врати се из Хага што пре“, „Докторе, научи их права, важнија је твоја од њихових гла- ва“... Мада не признаје Хашки трибунал, Шешељ на суђењу успева да испуни молбу својих присталица. Завидно знање из области како континенталног, тако и англо-саксонског права демонстрира буквально на свакој судској седници че- сто мамећи осмех одобравања председавајућег Судског ве- ћа Жан Клод Антонетија, који је и један од ретких судаца који је јавно признао да „целу ноћ није спавао, већ разми- шљао о ономе што је Шешељ рекао“.

– Да Шешеља тамо држе потпуно без основа сведочи и чињеница да је скоро пет година чекао на суђење. Тај Три- бунал ће тек да се сроза када буде морао да га пусти кући – сматра Небојша Бакарец функционер ДСС-а.

Правни саветник Војислава Шешеља, Зоран Красић тврди да је Тужилаштво у Хагу постало сигурна кућа за терористе и криминале што свакодневно доказују извође- њем некомпетентних сведока против Шешеља.

– Заслепљени су жељом да осуде Војислава Шешеља и зато сведоке не бирају. Доводе терористе и опаке криминале, а овај последњи је чак и Тужилаштво запањио својим лажима - каже Красић и истиче да је В-033 без блама признао везу са Наташом Кандићом.

– Јавна је тајна да заштићене сведоке за лажно сведоче- ње против Војислава Шешеља брифује Наташа Кандић, али оно што сада покушава је најгоре што смо од ње виде- ли. У току одложеног преноса суђења, Кандићка је схвативши да се њен миљеник, заштићени сведок ВС-033, погубио у сопственим лажима, телефоном окренула сведоку одбра- не Александру Гајића и поново покушала да га врбује, разним уценама и претњама да се прикључи њеном тиму – до- даје правни саветник Војислава Шешеља, Славко Јерковић.

А доктор Шешељ је и те како добро знао како да се из- бори са лажним хаши сведоцима, а посебно оним крими- налицима који би за мало паре продали не само сопствени на- род већ и рођену мајку. То се најбоље могло видети из уна- крсног испитивања заштићеног сведока ВС-033.

Доктор Шешељ је раскринкајући овог лопова и кри- миналица одмах натерао да признаје специјалиста за екс- плозив који је, пошто је напустио Српску радикалну стран- ку, 1992. године бацјо бомбу на београдску цамију, експло- зив у двориште католичке цркве Свети Анте, а постављао је и експлозивне направе испод прозора и аутомобила му- слимана и осталих Београђана за шта је био осуђен на за- творску казну. Када се нашао иза решетака затвора у Падинској Скели, покушао је да побегне, али пошто је ухваћен, завршио је у самици. Лидер радикала јуче га је оптужио и за још једно још увек неразрешено кривично дело. „Са Ната- шом Кандић и Дејаном Анастасијевићем сте договорили да на прозору његовог стана поставите ручну бомбу, такозвану кашикарку, и да осигурач бомбе вежете за прозорско ок- но. Је ли“ тако?, упитао је Шешељ ВС-033. „Ово је чиста лаж. Ово је ван памети“, одговорио је сведок. „И онда је Дејан Анастасијевић“ држao конференцију за штампу и оптужио да сам ја преко моје супруге Јадранке Шешељ послao пору- ку одређеним криминалицима да они то ураде у моје име. Је ли“ тако. То је била та режија?, наставио је др Шешељ. „Ово је чиста лаж што сте сада рекли“, поновио је ВС-033. „А ка- да сте, господине ВС-033, бацали на београдску цамију руч- но израђену бомбу, пошто сте ви стручњак за експлозив. Је ли“, то било у децембру месецу?, упитао је Шешељ. „Не знам“, одговорио је сведок. „Полиција је успела да вас от- крије тек 1996. године, јел тако?“, додао је Шешељ. „Тако је“, потврдио је заштићени сведок тужилаштва. „Ви сте у војсци обучени за руковање експлозивом?“, наставио је Ше- шељ. „Тако је“, одговорио је ВС-033. Доктор Шешељ је он- да у судницу демонстрираo и како веома брзо и ефикасно ради његов Тим за одбрану, па је приказао Решење управе за сузбијање криминалитета Министарства унутрашњих послова Србије од 20. априла 1996. године из кога се види да је овом сведоку, пре него што је полиција схватила да је он ба- цио бомбу на Бајракли цамију, био одређен притвор због сумње да је извршио кривично дело неовлашћеног наба- вљања и држања експлозивних материја и муниције.

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке

Србу у Црној Гори НИСУ НИ МАЊИНА

- Срби су у овом шренућку обесправљен народ. На удару су лоше власти и сви њи ударци су праћени благонаклоношћу међународне заједнице – каже Томислав Николић

Разговарао: Драган Павловић

Овог 11. маја српски народ ће имати још једну прилику да на превременим републичким, покрајинским и локалним изборима у Србији укаже шансу онима који никада нису окањали свој образ, онима који су увек били у првим борбеним редовима у обрани српских националних интереса – српске радикале. Сва истраживања говоре, а много је битније да то народ веома добро зна, да ће управо Српска радикална странка формирати нову владу Србије.

То је и био разлог да разговарамо са Томиславом Николићем, замеником председника Српске радикалне странке. Томислав Николић једна је од централних фигура политичке биље у Србији, баш као што је Српска радикална странка највећа и најутицајнија у српском народу.

Изборна кампања у Србији је у пуном јеку. На који начин ће победа српских радикала на парламентарним, покрајинским и локалним изборима у Србији одразити на Црну Гору?

– Не видим ни један разлог зашто би Српска радикална странка променила став према актуелној власти у Црној Гори и оцени свега шта ради у Црној Гори. Став Српске радикалне странке ће остати потпуно исти у односу на све оно што се десило у Црној Гори. Ту пре свега мислим на развоју црногорског сепаратизма, на ту изражену жељу да Црна Гора буде самостална, а затим и на усвајање црногорског Устава у коме је у старту Србима дато на знање да ће бити дискриминисани, и да чак неће имати права која остала мањине у свету остварују. Ту мислим и на понашање црногорских власти према српском језику и према Српској православној цркви. Српска радикална странка је на све ове проблеме на време упозоравала, и јавност Србије и јавност Црне Горе.

• А, колико победа српских радикала може бити охрабрење за Србе у Црној Гори?

– Победа Српске радикалне странке у Србији наравно да ће бити охрабрење за Србе у Црној Гори зато што је Србија по Уставу дужна да штити Србе ма где се они налазили и да се увек бори да у државама у којима живе имају равноправан статус и остваре сва права која су им гарантована међународним конвенцијама. Срби су у овом тренутку обесправљен народ у Црној Гори. На удару су лоше власти и сви ти ударци су праћени благонаклоношћу међународне заједнице, а посебно Европске уније која Србију и Србе види као реметилачки фактор не само у самој Србији, већ и у другим државама, а посебно Црној Гори где су сепаратистичке вла-

сти већину грађана преко ноћи убедили да више нису Срби него нова нација.

• Да ли је могуће да се то промени?

– Пут у одбрани српства неће бити ни мало лак зато што режим Мила Ђукановића стално мора да доказује то своје ново порекло. Он то чини на крајње бесмислен начин, прогађањем људи који су остали верни сопственом народу и вери. Зато Мило Ђукановић и његови сатрапи морају да докажу том народу да то није добро, да је много добро издати свој народ, да је најбоље измислити нов народ. Они верују да ће то моћи да остваре искључиво дискриминацијом Срба, тако што ће учинити све да Србима буде што неподношљивији и тако што ће учинити све да Србима у Црној Гори на неки посредан начин кажу: „Више вам овде није место“. Црна Гора је данас држава која се обрачунава са својим грађанима који не желе да превере, да издају своје корене и своје порекло.

• Шта Српска радикална странка и Ви лично можете да учините да се томе стане на пут?

– Спреман сам, предводећи Српску радикалну странку и већину грађана у Србији да непрекидним притисцима на црногорску власт и међународне институције омогућим Србија да Црној Гори да задовоље сва своја права. И мислим да је то сасвим могуће. Не видим разлога да се Срби померају, селе из Црне Горе, већ треба да наставе борбу као до сада. Треба да се боре да очувају своје порекло, име, језик, веру... Да очувају свој понос и достојанство тако што ће свакој диктаторској или антисрпској власти у Црној Гори рећи: „шта нас брига шта ви радите, ми смо Срби и нећемо да вам пружимо прилику да једног дана уживате у томе да Срба у Црној Гори више нема”.

• Како коментаришете повратак Мила Ђукановића на политичку сцену?

– Знате шта, Мило Ђукановић се никада није склањао из политike. Јесте, он формално није био у политици и то онда када су стигле претње из Европске уније да би могао да буде предмет истраге. Али, овај повратак Мила Ђукановића на политичку сцену заправо је само јасан знак да му је Европска Унија издала нови задатак. Верујем да је то највероватније улазак Црне Горе у НАТО и признавање независности Косова и Метохије. Да би му показали колико је принуђен да испуни све њихове захтеве, Европска унија му отварају истрагу у Италији. Због тога ће и резултат те истраге зависити искључиво од његовог понашања и његове послушности, а не ни од права, ни од правде или од истине. Јер, истину сви знају. И у Европи и у Србији и у Црној Гори. То цавоље коло ће се отпетљавати искључиво у зависности од тога ли је спреман да Црну Гору уведе у НАТО и да веома тежак ударац Србији тако што ће једна српска држава признати самопрокламовану независност Косова и Метохије. Због тога ће и доћи до веома апсурдне ситуације да Босна и Херцеговина неће моћи да призна ту независност, али да ће Црна Гора то урадити.

• Мило Ђукановић је после ових избора у Црној Гори постао премијер владе. Како то коментаришете?

– Мило Ђукановић је човек који је из сенке водио Црну Гору све ове године. У Црној Гори није смело ни да се дише, ни чаша воде да се попије без његове сагласности. Сав посао који је вођен преко њега, тако да је у веома кратком року, пријављујући део своје имовине, показао како се енормно обогатио у време када су грађани Црне Горе били убеђени да је исправно да се обогати свако колико хоће, само да им обезбеди пензију, неку социјалну сигурност. Али те социјалне сигурности у Црној Гори нема. Јер, више нема оног отвореног шверца којим се Црна Гора бавила уз прећутну сагласност Европе која је на тај начин мислила да руши режим Слободана Милошевића. Тај шверц више није могућ никде у Европи, па ни у Црног Гори. Италија више неће благонаклоно да гледа на огромне количине акцизних роба које би јој Црна Гора убаџивала, само зато што је Црна Гора некоме потребна. Црну Гору очекују тешки дани, и због тога мора да схвати да је њен једини исправан и природан ослонци Србија,

• Вратимо се изборима у Србији. Да ли је Српска радикална странка срушила владу ДСС-ДС?

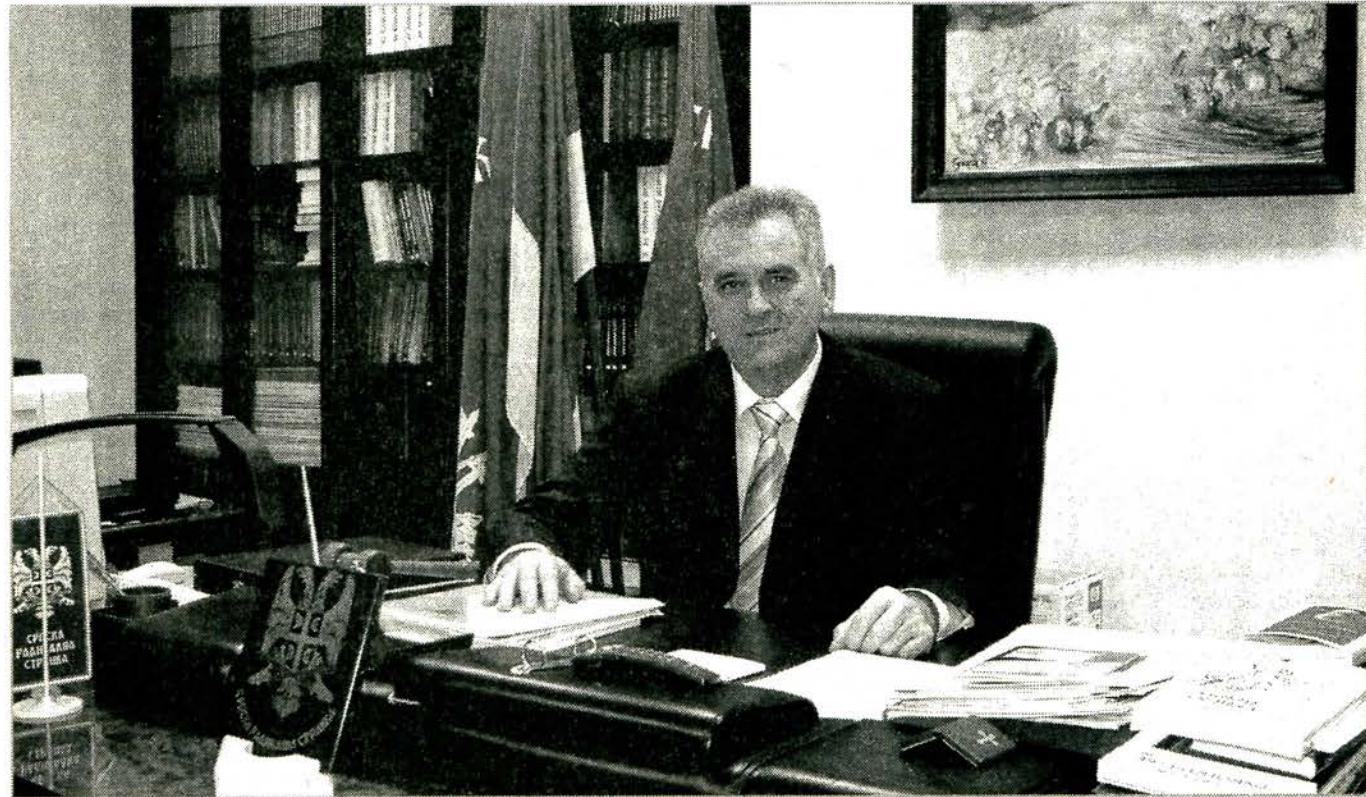
– Посматрам то на другачији начин. Можда је својим деловањем Српска радикална странка само добила прилику да прекине агонију у којој се Србија налазила. А, Србија се у преломним тренуцима налазила у веома конфузном стању.

• Владу Србије је „срушила“ Резолуција о Косову и Метохији коју је предложила Српска радикална странка?

– Резолуција о Косову и Метохији испоставила се као преломна тачка за функционисање владе Србије. Очевидно су коалициони партнери схватили да ће или прихватити Устав Србије у коме је неприкосновен сувениритет и интегритет Србије или ће се бавити политиканством.

• Да ли је та Резолуција била неопходна, односно да ли сте размишљали да послушате предлог председника Србије Бориса Тадића и да повучете тај предлог?

– Права истина је да се Борис Тадић никада није бавио том Резолуцијом, чак сам убеђен и да је никада није ни про-

читао. Међутим то му није сметало да је одмах прогласи за штетном. Тек сада се заправо види колико је та Резолуција била потребна Србији. Она је заиста показала да Србија не ма владу која зна да се избори са проблемима. Од раније ми је било јасно да Србија нема владу која ће бринути о грађанима Србије, која ће се бавити приватизацијама, која ће омогућавати радна места, стране инвестиције, а да при том нико из тога не профитира лично ни један динар. Али тек сада сам схватио да Србија нема владу која ће заштити ни један једини витални интерес. Подсетићу вас да су Устав Србије писали Војислав Коштуница, Борис Тадић и Томислав Николић.

Па како је могуће да га сада тумачимо на различите начине. Како је могуће да председник републике различито тумачи заклетву коју је дао народу. Како се не схвата да у преамбули Устава пише да је Косово и Метохија део Србије. Неко ће рећи да је то исто као када би Французи написали у свом Уставу да је Париз део Француске или да је Лондон део Велике Британије. Али, они то не морају да напишу, а ми смо морали. На тај начин смо поручили да бранимо Косово и Метохију. Е сада нам кажу да Косово и Метохију оставимо по страни, да сачекамо са тим једно 15 година, само да прво уђемо у Европску унију. Какво је то понашање?

• Изненађени сте понашањем Коштунице. Да ли разлаз у влади имао алтернативу?

— Алтернатива увек постоји. Међутим, ако је разлаз у влади Србије био неминован због Косова и Метохије, онда је та влада требало да падне још раније зато што се после испоставило, а то су открили сами коалициони партнери, да су у тој влади седели и неки криминалци, а да народ о томе ништа није знао. Зар је било потребно да нас сачека проблем Косова и Метохије, да нам се разбије о главу, да би ми сазнали ко је у тој коалицији био моралан и поштен, а ко мафијаш и лопов.

• Причало се да је Српска радикална странка била спремна да уђе у владу са ДСС-ом, без избора. Да ли сте о томе разговарали са Коштунићем?

— То је заиста било једно од решења, али оно никада није било понуђено. Никада о томе није разговарано и мени је жао због тога. Да ме погрешно не разумете, не жалимо ми за влашћу без избора, чак не могу ни да замислим да би Српска радикална странка на другачији начин дошла на власт, али сам упућивао сигнале да избори и пад владе нису добро решење у тренутку док траје борба за Косово и Метохију. Међутим, очигледно је да Демократска странка имала искључиву жељу само да влада, да доминира, па чак и по цену да већина посланика у Народној скупштини Србије није тиме задовољна.

• Да ли Вас је неко конкретно контактирао око формирања владе?

— Нисам о томе консултован од било кога из владајуће коалиције, а признајете да није у реду да ја некоме нудим за сарадњу највећу и најјачу странку у Србији. Зато је потпуно чисте савести и мирне душе Српска радикална странка ушла у ову изборну кампању.

• У медијској анти кампањи против српских радикала износи се и теза да у случају победе Српске радикалне странке Србији прете нове санкције и изолација?

— То су приче које долазе од оних који нису успели да саставе добру владу, оних који су поделили министарске ресоре и директорска места, а онда се посвађали на првом принципу који су сами договорили међу собом. Уместо да се сада баве собом, они покушавају да ширећи страх спрече оне који могу да их победе. „Најбоље“ је плашити Србију победом Радикала, а не признати шта је све и колико лоше учињено у Србији под влашћу такозваног демократског блока. Можда је та прича да ће радикали изоловати Србију некада и имало успеха, али то више није случај.

• Значи ли то да ће Европа морати да призна оволики број гласача Српске радикалне странке?

— Мислим да се то показало на председничким изборима у Србији. Није било ни једног питања зашто Србија толико гласа за Српску радикалну странку. Представници Европске уније веома добро знају да политичари у Србији у које су улагали све ове године, на које су трајили и свој политички и економски утицај, нису оправдали то поверење и да чак ни у њиховој држави не би могли да дођу на власт. А онај ко не може да буде на власти у демократској Европи, очигледно не може да буде на власти ни у Србији.

• Тренутно је актуелна и „теза“ да се Српска радикална странка већ договорила са ДСС-ом око постизборне коалиције?

— Убеђен сам да ће Српска радикална странка сама узети власт у Србији. Толико је срамоте нането Србији од свих оних који су се за ових осам година смењивали на власти. Ти политичари нису успели да реше чак ни оне најосновније проблеме. Због тога мислим да је дошло време да власт преузме странка која ће се бринути о грађанима Србије. Због тога сам и убеђен да ћемо победити.

• Са ким би хипотетично могли, а са ким не да евентуално формирате нову владу Србије?

— Никако не могу да замислим да седим у влади заједно са Млађаном Динкићем, Божидаром Ђелићем, Ненадом Чанком, Расимом Љајићем или Чедом Јовановићем. Нико не може да ме замисли у таквом друштву.

• А, евентуална коалиција са ДСС-ом и поред тога што су вас на сраман начин сменили са места председника Скупштине?

– Када бих бринуо само о себи онда бих записао свакога ко ме превари и са њим више не бих разговарао. Али, ким бих онда у Србији разговарао? Ја сам одавно показао да ништа нисам изгубио тиме што је Војислав Коштуница повукао крајње неразуман потез када сам смењен са места председника Народне скупштине Србије. Шта је изгубила тиме Српска радикална странка? Од тада је углед и поверење у нас далеко већи, а уосталом разбијени су и неки стереотипи да српски радикали не умеју да поднесу пораз. Маске су падле и показало се да Српска радикална странка потпуно отворено учествује у договорима и да неко те договоре може да изигра, али да ми настављамо, идемо даље.

• Србија ће се и после ових избора сучувати са болним проблемом покушаја отимања Косова и Метохије?

– Све што ми тражимо, од било кога у свету, јесте само да призна да је Косово и Метохија у саставу Србије. И завршена прича. Када се око тако једноставне ствари договоримо онда неће бити никаквих проблема. Сарађиваћемо са свима и свако ће нам бити мио и драг. Један ен^т и аналитичар је изванредно рекао: „Када Србима пос^т дилему Косово и Метохија или Европска унија, то је ... их питајте да ли да вам убију сина или кћер^у у нема дилеме. Ту дилему не сме да има ни један грађанин камоли политичар у Србији. Косово и Метохија је у с^т Србије.“

• Да ли се поново може десити да се формирају владе заправо одлучују оне странке које су добиле тек неколико процената гласова грађана?

– Волео бих да се то више никада не деси. Србија мора да схвати да постоје велике политичке странке у које треба улагати, које могу на својим леђима да носе и развој Србије и дипломатске односе и одбрану и заштиту Косова и Метохије и постоје странке које већ седам година само черупају земљу. Не могу да замислим владу Србије у којој бих морао да правим коалицију са странком која је освојила пет одсто гласова и да управо њима због опстанка на власти поверијем Народну банку Србије, финансије, приватизацију, здравство... Када ти „петопроцентраши“ воде државу онда од те државе нема ништа. Ту нема озбиљности.

• Истовремено, "аводна је и дилема да ли ће грађани Србије гласати за сејајнији би Европску унију а Косовом и Метохијом и оне који би то, али без јужне српске покрајине?

– То је опасна подвала. Грађани се свесно стављају у дилему да ли ће гласати за оне који би да идемо у Европу са Косовом и Метохијом или за оне који би да иду у Европу без Косова и Метохије. А шта је између тога? То изгледа политичаре не интересује. А, када их питате шта сте ви то конкретно урадили док сте били на власти, где сте то потрошили будет, можемо ли да видимо те нове школе, нове болнице... наилазимо само на ћутање.

• Да ли се слажете са неким мишљењима да је потребно поправити имиџ Српске радикалне странке?

– Не, не слажем се са таквим тврдњама зато што је то још једна врста подметања које нема ни акву основу. Уместо да се ти „дубежијници“ брину да поправљамо имиџ Србије они се баве српским радикализмом. А, свој земљи је неопходно да промени имиџ да је држава у којој царују мито, корупција, криминал, неспособни политичари...

• Могу ли радикали поправити тај имиџ?

– Нема ко други.

• И то без неке лобистичке агенције?

– Ма каква лобистичка агенција. Па види се за кога су лобисти, за кога ПР агенције, за кога је спремљен настап ко сваког дана доживљава живот у Србији са својим народом.

• Да ли је тачно да сте направили договор са једном америчком лобистичком канцеларијом и то посредовањем јед-

ног српског медијског тајкуна како бисте поправили имиџ Српске радикалне странке у Вашингтону?

– Шта значи то да будемо боље представљени у Вашингтону. Зар ви мислите да ја могу да променим став према САД у вези Косова и Метохије. Не могу. Да ли могу да променим став према ономе што је Америка урадила или што сада ради Србији? Не могу. Уопште не гледам да се некоме свидим. Хоћу само да мирно водимо Србију, да проналазимо путеве који други до сада нису хтели да иду. Да се окренемо инвестицијама, а свака инвестиција је добродошла. Шта нам фали да сарађујемо и са Русијом, Кином, Индијом, баш као и са Европом. шта на фали да довучемо капитал из Русије, Блиског истока, Израела. што је тај капитал лош? Како то да смо се окренули само на једну страну и сад смо толико зависни да нам се мало-мало прети изолацијом.

• Шта ће по вами бити тема предстојећих избора у Србији?

– Верујем да су све политичке партије сагласне да без Косова и Метохије не постоји Србија, и да ту нема никаквих сумњи. Српски радикали ће се такође окренути и ономе што је свакодневни живот - стандард грађана, запошљавање, материјална сигурност, обезбеђивање безбriжног детињства деци, њихово школовање, спашавање од пошасти – посебно наркоманије, заштита жена, забринути пензионере, или не причама већ делима. Значи, Српска радикална странка ће размишљати искључиво према грађанима Србије, а не на налогодавце са Запада од којих друге партије стражују да ли ће их похвалити, покудити. Нама јебитно да искључиво испунимо услове које ће грађани Србије поставити пред нас. Грађанима је доста празних прича, високих амбиција, већ желе да веомално живе.

• Која је тачно понуда Српске радикалне странке?

– Сваког дана ће бити боље. Износим вам и економски и социјални програм. Нећemo уопште зависити од донација и спонзорства него ћemo да радимо, а да бисмо радили морамо да се вежемо са државама које ће од нас куповати робу. Па, као што Русија сада од нас купује све пољопривредне производе, па је најдрагоценји производ јабука коју смо до прошле године бацали, тако ће наше фабрике да производе за познате купице. У Русију можемо да извозимо без царине више од 90 одсто роба. Србија има много пријатеља у свету којих се досадашња власт тако лако одрекла.

• Када Српска радикална странка дође на власт, да ли ће бити реваншизам?

– Неће бити ни хапшења ни реваншизам. На томе се не води држава и спречићу да било ко буде на било који начин бude угрожен само зато што припада некој другој политичкој опцији. Али, вам обећавам да ћemo потпуно искористимо ... то, корупцију и криминал и сматрају да нисам способан ... вљам посао који ми буде повериен, ако се против тих ... изборим.

• Тадић је говорио да се не такмичи са Томиславом Николићем, већ са Војиславом Шешељем који управља из Хага?

– Та прича је трајала неколико дана и онда су људи који су је смислили одустали зато што су скватили колико је то бесмислено. Војислав Шешељ је жртва Хашког трибунала ... дређеног круга који је био на власти у Србији. Оптужници против доктора Шешеља је написана у Србији и сада, као што је почело суђење, то се најбоље види. Јасно је свима да не постоји оптужници против Војислава Шешеља. Али, он у Хагу не брани себе, већ је једини способан, једини Србин са таквих интелектуалних могућности да одбрани Србију. Ја као шеф његовог тима за одбрану чиним све да му се та одбрана потпуно омогући и мислим да се то види како се раскинкају сведоци тужилаштва.

Срби у овдашњој Црној Гори преживљавају голготу без икаквих људских права, закључак је научног скупа у Подгорици

Срби и Црногорци НИСУ ИСТО

- Тежак положај српске националне заједнице у Црној Гори условио је и изражење рјешења за превазилажење дугоћашњег асимилијарског и нацистичког присућа режисма државо-штварном народу. На овом научном склопу покренуће су, евидентише разлике у начину рјешавања овог кружног проблема шако да се Српска српских радикала покренувиши Декларацију о правима Срба у Црној Гори (усвојена 7. фебруара 2007. године) дефинисала, заједно са Српским националним вијећем, које је и било организатор склопа, па и Академском алтернативом и групом интелектуалаца, начин борбе који ће на плану заштите националних права Срба донијеши резултате.
- Народна српска и Српска народна српска смирају да овај покушај „није добар“ али да га „неће сречавати“ јер смирају да само изборна побједа над режисором Мила Ђукановића доноси права Србима у Црној Гори.
- Јединствена оцјена да су Срби у веома тешком положају

Забилежила: Анита Ковачевић

Научни скуп о правима Срба у Црној Гори протекао је у општој оцјени свих учесника – да је стање алармантно и да се мора под хитно нешто предузети како би се зауставила хајка црногорског режима.

Велика већина учесника склопа се опредијелио за тражење модуса о заштити српских националних права попут онога што нуди Декларација о правима Срба Српске радикалне странке и Странке српских радикала једногласно наглашавајући чињеницу да: Срби и Црногорци, дефинитивно нијесу исти народ и тај модел који нуди ДПС и СДП-а, односно владајући режим своди Србе у евентуалном попису на статистичку грешку.

Значајан број интелектуалаца се опредијелио за овај модус борбе, управо зато што је и могућ и остварив.

Декларација о правима Срба у Црној Гори ушла је, вољом већине, у званичан зборник радова који ће бити штампан након склопа и који је у припреми за штампу.

Сви учесници склопа су се сложили око чињенице да је стање људских права Срба у Црној Гори алармантно и да се стање мора мијењати. Странка српских радикала, Српско народно вијеће, Академска алтернатива и велики број свјесних српских интелектуалаца сматрају да Срби морају формирањем Српског националног савјета остварити услове да се заштите сва национална и грађанска права Срба у Црној Гори.

Народна странка и Српска народна странка, неке странке су позване или нису ни дошли, сматрају да се положај може поправити на парламентарним изборима – побједом српских странака. Када се зна податак да у Црној Гори никада није дошло до демократске промјене власти у читавој парламентарној историји дугој 104. године, онда је објашњење ове двије странке било – смијешно. У коментарима након

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
СТРАНКА СРПСКИХ РАДИКАЛА

ДЕКЛАРАЦИЈА
О ПРАВИМА СРБА
У ЦРНОЈ ГОРИ

ЦЕНТРАЛНА ОТАЦВИНСКА УПРАВА
БЕОГРАД – ПОДГОРИЦА
2007.

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

одржаног окружног стола предсједник Народне социјалистичке странке, Емил Лабудовић назвао је овај покушај тражења правде за српски народ у Црној Гори – млађење празне сламе!

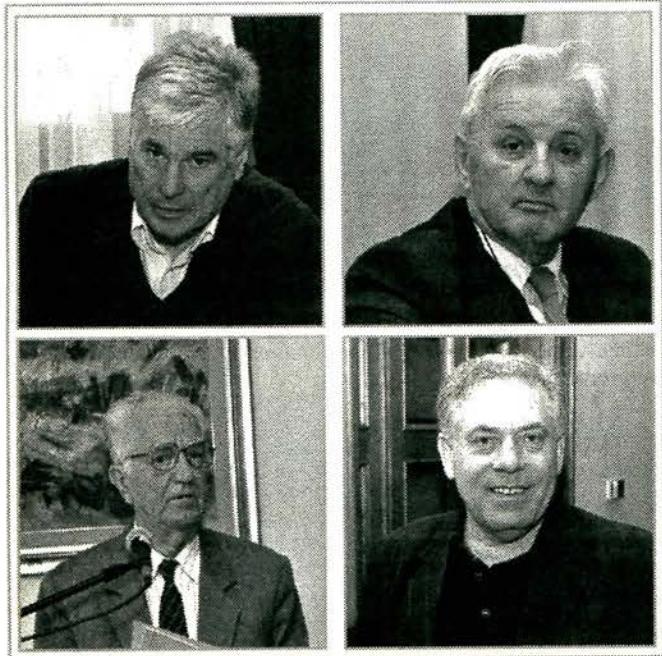
У овом броју Велике Србије објављујемо, интегрално, излагање Душка Секулића, предсјеника Странке српских радикала, Бојана Струњаша, посланика ове странке у републичком парламенту као и Радована Раца Божовића, в. д. предсједника општинског одбора Странке српских радикала у Бару.

Душко Секулић: Одржавање скупа под називом „**Како до заштите права Срба у Црној Гори**“ у организацији Српског народногвијећа Црне Горе долази у последњи час.

Након свих предизборних обећања, пораза, изјава за јавност, надгорњавања, подметања и завођења српског народа у Црној Гори дошло је вријеме да се коначно, на национално и политички озбиљан начин, постави питање: „**Како да се данас и у будућности заштити национални, духовни, политички идентитет 31,99 одсто грађана Црне Горе који су се на последњем попису изјаснили као Срби?**“

„**Како и на који начин да се 31,99 одсто или 198,404 Срба заштити не само од дискриминације него и од асимилације којом нам се јавно, и то са скуштигинских говорница пријети, до следећег пописа становништва који актуелни антисрпски режим у Црној Гори може да закаже и пријевремено као што је и последњи попис заказао са двије године за кашњења?**“

Српски народ, односно његова грађанска и национална права, у Црној Гори се, нема сумње, не брани кроз антисрпски асимилационо-дискриминаторски модел који спроводи актуелни режим. Српски народ у Црној Гори се, као што је до сада више пута виђено и потврђено, не брани и не може се одбранити ни моделом које заступају поједине опозиционе партије грађанске оријентације. И тај модел у оваквим условима Србе води на пут националног нестајања. Српски народ у Црној Гори се не брани ни јаловом националном реториком, ни недоследном националном политиком, ни спученим маркираним краватама поједињих лидера, ни калкулисањем између националног и економског на штету националног, ни националном неодређеношћу, ни недоследношћу, а ни борбом за промилски или једноцифрени пораст бирачког тијела, било које странке са националним именом и орјентацијом.

Нема сумње да се данас, овдје и сада, српски народ брани избором Српског националног савјета у складу са уставно-правним прописима Црне Горе који нису настали као плод жеље за очувањем Срба у Црној Гори него као политичка погодба између антисрпског режима Мила Ђукановића и политичких представника Бошњака, Муслимана, Албанаца и Рома у процесу раствања и уништавања државне заједнице Србије и Црне Горе.

Бошњаци, Муслимани, Албани, Хрвати и Роми су формирањем сопствених националних савјета добили своје националне институције у складу са предреферендумским и предуставним политичким погодбама са црногорским антисрпским режимом.

Национални црногорци су недавно, усвајањем закона о матици црногорској као државној националној институцији етничких дукљанско-монтенегринских црногораца, добили институцију за заштиту и очување њиховог новог дукљанско-монтенегринског идентитета који је утемељен као и на антисрпској идеологији тако и на негирању основних српских историјских вриједности у Црној Гори.

Једино Срби немају национални институционални оквир заштите свог идентитета као што то имају и већ увек остварују припадници и представници свих националних заједница у Црној Гори. Једино су Срби, и то је невјероватно, данас у Скупштини Црне Горе заступљени искључиво преко грађanskog модела који их одавно држи у статусу „изборно-политичке мањине“ без изгледа да постанемо дио „изборно-политичке већине“ и који их дефинитивно Овакав, нимало оптимистички статус Срба у Црној Гори треба да представља предмет озбиљних анализа који ће се бавити питањем: „**Како је један државотворни народ у сопственој држави постао предмет асимилације и непомјериви статистичар у политичко-изборној мањини?**“

Ми Срби немамо времена да чекамо резултате таквих анализа. Дужни смо да се организујемо, заштитимо и изборимо за своја угрожена права.

Користим ову прилику да подсјетим да је Странка српских радикала прва српска политичка организација која је, у вријеме празне еуфоричне приче о обезбеђивању статуса конститутивног народа Срба у Црној Гори преко грађанске листе до љевичарских уставних акробација и учешћа представника Српске листе у антисрпском Уставном одбору Уставотворне скупштине Црне Горе, смјело, визионарски и одговорно сагледала реални политички и национални положај Срба.

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

Управо због тога смо још 7. фебруара 2007. године припремили и обнародовали „Декларацију о правима Срба у Црној Гори”, коју је прихватила и Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке те је она на тај начин постала наш програмски документ. То у том тренутку није било политички профитабилно али смо и тад као и данас остали чврсто при самом принципу: **да постојимо зарад добра и интереса српског народа у Црној Гори**. Могло је да се деси да та декларација као новина произведе неразумијевање код једног броја наших чланова и симпатизера, управо у Странци која је, данас, једина унитаристичка, односно, бјелашка, у Црној Гори. Између интереса свога народа и својих личних интереса ми, српски радикали смо и на тај начин и том приликом по ко зна који пут показали да нам је интерес народа изнад свега и на првом мјесту.

Шта су српски, Шешељеви радикали у Црној Гори тражили Декларацијом?

Прије свега смо констатовали да је српски народ у Црној Гори – мањина! То је чињеница која произилази из пописа 2003. године. Нијесмо разматрали комунистичко-брозистичке теорије о „двојној свијести црногораца” или у „дуалистету”!

Обзиром на чињеницу да је Црна Гора 47. чланица савјета Европе она је дужна поштовати сва њена правна акта па и међународне стандарде права националних мањина. Ова права нама Србима у Црној Гори гарантују да упражњавамо сопствену културу, користимо свој језик, оснивамо своје школе и да имамо наставу на свом језику као да имамо право на исповиједање сопствене вјере.

Поштујући вријеме часних учесника скupa нећу даље образлагати Декларацију Српске радикалне странке и Странке српских радикала јер ће вам након мог говора бити подијељена као пригодна публикација а надам се и да ће ући у Зборник радова овог скупа.

Данас, на овом скупу у име странке српских радикала, изражавам радост што су се други национални и политички субјекти, припадници цивилног сектора и национално трезвени интелектуалци окупили око ове идеје коју је у Црној Гори засијала Странка српских радикала и због чега је дијелом била, својевремено, критикована од поједињих „бранилаца Срба” који одбрањују Срба у анти-српској Црној Гори виде само као средство за обезбеђивање личних привилегија и посланичких мандата.

Декларацијом Странке српских радикала, као и адекватном заштитом идентитета, језика, традиције и вјериоисповијести Срба у Црној Гори кроз важеће прописе, не одређује се крајњи циљ и дефинитиван статус Срба у Црној Гори. На

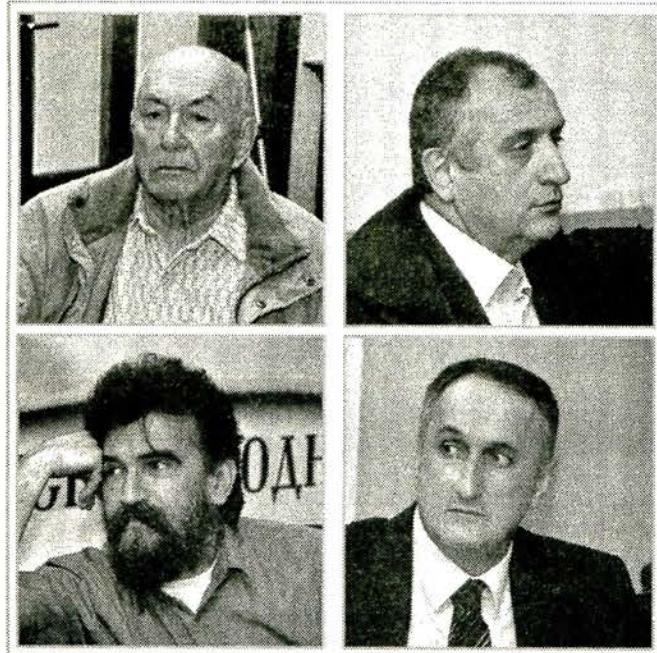
овај начин се поставља бедем и утврђује шанац за одбрану Срба од анти-српске агресије споља и изнутра. Кроз овај модел се отклања могућност да нестанемо и утврђује могућност и обавеза не само да опстанемо него да Црна Гора, кроз заштиту права Срба у њој, поново постане оно што је кроз читаву своју историју и била – Српска Земља и дио јединствене српске државе – **Велике Србије** – што је определење и програмски циљ српских радикала у свим Српским земљама и Крајинама.

Питам све нас, а преко медија и све остale; ко је данас против тога да Срби у Црној Гори:

- јавно испољавају српску националну у културну посебност;
- да имају право на избор, употребу и јавно испицање српских националних симбола и српских националних празника;
- на употребу српског језика и српске ћирилице у приватној и службеној употреби;
- на школовање српске дјеце и омладине на српском језику и српском ћириличном писму у државним установама и да наставни програми обухватају и српску националну културу и историју;
- да сви државни и судски органи у локалним срединама у којима Срби имају значајно учешће у укупном становништву, а то значи свуда у Црној Гори да све поступке који се тичу Срба воде на српском језику;
- да се оснивају српска просвјетна, културна и вјерска удружења и то уз материјалну помоћ државе;
- да сопствено име и презиме уписујемо и користимо у службеним исправама;
- да у локалним срединама у којима Срби имају значајно учешће у укупном становништву, а то значи свуда у Црној Гори, традиционални српски називи, имена улица и насеља, као и топографске ознаке буду исписани и на српском језику и ћириличним писмом;
- да у Скупштини Црне Горе, локалним скупштинама и државним органима и јавним установама будемо заступљени по принципу афирмативне акције;
- да будемо информисани на српском, а не на дукљанско-црногорском језику са три слова више и два падежа мање;

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

– да успостављамо и одржавамо контакте са Србима и српским удружењима ван Црне Горе.

Ко је тај, ми српски радикали желимо да знамо, ко се бори против овога а носи српски предзнак у свом имену?

Оно што је ноторна чињеница јесте да онај ко се изјасни против ових права може бити само онај или они који Србима уместо опстанка нуде нестанак!!!

Не интересује нас начин на који ће се српски језик очувати у школама. Након преименовања српског у матерњи језик усхиједило је проглашење тзв. црногорског језика за службени језик у новом Уставу, а након стандардизације тзв. црногорског језика усхиједиће увођење тог, за нас страног и неприхватљивог језика, и за нашу дјецу у свим школама. Горма је најмање важна. Важно је да наша дјеца у школама уче српски језик. Све друго је небитно и представља замагљивање суштине. Између кукања и политичког профитирања због укидања српског језика и наставе на српском језику кроз овај европски модел само недобронамјерни могу да изаберу оно прво!

Срби данас не треба да се уједињавају и окупљају око грађанских листа са или без националних предзнака. Срби треба да се заштите и да се уједине око модела заштите. Због тога овај модел заштите права Срба у Црној Гори позива Србе на окуп!

Овај модел одгони страх код грађана и укида досадашњи статус Срба као грађана другог реда. Нико више не смије да се плаши да се изјасни као Србин. Напротив, овај модел ће подстицати људе на слободу, а онима који су жртве режимских медија превара ће, кроз обавезу државе да објављује афирмавивне емисије или текстове, из српске историје Црне Горе, отварати очи ка познају истине о свом историјском идентитету.

Странка српских радикала пружа пуну подршку формирању Српског националног савјета Црне Горе као правног лица у правном поретку Црне Горе који ће, на основу Устава и закона, заштитити идентитет и права Срба у Црној Гори. Истовремено, након будуће побједе Српске радикалне странке у Србији, Странка српских радикала ће као њен органски дио бити копча и везивно ткиво са Србијом, а правни експерти Српске радикалне странке и Странке српских радикала ће утицати на професионалном и стручном плану

механизма правне заштите и интернационализације питања права Срба.

На овај начин и у име Странке српских радикала изражавамо подршку формирању Српског националног савјета Црне Горе.

1.

Радован Божовић: Када говоримо о положају српског народа у Црној Гори, као независној држави, слободно можемо рећи да је он катастрофалан и да никад није био у горем стању.

Ово, како на политичком, тако и на економском, културном и сваком другом плану. Нарочито по питању употребе српског језика, Заштите вјерских објеката и имовине СПЦ, образовања, заштите културног идентитета, информисања, двојног држављанства и запошљавања.

Над Србима у Црној Гори се спроводи тзв. културни геноцид (етноцид).

Србима се ускраћују основна људска права и то у свим областима и на свим нивоима. Очигледна је тежња црногорске власти да Србе или асимилује, или отјера са њихових вјековних огњишта, или их економски исцрпи до границе физичког нестајања. Целокупно дјеловање државе се свело на антисрпско дјеловање, јер апсолутистичка власт сматра да су Срби највећа сметња њиховој недемократској власти, што преко принципа замјене теза приказују као сметњу у учвршењу самосталне и неовисне Црне Горе, што је тачно, јер су Срби створили и вјековима чували Црну Гору. А то што су се Срби на референдуму опредијелили за заједничку државу са Србијом није значило да су Срби били против Црне Горе. Напротив, они су то урадили зарад добра Црне Горе, што се сада очигледно види, када је Црна Гора постала самостална, али приватна држава, зависна од многих.

У Црној Гори на дјелу је непринципијелна нескривена коалиција тзв. дукљанских Црногорца и свих осталих народа који живе у Црној Гори. Такође, на државном нивоу се јавно ствара савез на линији Загреб-Подгорица-Тирана, који ничега доброг не може донијети Србима у Црној Гори, а ни самом Црној Гори, то је сигурно. Инсистира се на изградњи некакве Јадранско-Јонске магистрале, иако би од исте Црна Гора имала најмање користи. Од највећег је интереса за Црну Гору отварање Сјевера Црне Горе и повезивање са Србијом, а то се може постићи само преко изградње магистралног пута од Бара до границе са Србијом, те обновом пруге Бар-Бијело Поље.

Срби су, фактички, избачени из Устава Црне Горе. Не

признаје им се право на постојање. Садашњи положај Срба најбоље одсликава она Његошева: „Да је иђе брата у свијету да пожали ка да би помога.“ И, што је најгоре, ово стање не траје од јуче, од референдума, него од 1988. године.

Док Срби у државним органима и јавним предузећима у Црној Гори у броју запослених нису заступљени ни један посто, нити и један Србин заузима неко руковођеће радно мјесто, те док из државног буџета не добијају ни један евро за неку културну или другу активност, дотле други народи, који су у укупном броју становника Црне Горе заступљени у много мањем проценту, имају солидну заступљеност у броју запослених, броју руковођећих кадрова и средствима која добијају њихове институције, економски и културно-образовни субјекти.

Као пример изнијетом, цитирају само један мањи чланак који је објављен у дневном листу „Побједа“ од 3. 4. 2008. године, а који је потписао новинар С. Крстовић:

„Тиват, 2. априла - Сумирајући штга је протекле четири године урадила Хрватска грађанска иницијатива, предсједница партије Марија Вучиновић, истакла је да је највећи успјех избрано мјесто у Скупштини Црне Горе. „Добили смо га кроз коалицију са Демократском партијом социјалиста и то није поклоњено, јер смо дали огроман допринос за самосталну Црну Гору. Само су нам они понудили коалицију, а показало се да смо добро поступили, јер је наш посланик дао велики допринос изради Устава. У њему се помињемо као равноправан народ, са равноправним писмом и језиком, што већ и користимо јер сви дописи на локалном и републичком нивоу иду на нашем чистом хрватском језику.“

Предсједница ХГИ је најавила да ће се та партија, уколико буде учествовала у подјели власти након локалних избора, залагати да у Тивту буду двојезични натписи на што имају право, јер је хрватски у службеној употреби, а и по Закону о мањинским правима.

Убудуће ће се са ДПС прецизирати сваки договор: од радних мјеста до рокова када се штга треба реализовати. Конкретно смо се договорили око формирања хрватским домовима у Котору, који су завршној фази и које финансира Црна Гора, и у Тивту, за које се траже спонзори, али се очекује и помоћ од Хрватске и Црне Горе, рекла је Вучиновић.

На вечеरашњој трибини говорили су и предсједник ти-

ватске скупштине Мато Маровић, амбасадор Хрватске у Црној Гори Петар Турчиновић и конзул Хрватске у Котору Божо Водопија.

Дакле, Хрвати којих у Црној Гори, према последњем попису становништва има 1,10 одсто у пракси остварују већа права од Срба, чије је учешће 31,99 одсто. Ми, Срби, за себе не тражимо већа права од других, тражимо само једнака права као и други, тражимо само равноправност и да се према нама не спроводи дискриминација. Тражимо оно што је добро за све народе, а што би помогло да Црна Гора створи хармоничне и стабилне друштвене услове за бржи економски напредак. И посебно тражимо да у Црној Гори престане антисрпска хистерија коју воде државни медији, а нарочито да се не угрожава имовина Митрополије Црногорско-приморске.

Све ово што се чини Србима у Црној Гори, чини се уз подршку тзв. Међународне заједнице, будући да се у задњих 20 година, очигледно, спроводи, монструозна, планирана завјера против српског народа у цјелини, на челу са Ватиканом и САД и њиховим сателитима, уз које се, нажалост, због краткорочног интереса појединача. Сврстао и владајући режим у Црној Гори, окривљујући Србе за све и свашта.

Међутим, ми Срби нисмо криви што тзв. Дукљански Црногорци осјећају комплекс ниже вриједности због промјене вјере и нације. Нисмо ми криви што смо кроз историју били сировина за производњу других народа. Нисмо ми криви што поносно чувамо своје име, вјеру, језик и традицију, док нам те вриједности други присвајају и зато желе да нас нема како би избрисали трагове свог конвертитства.

2.

Иначе, о положају Срба у Црној Гори у задње вријеме је доста аргументовано писано. Утврђене су све повреде права Срба, који немају ни статус конститутивног народа ни статус мањинског народа и предложене мјере за превазилажење проблема. То се првенствено односи на књигу Права Срба у Црној Гори, аутора Желидрага Никчевића, у издању „Игам“-а из Београда, 2006. године, затим на Зборник радова са научног скупа у Подгорици од 16. и 17. новембра 2006. године под називом „Уставни геноцид над Србима“, у издању Српског народног вијећа Црне Горе од 2006. године, те на часопис „Слово“, у издању из радног односа отпушене групе професора српског језика из Никшића и др. О положају Срба писали су и бројни аутори чија су имена, већином наведена у поменутим издањима. Посебно ваља знати да је Српско народно вијеће Црне Горе усвојило Програм, у шест тачака, у коме је детаљно описан дискриминаторски статус Срба у Црној Гори, као и предложени циљеви за промјену положаја у коме се Срби у Црној Гори налазе. Такође, пред парламентарне изборе у Црној Гори из септембра 2006. године, Српска листа, под ауторством Српске народне странке, је обједонила свој Изборни програм, у осам тачака, који је као посебан сегмент садржао „Заштиту права Срба у Црној Гори“.

У истом је наведено да ће се Српска листа залагати за остварење следећих циљева:

- за конститутивност српског народа у Црној Гори,
- за формирање дводомног Парламента,
- за пропорционалну заступљеност Срба у државним органима и органима локалне самоуправе у складу са резултатима пописа,
- за културно-просветну аутономију Срба у Црној Гори,
- за уставно дефинисање српског језика и ћириличног писма као службеног,
- за систем специјалних веза са Србијом,

– за право на национална обиљежја и њихову јавну употребу.

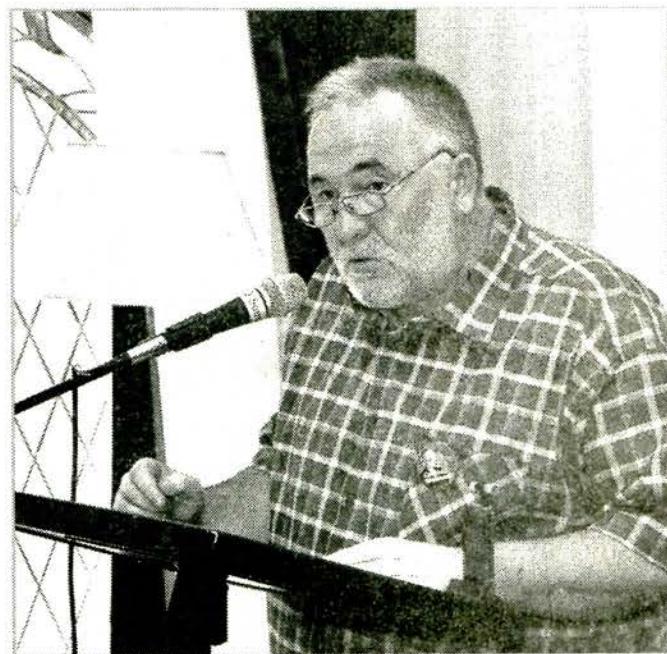
Једном ријечју Српска листа се заложила да у Црној Гори треба реализовати максимално демократско начело: **Сва права свима!** Заиста величанствено, узвишиено и праведно!

И Српска радикална странка и Странка српских радикала су, у фебруару 2007. године, на сједници Централне отаџбинске управе у Београду, усвојиле Декларацију о правима Срба у Црној Гори.

Ова Декларација у суштини за Србе у Црној Гори тражи иста она права која су садржана у цитираном Изборном програму Српске листе и Програму Српског народног вијећа Црне Горе, само што се позива на међународне документе којима се штите мањинска права. Ово са разлога што Срби у Црној Гори, како сам то истакао, сада немају никаква права. Остварењем права из међународних документа Срби би фактички постали равноправни са осталим народима у Црној Гори, звали се они мањинским или већинским. Мада, у суштини у Црној Гори нема већинског народа који би у укупном становништву, чинио проценат преко 50 одсто. Имамо Црногорце у проценту од 43,16 одсто, Србе којих је 31,99 одсто, док су сви остали народи заступљени у процену од 24,85 одсто. Овакво стање не би представљало никакав проблем да су сви народи равноправни, али нису. Штавише, Срби се незаслужено прогоне свуда и на сваком мјесту, што се више не може толерисати. „Одбрана је с животом скопчана“ – каже велики Његош.

Зато сматрам да је сваки облик борбе за равноправност статус српског народа у Црној Гори потребан и да ниједан априори не треба одбацивати. Ваљаност програма дјеловања у овом циљу треба цијенити према резултатима постигнутим у пракси, а што се тиче тога да ли ће Србе неко третирати као већински или мањински народ није толико битно, имајући у виду резултате задњег пописа у Црној Гори. Многи Срби у једном тренутку тражити и права која припадају мањинским народима ако то задовољава њихове потребе, да би већ у следећем тренутку себе третирали као већински народ. То све зависи од одлуке српског народа и њихових представника.

Можда би у овом тренутку Срби стекли бољи положај када би инсистирали на статусу мањинског народа и остављајући своја права која из таквог статуса произилазе. Најго-

ри статус је статус кво, јер он Србима ускрађује сва права, што ако потраје дуже може имати тешке последице у смислу асимилације једног дијела, првенствено скочомски и социјално угрожених Срба.

Посебно при опредјељењу у овом смислу треба имати у виду да су Срби, у задње вријеме, све „битке“ које су водили изгубили. И битку за СФРЈ, и за СРЈ и за СЦГ, због чега су доведени у, на изглед, безизлазан положај. Ово упркос томе што су се борили за правду и истину. Побиједила је мржња, неправда, неистина и сила. Наравно, ништа се од овога не би десило да то није био интерес САД. Не може се избећи ни дјелимична одговорност српског народа а нарочито њихових вођа и чини ми се да истину вели Веселин Матовић, главни уредник часописа „СЛОВО“, када у последњем броју /17/ каже: „Отпор политичких групација које су досада заступале (или су тврдиле да заступају) српски народ и говорнике српског језика, лимитиран њиховим страначким интересима и нагодбама за опстанак на политичкој сцени, мије дао, нити је, као такав, могао дати било какве ваљане резултате. Све што су странке тврдиле да неће дозволити режиму да учини, и што је била основа њихових програма, не само што су дозволиле него су му, својом егоистичношћу и не-принципијелношћу, посебно инфантилним доказивањем свог „европејства“ и умиљавањем разним европским надзорницима и лајчацима, и помогле да учини“.

И, заиста, никад политичке странке у Црној Гори, као ни организације из Србије које су се повремено залагале за интересе Срба из Црне Горе, нису на адекватно, перманентно и упорно презентовале тзв. Међународној заједници стварни положај Срба у Црној Гори, нити су тражиле помоћ у остваривању права загарантованих по међународним документима. Све се сводило на појединачне примједбе у повременим разговорима са представницима тзв. Међународне заједнице. Нарочито је медијска кампања била на ниском нивоу.

3.

Надаље ћу, у свом излагању, да се осврнем на уставна и законска права мањинских народа у Црној Гори, као једну од могућности која би се могла користити у заштити људских права српског народа у Црној Гори.

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

Наиме, Уставом Црне Горе, прописана су посебна - мањинска права. Тако је у чл. 79. прописано да се припадницима мањинских народа и других мањинских националних заједница јемује права и слободе која могу користити појединачно и у заједници са другима:

- 1) на изражавање, чување, развијање и јавно испољавање националне, етничке, културне и вјерске припадности,
- 2) на избор, употребу и јавно истицање националних симбола и обиљежавање националних празника,
- 3) на употребу свог језика и писма у приватној, јавној и службеној употреби;
- 4) на школовање на свом језику и писму у државним установама и да наставни програми обухватају и историју и културу припадника мањинских народа и других мањинских националних заједница;
- 5) да у срединама са значајним учешћем у становништву органи локалне самоуправе, државни и судски органи воде поступак и на језику мањинских народа и других мањинских националних заједница,
- 6) да оснивају просветна, културна и вјерска удружења уз материјалну помоћ државе,
- 7) да сопствено име и презиме уписују и користе на свом језику и писму у службеним исправама,
- 8) да у срединама са значајним учешћем у становништву традиционални локални називи, имена улица и насеља, као и топографске ознаке буду исписани и на језику мањинских народа и других мањинских националних заједница,
- 9) на аутентичну заступљеност у Скупштини Црне Горе и скупштинама јединица локалне самоуправе у којима чине значајан дио становништва, сходно принципу афирмативне акције,
- 10) на сразмјерну заступљеност у јавним службама, организма државне власти и локалне самоуправе,
- 11) на информисање на свој језику,
- 12) Да успостављају и одржавају контакте са грађанима и удружењима ван Црне Горе са којима имају заједничко национално и етничко поријекло, културно-историјско наслеђе, као и вјерска убеђења,
- 13) На оснивање савјета за заштиту и унапређење посебних права.

Дакле, ради се о веома широкој лепези права мањинских

народа. Када се овоме додају и остale одредбе Устава које се односе на заштиту људских права и слобода, онда сматрам да српски народ може наћи своју шансу за стицање равноправног статуса са другим народима у Црној Гори, ово уз услов да се уставна права детаљно испоштују.

Даље, у чл. 80. Устава је предвиђена забрана насиљне асимилације припадника мањинских народа и других мањинских националних заједница, те да је држава дужна да ове народе заштити од насиљне асимилације. Ово значи да је ненасилна асимилација дозвољена, што је нонсенс. Никаква асимилација не смје бити дозвољена. Али, конкретно, данас је у Црној Гори на дјелу и насиљна и ненасилна асимилација.

Што се тиче Закона о мањинским правима и слободама, морам рећи да он још није усклађен са новим Уставом Црне Горе. Исти у суштини разрађује уставна начела. Овом приликом не желим да се детаљно упуштам у коментар овог закона будући да предстоје значајне измене и допуне истог. Само овај закон садржи и одредбе којима се ближе одређује питање оснивања, надлежности и финансирања савјета, који се оснива у циљу унапређења слобода и права мањина. Према садашњем решењу одредба закона која се односи на чланове савјета је тотално неповољна и стога при изменама закона треба да посланици из странака које заступају интересе Срба у Скупштини добро поведу рачуна да се добије одговарајућа одредба како у савјет не би могли да уђу они који неће заступати интересе српског народа. Напомињем да су Бошњаци-муслимани и Албанци већ основали своје савјете. Рад савјета се финансира из буџета Црне Горе. Иначе, савјет има следеће надлежности:

- представља и заступа мањину,
- подноси предлог државним органима, органима локалне управе и јавним службама за унапређење и развој права мањина и њихових припадника,
- подносе иницијативу предсједнику Републике да закон којим се нарушавају права мањина и њихових припадника не прогласи,
- учествују у планирању и оснивању васпитно образовних институција,
- даје мишљење на предметне програме који изражавају посебност мањина,
- предлаже упис одређеног броја студената на Универзитет Црне Горе,

- покреће иницијативу за измјену прописа и других аката којима се уређују права припадника мањина,
- врши и друге послове у складу са овим законом.

Дана 05. марта 2008. године ступила је на снагу и Одлука о оснивању Фонда за мањине. Фонд је основан ради подршке активностима значајним за очување и развој националних, односно етничких посебности мањинских народа и других мањинских националних заједница и њихових припадника у области националног, етничког, културног, језичког и вјерског идентитета. Средства Фонда се обезбеђују у буџету Црне Горе и из других извора у складу са законом. Обавеза је да се буџетом опредијели најмање 0,15 одсто од укупних буџетских средстава, умањених за буџет државних фондова и капиталну добит. Веома битна чињеница је та да је предвиђено да се средства Фонда у питању распоређују у складу са учешћем мањинских народа у структури становништва Црне Горе, сходно резултатима последњег пописа становништва.

На српском народу је да одлучи. Или ће и даље инсистирати на својој конститутивности, или ће тражити права која припадају мањинским народима, с тим да још једном понављам да Срби у свако доба могу одустати од статуса мањинског народа и себе сматрати конститутивним народом Црне Горе.

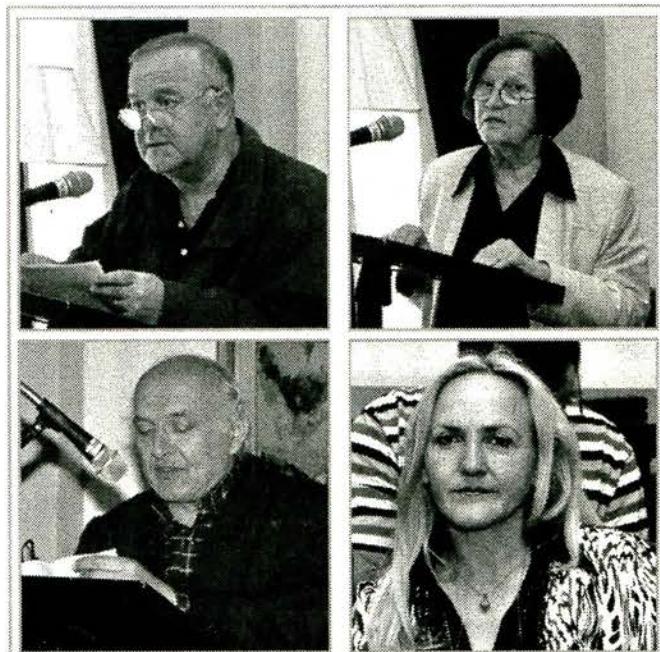
Иначе, шти се тиче права која су загарантована мањинским народима међународним документима, о истима овом приликом не желим да говорим јер су она шире коментарисана у цитираним књизама Желидрага Никчевића и Декларацији Српске радикалне странке и Странке српских радикала.

4.

На крају, желим да закључим да се борба за права Срба у Црној Гори не смије зауставити. Насупрот томе, треба је интензивирати и водити је на што ширем фронту уз укључење не само политичких странака, него што већег броја субјеката, од интелектуалаца, невладиних организација до српског народа у целини.

Треба пожурити јер се нови попис становништва приближава (остало је још пет година), а тада се, не дај Боже, број Срба може знатно смањити. Међу задацима које треба предузимати на овом пољу, по мом скромном мишљењу неопходни би били, поред свих досад утврђених, и следећи:

- под хитно је неопходно обезбиједити потребна средства за предузimanje одговарајућих активности јер без истих се не може ништа значајно урадити,
- треба сваки појединачни случај кршења права Срба јавно износити у медијима, Скупштини Црне Горе, локалним скупштинама, обавјештавати међународне институције и слично,
- треба обрадити сваку општину у Црној Гори и утврдити структуру запослених у државним и другим органима, јавним предузећима, јавним службама, са посебним освртом на руководеће кадрове,
- треба увијек и на сваком мјесту указивати на положај Срба у Црној Гори, тј. На њихову наравноправност,
- неопходно је основати српску ТВ станицу, или уложити средства у ТВ „ЕЛМАГ“, како би се говорило о дискриминацији Срба и предлагања решења за постизање пуне равноправности, нарочито је потребно приказивати емисије образовног карактера и информисати Србе о њиховој култури, историји и слично.
- треба користити плаћене текстове у страним значајним новинама,
- треба на крају ако све мјере не буду давале резултате организовати и ванинституционалну борбу одржава-

њем митинга, трибина, окружних столова и то свуда и што чешће, како би се анимирала и домаћа и страна јавност,

- можда треба размислити и о понуди другим мањинским народима у Црној Гори за заједничко дјеловање, која понуда би била већа него оно што им даје актуелна власт и
- коначно, Срби треба да се трајно и заувијек одвоје од Црногораца, и да не инсистирају да смо један народ јер то просто није тачно и они не прихватају да смо један народ, па зашто онда да се намећемо.

Још идеја људска
тепа у колијевци нерјечијем ћетињском
Пејар II Пејаровић Његош

Бојан Струњаш: Свако инсистирање на питању рјешавања права Срба у држави која је створена на антирспству је, само по себи, дискутабилно. Наиме, како говорити о правима нашег народа у држави која нас не признаје као народ и коју ми као народ не сматрамо својом државом, јер је створена на покрађеном референдуму 21. маја 2006. године, и како тражити права од оних који су нам та права одузели. Ова и многа друга питања сусреће свакога ко се озбиљно позбави подређеним положајем срба у вјештачкој држави Црној Гори.

Српски народ у Црној Гори осјећа да је угрожен, да су му одузета нека права, али не зна на који начин да поврати одузета права и како да постане равноправан грађанин у „грађанској“ Црној Гори. Зато Срби данас гледају у своје политичке представнике „као озебао сунце“ јер у нама виде људе који ће им повратити оно што им је узето у новој држави.

Будући да су Срби изложени вишедеценијској асимилацији и сегрегацији, српски народ се временом и навикао на подређени положај у Црној Гори, јер, како је давно речено, „да боље нисмо научили“. Генерације и генерације нашег народа одрастају и живе у подређеном положају, изложене најгрубљим видовима националне, вјерске, политичке и културне дискриминације и асимилације од стране марионетског црногорског режима који у континуитету влада од 1941. године до данас. Људи су се мијењали, а политика коју

воде црногорске власти остала је непромијењена до дана данашњег.

Деценијама је нашем народу, у циљу асимилације, говорено да су Срби и Црногорци једно те исто и да је бити Србин исто што и бити Црногорац и обратно, да бисмо данас дошли до те границе када јасно видимо да Срби и Црногорци више нису исто. Док су Срби народ који марљиво његује своју традицију, свој национални и културни идентитет, Црногорци су народ који „има“ илирско, а не словенско поријекло. Црногорском народу Срби нису браћа, него „окупатори“. Црногорци сада имају свој „језик“ који је створен крађом и прекрајањем српског језика и низ других примјера који потврђују да се ради о два народа. Подсјетимо, прије много година су се и данашњи Хрвати и Бошњаци изјашњавали као Срби, па данас више нема ни говора о томе.

Несрећа је и то што нам је годинама од стране наших политичких првака говорено – Срби и Црногорци су исто, док су се исти ти политичари јавно изјашњавали као Црногор-

ци. Поставља се логично питање – па зашто онда ти људи нису Срби кад је исто бити Србин и Црногорац? Када би се поставило овакво питање, онда су нам се нудили одговори засновани на теоријама тзв. двојне свијести, или дуалитета, које никадје у свијету нису познате осим у Црној Гори послужеје Другог свјетског рата, када је уз помоћ ових теорија створена вјештачка црногорска нација. Као што човјек не може имати дviјe мајке, не може имати ни dviјe отаџбине, нити бити истовремено припадник два народа. Наравно, иза свих ових, наочиглед беззначајних и бесмислених теорија крио се опасан пројекат ватиканизације Црне Горе који није нимало наиван, него су га неки намјерно наивно схватили, неки ненамјерно, а неки га никада нису ни схватили. И заиста, све што се данас дешава Србима у Црној Гори кренуло је још из средњег вијека као резултат католичких претензија на Црну Гору. Зар није и стварање тзв. црногорске цркве, која је настала у полицијској станици на Цетињу, само једна од етапа у покушају покатоличавања православне Црне Горе.

Посљедњих шездесетак година водећи црногорски политичари су покушавали да из народног сjeћања избришу име српског језика намећући нам вјештачки српскохрватски језик, српску црвено-плаво-бјелу тробојку, потурајући нам некакве комунистичке креације, позивајући се при том на то да се српска и црногорска застава (заставе једног народа), тобоже, разликују по некој плаветној боји која је, ето, мање плава од плаве боје на српској застави. Тек последњих година, несебичним трудом и љубављу преосвећеног митropolita Амфилохија, народ се масовно враћа својој Цркви, својој застави, својој химни, својој историји, својој традицији, без обзира шта им се од политичара задојених (нео)комунизмом сервирало као „истина“. И то је можда једино добро које се дешава нашем народу у посљедње вријеме.

У Црној Гори имамо и ту несрећу да се некада један народ подијелио по принципу власт – опозиција. Тако су на једној страни Црногорци који масовно подржавају актуелну власт, а на другој су Срби који су све ове године прогањани јер су све вријеме били опозиција. Ту су и националне мањине које су увијек уз власт и које имају више права од српског народа који је вјековима стварао Црну Гору и исписивао најсветлије странице њене историје. „Циљ образовања црногорске народности је био: дељење и слабљење Српства. Ту се доста и постигло. Али, једновремено, дошло је и долази-

ће све више до цепања и дељења Црногораца. Већ су сад неки Срби а неки „Црногорци“ и у земљи и у емиграцији. То значи да је разбијено њихово етничко јединство. Ко другоме јаму копа...¹⁾

Не треба се чудити зашто су „Црногорци“ данас присталице власти, а Срби опозиција. Зна се да не постоји ни један оправдан разлог за постојање засебне црногорске државе осим пуке жеље црногорских политичара за влашћу. „На прошлости би се у Црној Гори могло много шта базирати, на њеној славној прошлости. Али њихови вође и „руководиоци“ све то пренебрегавају, а само конструишу тобоже на прошлости црногорску етничку посебност, фалсификат коме се раван не може наћи.“²⁾

Јасно је да вјештачка граница између једног народа није могла опстајати на чињеници да са једне и друге стране живи исти (један) народ, већ су искоришћаване ватиканске претензије на Црну Гору које у својој основи подразумијевају стварање вјештачке црногорске нације на путу покатоличавања Црне Горе. Тако су комунистичке власти без проблема, под плаштом некакве црногорске „самосвијести“, успјешно реализовала замисао о вјештачкој црногорској нацији. Док су код оних који су имали јак српски национални осјећај сијали теорије о Црногорцима као „најчиšćijim“ Србима.

Нажалост, ни већина данашњих српских политичара у Црној Гори није толико национално сазрела да би се залагала за унитарну државу, већ се и даље залажу за разне видове заједница Црне Горе и Србије. Жеља за влашћу, нажалост, и у овом случају је једини аргумент залагања за заједницу коју чине само Србија и Црна Гора у авнојевским грањицама. Међу свим странкама које дјелују у српским државама једино се Српска радикална странка залаже за унитарну државу у којој ће живјети Срби све три вјероисповијести. О томе свједочи и политичко дјеловање српских радикала у Србији (Српска радикална странка), Црној Гори (Странка српских радикала), Републици Српској (Српска радикална странка „др Војислав Шешељ“), Македонији (Радикална странка Срба) и Републици Српској Крајини (Српска радикална странка – у изгнанству). Иако је ријеч о формално-правно потпуно самосталним странкама оне су суштински једна јединствена странка чији је предсједник истакнути српски идеолог и политичар Војислав Шешељ, који је својом политиком, утемељеној на чврстој идеологији, и научним радом обиљежио 20. и 21. вијек.

Имајући у виду све горе наведене аргументе и чињеницу да ми у 21. вијеку не можемо никоме забранити да се изја-

шињава у складу са својим убеђењима, не преостаје нам ништа друго него да се као одговорни људи усредсредимо исключиво на решавање српског националног питања у Црној Гори.

Како до заштите националног идентитета Срба у Црној Гори?

Питање је које мора да преокупира сваког ко истински жeli добро своме народу.

Српски народ у Црној гори лишен је основних људских права која су загарантована сваком човјеку *Ошићом декларацијом о правима човјека* коју је усвојила и прогласила Генерална скупштина Уједињених нација 10. децембра 1948. године. Није ријеч само о дјелимичном кршењу људских права која су потврђена овом *Декларацијом*, већ о кршењу овог важног међународног документа у цјелисти (и то свих 30 чланова).

Довољно је само цитирати уводни дио *Декларације о правима човјека* да би се видјело да је све због чега је донесена ова *Декларација* одузето Србима у Црној Гори. „Пошто је признавање урођеног достојанства и једнаких и неотуђивих права свих чланова људске породице темељ слободе, правде и мира у свијету; пошто је непоштовање и презирање права човјека водило варварским поступцима, који су вријеђали савјест човјечанства, и пошто је стварање свијета у којем ће људска бића уживati слободу говора и вјеровања и бити слободна од страха и немаштине проглашено као највиша тежња сваког човјека; пошто је битно да права човјека буду заштићена правним системом како човјек не би био приморан да као крајњем излазу прибегне побуни против тираније и угњетавања; пошто је битно да се подстиче развој пријатељских односа међу народима; пошто су народи Уједињених нација у Повељи поново прогласили своју вјеру у основна права човјека, у достојанство и вриједност човјекове личности и равноправност мушкираца и жене и пошто су одлучили да подстичу друштвени напредак и побољшавају животни стандард у већој слободи; пошто су се држа-

ве чланице обавезале да у сарадњи с Уједињеним нацијама обезбиђеде опште поштовање и примјену људских права и основних слобода, пошто је опште схватање ових права и слобода од највеће важности за пуно остварење ове обавезе, Генерална скупштина проглашава ову Декларацију о правима човјека као заједнички дomet који треба да постигну сви народи и све нације да би сваки појединач и сваки орган друштва, имајући ову Декларацију стално на уму, тежио да учењем и васпитавањем допринесе поштовању ових права и слобода да би се поступним унутрашњим и међународним мјерама обезбиђедило њихово опште и стварно признање и поштовање како међу народима самих држава чланица, тако и међу народима оних територија које су под њиховом управом.”³⁾

Црногорском марионетском режиму уопште није важно што једном народу оспорава право на достојанство, правду, мир, слободу говора и вјеровања, а није се мрднуло на плану стварања правног система који ће, макар формално, гарантовати све ово српском народу у Црној Гори.

Када је ријеч о људским правима, треба подсјетити да до Другог свјетског рата људска права нису била регулисана међународним споразумима нити су била дио међународног права. Права човјека су третирана искључиво као унутрашња надлежност једне државе, тако да су власти сваке државе поступале са људским правима онако како је то њима највише одговарало. Много времена је од тада прошло, а у Црној Гори се права човјека представљају као „унутрашња ствар независне Црне Горе”, па је и питање обесправљености Срба у Црној Гори „унутрашње питање Црне Горе”, јер, по мишљењу црногорске власти, другачији третман и не заслужују они који су „опозиција независној Црној Гори”. Међутим, у контексту међународног права постоји низ инструментата преко којих се Срби могу изборити за своја права а који до сада нису коришћени.

Да би наше излагање о правима Срба у Црној Гори било што јасније и цјеловитије, укратко ћemo се подсјетити која су то основна људска права. Проучаваоци људских права углавном се слажу да се она могу класификовати на основу њихове друштвене природе на пет основних група и то:

- а) грађанска,
- б) политичка,
- в) економска,
- г) социјална и
- д) културна права.

а) Грађанска права

Права која наглашавају аутономију човјека у односу на државу која се у живот појединца може мијешати само до оне мјере коју изискује живот у друштву, са другим људима, називају се грађанска права. Типично грађанско право је право на живот. У Црној Гори немамо чак ни елементарне услове за остваривање грађанских права јер се држава Цр-

на Гора толико мијеша у живот појединца да је скоро немогуће остварити било које грађанско право без мијешања државе, ако је то у њеном интересу.

б) Политичка права

Прав човјека да учествује у управљању државом и заједницом дефинишу се као политичка права. Срби у Црној Гори су такође лишени остваривања ових права. Тако на пример, потпредсједник Скупштине Црне Горе не може да буде посланик из редова Српске листе, којој то место на основу освојених мандата припада, само зато што је Србин и што не признаје химну чије је стихове исписао ратни злочинац Секула Дрљевић.

в) Економска права

Подразумијевају она права уз помоћ којих се остварују основни услови за живот. Једно од тих права је право на рад. Србима у Црној Гори је и ово право ускраћено. Наиме, као што знамо, Срби се не могу у Црној Гори запослити под истим условима као Црногорци или припадници неке националне мањине, а требало би, да је среће, да Срби буду равнотежно заступљени у свим државним службама сразмерно броју са посљедњег пописа. Невјероватно је да велики дио Срба не може добити ни исту зараду као Црногорци, Албанци или Бошњаци, иако обављају исти посао.

г) Социјална права

Усмјерена су на то да људе доведу у сличан и праведан положај како би стварно могли да уживају грађанска и политичка права. Типично социјално право је право на образовање. Самим тим што су Срби економски угрожени од стране државе они не могу адекватно користити право на образовање, нити остала социјална права.

д) Културна права

То су права која обезбеђују његовање и заштиту културне баштине једног народа. У Црној Гори се дешавају најгрубља могућа кршења ових права тако што се обијају наши храмови. У школским уџбеницима се прекраја српска историја и тако се нашој дјеци даје лажна слика о историји свога народа. У програмима за књижевност из планова се избацују квалитетни српски писци, а на њихово место воде анонимне и подобне црногорске назови књижевнике попут двојице **Брковића, Николајида, Килибарде** и још неких који су се „прославили” ружењем Православља и негирањем Светосавља. Наша дјеца су приморана да уче овакве неистине и фалсификате, иако у свијету нигде овакве ствари нису дозвољене.

Једно од значајних културних права је и право човјека на језик. Ово право је можда тренутно и најугроженије јер се све ради на томе да се Срби у Црној Гори одрекну свога језика тако што ће га звати црногорским именом. Отимање и прекрајање српског језика представља једно од најопаснијих оружја спремљених за асимилацију српског народа у Црној Гори. Шта све посљедњих 4-5 година нисмо урадили на плану заштите српског језика у сепаратистичкој Црној Гори, а и много раније, јер су напади на српски језик давно почели, чак и прије идеје о независности Црне Горе. Данас се дошло и до тога да се увелико говори о укидању Одсјека за српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Никшићу. Защитити наш народ од свих ових дешавања и сачувати српски национални идентитет за будућа поколења представља веома тежак посао који изискује максимално анга-

жовање свих нас.

Није нам циљ да у овом раду детаљно образлажемо како су Срби у Црној Гори лишени основних људских права јер би то захтијевало много више и времена и простора, али и ангажовање стручњака из различитих области који би, свако из свог угла, понудили опсежну анализу подређеног положаја Срба у Црној Гори, већ да дамо један краћи преглед онога што нам се дешавало кроз историју, онога што нам се данас као народу дешава, као и да понудимо нека могућа решења за сузбијање разарања српског националног корпуса у Црној Гори.

Очигледно је да права Срба у Црној Гори више не можемо заштитити причом да су Срби и Црногорци (јер више нису исто)⁴⁾, или – опаметиће се Црногорци, па ће једног дана опет постати Срби. Бојимо се да чекајући тај дан асимилација Срба може достићи неслучијене размјере и непоправљиве последице.

По нашем мишљењу није добро ни то што се неке чланице Српске листе супротстављају формирању Српског националног савјета који би бринуо о заштити права Срба у Црној Гори, јер тако неосјетно враћају у први план узалудну причу да су Срби и Црногорци исто и да „Црногорце треба опаметити“. Подсећимо да су све чланице Српске листе прије ступања у коалицију потписале заједнички програм чији су темељи на плану заштите Срба у Црној Гори: формирање дводомног парламента, пропорционална заступљеност Срба у државним органима и органима локалне самонадзоре, културно-просветна аутономија, дефинисање српског језика и ћириличног писма као службеног, систем специјалних веза са Србијом, право на национална обиљежја и њихова јавна употреба. Додуше, у првој тачки свестрано прихваћеног програма стоји и залагање за конститутивност српског народа у Црној Гори, али усвајањем новог *Устава Црне Горе*⁵⁾, двогрдјинском већином, 22. октобра 2007. године, Срби су сведени на националну мањину, иако експлицитно у *Уставу* није истакнуто ко су националне мањине, а српски језик није *службени језик*, већ језик у *службеној употреби* сврстан у ред са албанским и осталим „језицима“ којим говоре националне мањине, што аутоматски значи да је

српски језик, по Уставу, мањински језик, иако се на попису 2003. године већина грађана (63 одсто) изјаснило да својим језиком сматрају српски језик. Према томе, Срби у Црној Гори су мањина и то је факат који морамо прихватити, без обзира колико то некоме одговарало или не. Посланици Српске листе су са негодовањем одбацили нови црногорски *Устав*⁶⁾ и прогласили га антисрпским, што он у својој основи и јесте.⁷⁾ Али се морамо помирити са чињеницом да ми тај Устав у скорије вријеме нећemo моћи промијенити, ма колико то жељeli, већ морамо поступати по њему или нећemo, у супротном, грубо кршити правни систем Црне Горе, што ћe власт једва дочекати, како би нас додатно кажњавала и проглашавала за „државне непријатеље“. Значи, ми у овом раду ни у једном моменту не поричемо дикриминаторске димензије важећег црногорског Устава, него само на конкретним примјерима показујемо да га морамо поштоваћи искључиво као највиши државни акт, какве - такве државе Црне Горе.

Да у несрећи среће има, потврђује чврста намјера црногорског марионетског режима да се додвори националним мањинама како би што лакше обезбиједио двогрдјинску већину која је потребна за усвајање *Устава* у Скупштини Црне Горе. Чврсто убијећени у намјеру политичких представника Срба да ћe и даље упорно истрајавати на убеђивању Црногорца да опет буду Срби, црногорски властодржци нису ни слутили да ћe Срби једног дана тражити статус националне мањине у Црној Гори, па су се добро „испреди“ приликом уставног дефинисања права мањина у Црној Гори. Сада је мали проблем то што неким Србима није мило да су национална мањина у Црној Гори при ономе шта се може добити, у складу са *Уставом*, прихватијем мањинског положаја. Важно је стварање услова за остваривање мањинског положаја.⁸⁾ Срби у Црној Гори се сада налазе у тзв. пат позицији. Нити су мањински, нити су конститутивни народ, а то је дефинитивно најлошији положај који један народ може имати у некој држави.

Знајући како се из периода и период драстично мијењају резултати пописа када је у питању национална припадност у Црној Гори, није искључено да ћe Срби у Црној Гори опет

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

постати већински народ (значи да се дисkontинуитет замени континуитетом), што би било идеално, али у овом тренутку немогуће. Зато треба максимално да искористимо све што нам нуде чланови 79 и 80 Устава Црне Горе, а не нуди нам се мало: јавно испољавање националне посебности; јавно истицање националних симбола и обиљежавање националних празника; употреба српског језика и ћириличног писма у јавној и службеној употреби; школовање на српском језику и ћириличном писму у државним установама, с тим да наставни програми обухватају и историју и културу српског народа; оснивање српских просветних и културних удружења уз материјалну помоћ државе црне Горе; информисање на српском језику; аутентична заступљеност у Скупштини Црне Горе по принципу афирмативне акције; сразмјерна заступљеност у јавним службама, органима државне власти и локалне самоуправе; успостављање и одржавање контаката са грађанима и удружењима ван Црне Горе са којима имамо заједничко национално и етничко поријекло, оснивање српског савјета за заштиту и унапређење посебних права... Не прихватимо ли ова права, десиће се са нашим народом на цјелокупној територији Црне Горе оно што се десило Србима на Цетињу, на шта упозорава и о чему веома аргументовано пише истакнути српски историчар са Цетиња професор Предраг Вукић.⁹⁾

Српска радикална странка и Странка српских радикала су, свјесне политичке одговорности коју имају, на Централној огаџбинској управи 2. фебруара 2007. године – прије доношења новог црногорског *Устава*, усвојиле *Декларацију о правима Срба у Црној Гори*. Усвајањем ове *Декларације* на озбиљан и одговоран начин је покренуто питање статуса Срба у Црној Гори. Од неких српских политичара у Црној Гори ова *Декларација* је наишла на жестоку осуду, али исти политичари нису понудили ни један једини ваљан аргумент који би могао оборити оно што је промовисано нашом *Декларацијом*, због тога све нападе на *Декларацију* схватају као политичку љубомору које никад није фалило мају српским партијама у Црној Гори.

Конечно је дошло вријеме да се Срби у Црној Гори више не смију бранити празним ријечима и бесмисленим причама које им наносе штету, а никако корист. „Много је рана на тијелу овог српског народа. Доста их је било и не треба нове наносити. Исувише је изранављено тијело Црне Горе.“¹⁰⁾

Један од неопходних услова за остваривање наших права у Црној Гори је и тај да држава Србија, као наша матична

Напомене:

- 1) Проф. др Лазо М. Костић, *Српска национална традиција*, Сабрана дела, шести том, ЗИПС и Српска радикална странка, Београд, 2000, стр. 511.
- 2) *Испо*, стр 510.
- 3) Генерална Скупштина Уједињених нација, *Отишава Декларација о правима човека*, Увод, Организација Уједињених нација у Црној Гори, Подгорица, 2007.
- 4) „Пршло је вријеме кад су Срби насељдали на шарене лаже да су недјељив национални колективитет са Јевремом Брковићем, Миодрагом Вуковићем или Драганом Кујовићем, који су, са друштвом, од нас направили економске националне и политичке заточенике пројекта разбијања СЦГ и бруталне сепсије Црне Горе од државне заједнице. Ми нијесмо и нећемо, у националном смислу, да будемо једно са људима који тврде да нијесу Срби, јер им апсолутно и без задришке вјерујемо да је то тако. СНС неће никога приморавати да буде оно чега се већ одрекао, јер би на тај начин и ми кришили слободу избора који су нама ускратили наша права.“ (Види: Српска народна странка, *Срби и Црногорци виши нису, ниши ће бити један народ!*, у: *Права Срба у Црној Гори*, приредио Желидраг Никчевић, Издавачки графички атеље „М“, Београд, 2006, стр. 47-48.

држава, коначно почне да води рачуна о свом народу у Црној Гори. То до сада није рађено, јер су црногорска и србијанска власт имале одличну сарадњу која је најчешће ишла на штету српског народа. надајмо се да ће на предстојећим изборима у Србији, који су предвиђени за 11. мај, на власт коначно доћи Српска радикална странка која ће истински бринути о српском народу у Црној Гори.

Да би се заштитио национални и културни идентитет српског народа у Црној Гори се мора што прије отворити подручно одјељење Српске академије за Црну Гору у оквиру кога ће радити Српски историјски институт и Институт за српски језик и српску књижевност, затим подручне јединице Српске књижевне задруге, као и одјељење Матице српске за Црну Гору. Без реализација ових пројеката Срби у Црној Гори неће моћи на прави начин да штите свој идентитет. Такође је неопходно створити услове за економску стабилност Срба у Црној Гори, а то ће се постићи отварањем представништава српских предузећа у Црној Гори, али не као до сада да њима управљају црногорски тајкуни, већ да су на њиховим челним мјестима Срби.

Декларација српских радикала о правима Срба у Црној Гори за сада је најбољи пут за заштиту српског националног идентитета, а овај скуп који је иницирао Српско народно вијеће, Академска алтернатива и Слободна мисао је отворио српско национално питање у Црној Гори, а оснивање Српског националног савјета најбољи је начин да се то питање иријеши.

- 5) Уставотворна Скупштина Републике Црне Горе, *Устав Црне Горе*, Службени лист, Подгорица, 2007.
- 6) Посланик Српске листе из Српске народне странке *Добрило Дедејић* је приликом своје дискусије у Скупштини Црне горе поцијепао *Предлог Устава Црне Горе* у знак протеста и тако симболично показао да Срби у Црној Гори овај Устав не сматрају својим.
- 7) Види: Рајо Војиновић, *Од уставчића до уставчића - Српско устављање у антисрпској Црној Гори*, Књижевна задруга Српског народног вијећа, Подгорица, 2008.
- 8) То јасно истиче и *Андреја Мандић*, предсједник Српске народне странке: „Нама није важно који ће модел формално бити примијењен, да ли ће на власт третирати као мањину, или ће нам сва права приплисати као конститутивном народу...“ (Андреја Мандић, *Шта после референдума*, у: *Права Срба у Црној Гори*, стр. 54)
- 9) Проф. Предраг Вукић, *Отишисани(српска заједница на Цетињу на рубу нестапања)*, Књижевна задруга Српског народног вијећа, Подгорица, 2007.
- 10) Митрополит Амфилохије (Радовић), *Деције цетињске бесједе о Пејкову дне 1991*, у: *Најљешице бесједе српскога језика*, Граматик, 2001, стр. 189.

Уставно-правно развањаје српске и црногорске националне заједнице
као кључни услов опстанка српског народа у Црној Гори

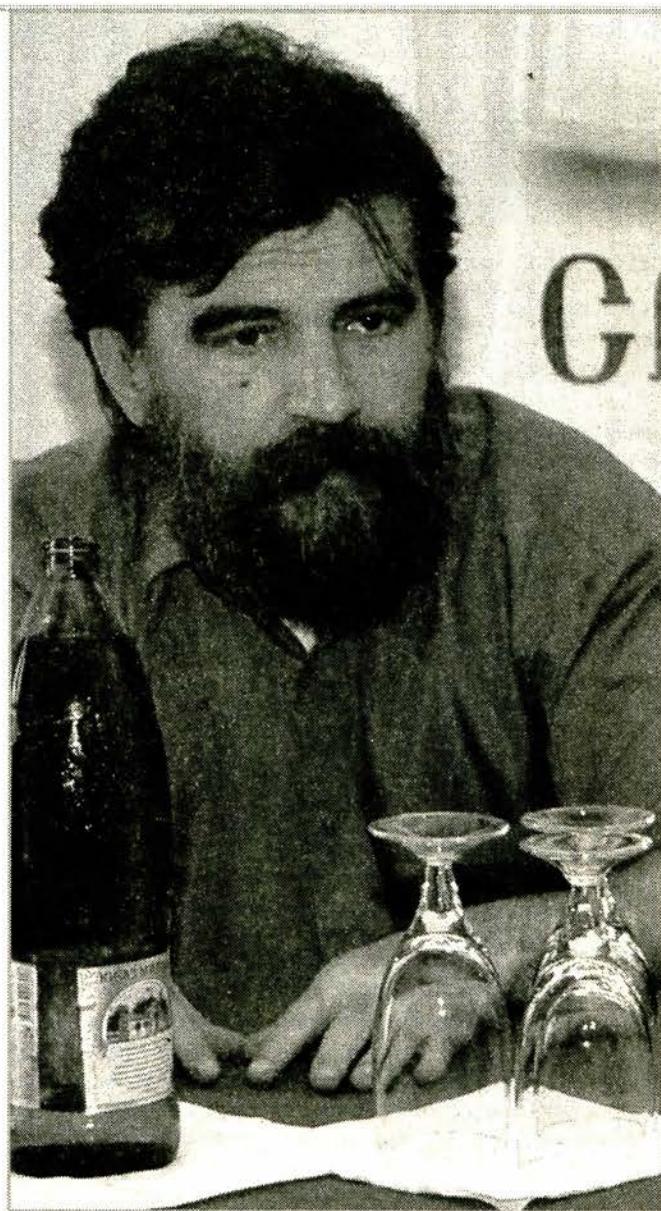
Доста нам је „сукања јуначких бркова”

- Сматрали ми себе мањином или већином, у овом ћренућку смо ћачно ћрећина становништва. Према ћоме, својење ове ћриче на ћермишолошку дилему мањина или већина, у сијаршу је ћогрешно. Бусањем чињеницом да су наши ћреци сијварали Црну Гору, данас нам није, а неће нам ни у будућности бити до било какве ћомоћи. Право ћишћање је: хоћемо ли ми или нећемо да ћишћимо наша ћрава? Ако нећемо, онда будимо бар ћошћени и пресијанимо с ћричом како нас режим дискриминше

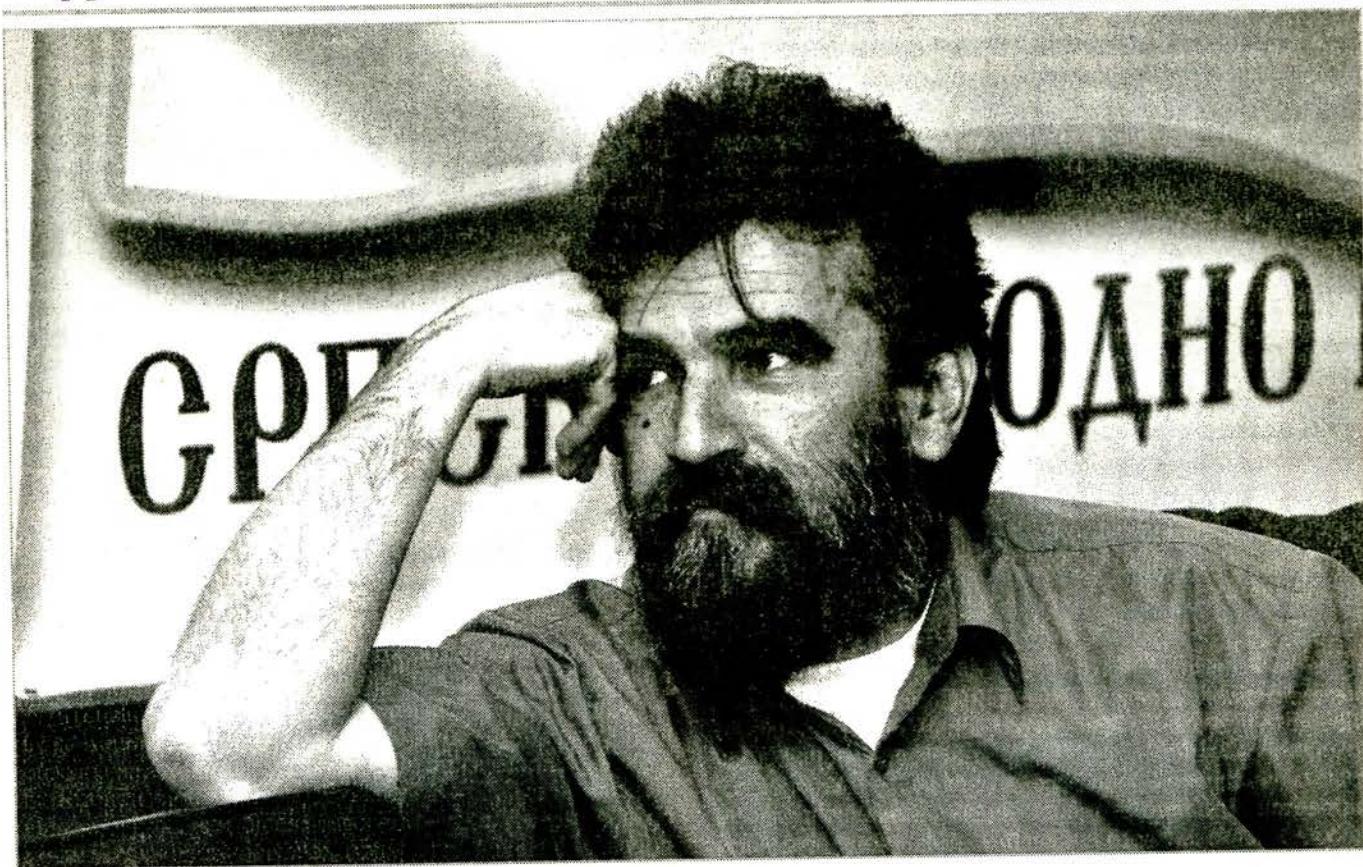
Пише: Рајо Војиновић

Срби се, као и остale националне заједнице, у Уставу постредерендумске Црне Горе једино помињу у прембули, као „слободни и равноправни грађани, припадници народа и националних мањина који живе у Црној Гори”. При том, што је нарочито важно за ову нашу причу, устав никаде не дефинише *ко су народи, а ко националне мањине*. С друге стране, Устав у члану 79. уводи категорије 1) мањинских народа и 2) других мањинских националних заједница, не дефинишући ни тада *ко су мањински народи, а ко друге мањинске националне заједнице*. Све то није нимало случајно, будући да, према резултатима пописа становништва из 2003. године у Црној Гори *нема већинског народа*. Тако је у устав пресликана овдашња етничка стварност, која нимало не одговара идеолозима новоцрногорства. Ко су „мањински народи” а ко „друге мањинске националне заједнице”, кажу уставописци и тумачи уставних норми, ствар је самоидентификације, тј. ко не затражи права из седамдесет и деветог члана устава – тај је, онда, по националној припадности Црногорац. И то је замак за Србе како би временом постали национални Црногорци. У супротном, уколико Срби препознају ту замку и избјегну је, новоцрногорски идеолошки пројекат је у релативно близкој будућности осуђен на сигурну пропаст.

Овдашњи уставописци су, изгледа, рачунали с тим да ми никада нећемо ни помислити да се самоидентификујемо на овај начин, јер знају да и ми као и они робујемо психологији „сукања јуначких бркова”. Та психологија садржана је у оном чувеном „вељању”, које је кулминирало у доминантну црту данашњег цетињског неонацизма, по коме су Срби у окружењу вадали турске коње и опанке, док смо ми одувијек били слободни у својој држави. И ми Срби смо, колико до јуче, док нам нијесу Секулом Дрљевићем згадили те стихове, заједно с новоцрногорцима пјевали: *волимо вас, брада ћиврда/ и сијравичне ваше кланице/ који никад не познаше/ срамотнога ройситеа ланце*. Колико је нас, међутим, прочитало књигу Бранислава Ђурђева *Турска власиј у Црној Гори у 16. и 17. вијеку* која неспорно доказује да су Срби из Старе Црне Горе, укључујући и само становништво тадашњег Цетиња, двеста година плаћали султану „влашки порез”,

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

тзв. филурију и да су у њој сво то вријеме правду дијелиле турске кадије, а не домаћи органи власти? Или, примјера ради, колико нас зна да се земљиште на коме се, на 150 метара од Цетињског манастира налази Цетињска Богословија и данас се зове „Медовина” по његовом некадашњем власнику кадији Алији Медо(ј)вићу? Али зато, сасвим сигурно нема никога међу нама ко не зна за Обилића пољану. Ђурђевљева књига је 1953. године дочекана „на нож” од Цетиња до Београда, од Радована Бећировића до предсједника САНУ Александра Белића и отада заборављена чами по библиотекама. Дакле, оно што нам је „чешало уши” – то је истицано на сва звона, а оно што није похвала нашој умисљеној величини – то је обавезно гуррано под тепих. Е, та наша психологија, која је плански произвођена једноизвјечковним систематским фалсификовањем прошлости, данас је идеолозима новоцрногорства најбољи савезник на послу асимилације Срба. Јер, из те психологије долази став да Србија није наша матична држава, јер, забога, ми Срби у Црној Гори не можемо бити мањина, јер „јесмо Срби или нијесмо Србијанци”. Наравно да нијесмо „Србијанци”, али смо зато, не обични Срби него – Срби над Србима! Међутим, Његош сасвим сигурно није био „Србијанац”, али је писао Матији Бану: „Србија је мајица Србијске – без ње никад ниспаша”. А од 1945. године ми нити смо конститутивни нити мањински народ. Ми за државу Црну Гору од тада једноставно не постојимо, односно постојимо једино као објекат асимилације.

Данаšnja politika vlasti prema Srbima, to se lako može dokazati brojnim konkretnim primjerima, nije ništa drugo do novočrногорски neonacionalizam kamufliран у верbalnu odoru građanskog multietničkog multikulturalizma i multikonfesionalizma i breseletskog globalističkog evropskeštva. Postoje krovni razlozi zbog kojih dosadašnjom političkom matricom nije moguća promjena već po svemu kritičkog положаја u kojem se kao Srbii sada nalazimo. Razmotrićemo neke od njih.

1. Срби у Црној Гори (више) нијесу већински народ а национални интереси осталих овдашњих заједница су у овом тренутку супротни нашим националним интересима.

Идеолози новоцрногорства притисак врше једино на Србе. Они, с једне стране, вјерују да је „праведно” да над нама изврше асимилацију, јер њихов дух само постојање Срба доживљава неподмитљивим свједоком њиховог конвергитства. Отуда толика њихова мржња према свему што је српско. Истовремено, њих хвата страх при самој помисли на могућност обнављања српског интегрализма, јер су свјесни да његово обнављање води рушењу њиховог идеолошког пројекта. С друге стране, они политичку већину формирају с политичким вођама других националних заједница, играјући на карту историјских антагонизма између тих заједница и српске националне заједнице. А пред другим националним заједницама нас Србе приписују (ново)црногорском националном корпузу како би се поставили као државотворни већински народ. Тако се над нама у парламенту врши мајоризација а у свим сферама друштвеног живота дискриминација. Идеолози новоцрногорства осталим заједницама због свега тога засад не намеђу новоцрногорски национални идентитет. Јер, захваљујући вођењу политици „сви против Срба” је и створена самостална Црна Гора. Циљ политичких вођа, како националних Црногорца тако и осталих заједница у односу на Србе је, дакле, следећи: *Што већи број Срба асимиловати у националне Црногорце како би Црногорци постали већински народ и тако уништили идеју српског интегрализма на овом простору.* А кад се овај распоред преведе на језик математике, неминовни се долази до закључка да у оваквим околностима није могуће направити изборну комбинаторику која би омогућила смјену власти.

2. Новоцрногорски идеолошки пројекат ужива пуну подршку западних центара моћи.

Западни центри моћи, чија се доктрина управљања глобалним процесима заснива на политици ограничавања суверенитета „непослушних“ држава и на разарању идентитета историјских народа, у српској заједници у Црној Гори такође виде опасност од обнављања српског интегрализма. Њима, од држава и народа са дубоким историјским и духовним утемељењем и снажном државотворном традицијом, на посткомунистичком простору више одговарају државолике творевине, јер их као такве лакше „интегришу“ у своје глобалистичке пројекте. Због тога су након пада комунизма, вољом тих истих центара, све њихове кључне тековине (нове нације, границе и нови комунистички језици) свуда, од Цетиња до Владивостока, „забетониране“ као нова историјска реалност. Збигњев Бежежински у књизи *Велика шаховска штабла* каже: „Основна тири империјалаца империјалне егостирашије су сиречавали завјере и сачувавши безбедносну зависност, одржавајши зависне територије Јокорним и зашићеним и нарочито, газити да се варвари не удруже“. Због Тога смо ми Срби из распада Југославије извукли најдебљи крај и због тога сада свим силама покушавају да нас што прије угерају у НАТО. И како сада очекивати да исти ти центри моћи разумију наше проблеме? Управо њима, због свега реченог, сасвим одговара асимилација српског народа и његово превођење у новоцрногорски национални идентитет. И то је један од разлога који говоре у прилог закључку да за докладно вријеме овдје није могућа смјена власти на изборима.

3. Срби у Црној Гори немају подршку званичне Србије

Србија је данас изложена снажним притисцима и уцјена ма свјетских моћника, што је реално ограничава у пружању помоћи Србима у Црној Гори. Али проблем није само у тој чињеници. Слободан Антонић је недавно у једном свом тексту примијетио: „Сав проблем са Јелићишком у Србији је у штому штито се елићи и народ различито опредељују“. „Уколико би, вели он, „елићи и народ сазрели и у главним стварима ишак истили са глесни, сјољни пристисак би се лакше поднео“. Осим тога, српска елита у вођењу националне политike у новим историјским околностима и даље слиједи линију која све коријене вуче још из илирског југословенства, која се развијала и уобличавала кроз начертанијевско – карађорђевићевско југословенство, а до наших дана је дошла преко авнојског југословенства. У основи те и такве „националне“ политike је, дакле, и даље – југословенство. А то, између осталог, и даље значи наше додворавање и извињавање свима у окружењу због тога што смо Срби. Та матрица на нас дјелује погубно; она нам откупљује рефлексе националног самоодржавања; она нас је као народ, на један дубљи начин, убила у појам. Све су ово разлози због којих српски народ као целина данас нема јасну национално – политичку стратегију и што Срби у Црној Гори због тога објективно не могу рачунати на озбиљнију помоћ Србије у послу смјене власти на изборима.

4. Власт у Црној Гори никад у историји није промијењена на изборима

Од далеке 1906. године, па до наших дана, дакле пуне 102 године, овдје се није десила демократске смјена власти. То је

за слободомислећег човјека заиста више него застрашујућа чињеница, нарочито ако се посматра у контексту ове наше приче. Све смо ближи увјерењу да Црна Гора ни у једном облику државности, ни под којом влашћу, па макар она била и „најсрпскија“, не може бити друштво слободе и демократије. Аргумента за такву тврђњу има на претек и далеко би нас одвело њихов набрајање. Овом приликом позабавићемо се само једним, јер је по нашем мишљењу најкрупнији. Наиме, основни проблем сваког облика црногорске државности је постојање српског народа на тлу Црне Горе. Како сваки народ природни тежи интеграцији са својим супарничима, то је случај и са нам Србима. При постојању неупоредиво веће, економски, културно и политички моћније Србије, то се онда аутоматски претвара у проблем за сваку овдашњу власт. Свака власт због тога мора да врши угјеријање црногорског државног, а антисрпска власт и државног и још приде и националног идентитета. И ето друштва насиља и неслободе. Да ово није само наша резигнација, већ и најдубље увјерење новоцрногорских идеолога, свако ће се увјерити уколико, рецимо, прочита књигу Живка Андријашевића „Нација с грешком“. У њој он са жалом примјењује да огромна већина државотворног народа не жели самосталну Црну Гору и констатује да књаз Данило и краљ Никола нијесу успјели да до краја „подцрногорче“ (sic!) становништво новоослобођених крајева. Он експлицитно тврди да је потоњи црногорски суврен уласком у Први балкански рат починио фаталну грешку, јер је то довело до успостављања границе са Србијом и кулминације српског интегрализма.

Чувена синтагма „теразијски Црногорци“ није први пут лансирана 2006. године, већ ју је још у вријеме тзв. бомбашке афере први употребио књаз Никола. И он је, пред опасношћу од уједињавања са Србијом, морао да врши угјеријање в црногорског државног идентитета. Његовим проглашењем за краља овдје је кулминирала психологија и гоњењем опозиције је, заправо, постављана брана народној тежњи ка уједињењу са Србијом. Зато на изборима из 1913/14. право гласа није имало становништво новоприпојених области од Таре до Баковице. Што због непостојања института слободног грађанског друштва, што због осмишљене дворске пропаганде наслијење на величање Црне Горе од стране српских романтичара из Војводине, тада је у биће овдашњег народа усвојено увјерење да су Црногорци нека врста српске надрасе. Од тада сваки овдашњи Србин вјерује да смо ми „со српстиви“. А нико да се запита: по чему смо то ми „со српства“? Чиме смо то ми толико задужили српство да би се тако препотентно постављали у односу на остале Србе и шта је и кога од толиког значаја Црна Гора дала цивилизацији да би се толико узносили као да смо у најмању руку Руси или Французи? Које су то институције основане у доба Књажевине и Краљевине, а да у томе нијесу пресудно учествовали Срби извањи? Да и не говоримо о томе да је Србија већ имала демократски устав, један од првих у Европи, док је Црномором још владало безакоње због кога у њу, по Његошевим ријечима, „није смio ни Европејац ући, него су се кријући увуковали, као штито се крадом увкују ђо конојима у бродове тирдовачке европејски Јаџови“. Да, такође, не говоримо да је Србија измијенила шест устава прије него што је књаз Никола народу „даривао“ први, како га је сам по спрдно звао – „уставчић“.

Елем, на неки начин је и крајем 19. и почетком 20. вијека, као што је то случај и данас, Цетиње за себе вјеровало да је „долина богова“. Разлика је једино у томе што је од ондашњег патетичног „пријестоничког“ надсрпства клатно историје отишло у своју супротност. А иза те приче нити је

Округли сто о правима Срба у Црној Гори

тада стајало нити данас стоји ишта друго до колективно са-
мозаварање „ја теби сердаре, ти мени војводо...”, страх од
власти и биједа доушничког додворавања моћницима. У
Николино вријеме је бомбама уништена штампарија „На-
родне мисли”, око које се окупљала тадашња опозиција. У
наше вријеме је, пак, јавно спаливанија српска штампа по тр-
говима. Ондашње гоњење „теразијских Црногорца” данас је претворено у затирање „посрбица”. У оно вријеме убија-
ни су и проглаживани опозициони прваци, у наше су затвара-
ни. И онда и данас опозиција је проглашавана државним не-
пријатељем. И све то само због народне тежње ка заједни-
ци са Србијом. И онда се само по себи намеће питање: ако се за 102 године није десио случај смјене власти на избори-
ма, имамо ли данас и један разлог који би нас навео на за-
клучак да ће се то десити у наредне 102 године?

Овај скуп је замишљен као савјетовање на тему како до права српског народа. Мој став је да се у овом тренутку једи-
ни инструменти за њихову заштиту налазе у већ поменутом 79-ом члану устава. Треба ли да игнориšемо све те механи-
зме и да од готовине правимо вересију? Зар није паметније да одмах приступимо формирању Српског националног са-
вјета и отпочнемо борбу за остварење тих права? Бошња-
ци, Албанци, Мусимани и Хрвати су то већ урадили, а ако то још и ми учинимо, *тиме ће и национални Црногорци су-
шићински бити доведени у положај мањинског народа.* Стварност исказана на попису становништва постаће устав-
но-правно верификована, с тим што ће, у то сам сасвим си-
гуран, велики број националних Црногорца бар тада мора-
ти да се запита куда води политика режима. Идеолозима но-
воцрногорства биће теже да спроводе пројекат асимилаци-
је, јер ће морати отворено да крше устав који су сами дони-
јели. Без поштовања права из члана 79 не може се говорити о грађанској држави и свако ко нам буде оспоравао та пра-
ва, без обзира био он власт или опозиција, појединач или партија, тим оспоравањем ће себе декларисати као неприја-
теља слободног грађанског друштва. Власт ће морати, или да та права омогући и нама Србима, или да их укине и оста-

лима. И нико из режимског естаблишмента неће моћи да скрива свој неонацизам иза вербализама о грађанском друштву и европеизацији.

Заштиту ових права устав јемчи „појединачно и у зајед-
ници са другима”. Према томе, ко год неће – нагона му не-
ма. Тај нека се, онда, помири с чињеницом да ће му дјеца учити „црногорски језик”. Даље, ово не може довести у пи-
тање програме странака које гласа српска заједница, јер ни-
је неопходно да се због тога оне декларишу као мањинске.
Једино што је неопходно је да престану да нас на силу брати-
ме с онима који неће да будемо браћа. Или, што је још бо-
ље, нека наставе с убеђивањем Црногорца да су и они Ср-
би, па кад их не убеде онда ћемо се с њима лако нагодити
око промјене устава у којем ће стајати да смо већински др-
жавотворни народ са српским националним именом. А до та-
да, нека нас не спречавају да бранимо свој идентитет. И на-
кон овог чина Срби ће се борити за исте политичке циљеве,
прије свега за статус конститутивног народа, с тим што ће то
радити у околностима које више неће угрожавати њихов на-
ционални идентитет. А то је крупна разлика.

Латинска пословица гласи *pomen est otmen*. Црна Гора из 19. вијека више не постоји, јер ова данашња то – није. Са ста-
новишта реалности и, посебно, са становишта власти, појам Црногорац одавно не значи оно што је значио у прошlostи.
До књаза Данила у њему је било *число српство*; у Књаже-
вини и Краљевини он је већ означава о црногорско *надсрп-
ство*; у садржају тог појма станује *число антисрпство*. То је све историја, а точак историје нико није успио да врати уназад. Сматрали ми себе мањином или већином, у овом тренутку смо тачно трећина становништва. Према томе,
својење ове приче на терминолошку дилему мањина или већина, у старту је погрешно. Бусањем чињеницом да су на-
ши преци стварали Црну Гору, данас нам није, а неће нам ни у будућности бити од било какве помоћи. Право питање је:
хоћемо ли ми или нећемо да штитимо наша права? Ако не-
ћемо, онда будимо бар поштени и престанимо с причом ка-
ко нас режим дискримињише.

Уз другу годишњицу одвајања Црне Горе од Србије, а поводом учествалих позива да Црна Гора подржи отимање Косова од Србије

Чучнула је Црна Гора

- **Поднаслов: Очито, и што косовски Албанцима уз помоћ НАТО-а од Србије отимају Косово, и ово што их у томе подржавају Албанци у Црној Гори, и ово што црногорски режим тежи да Црну Гору у НАТО увеже – све то скупа несумњиво води крајњем циљу да – и Косово, и Улцињ, и Диноша, и Врмоша... буду у саставу исте државе која би се звала Велика Албанија!**

Пише: Милицав Поповић

Множише се апели и позиви да Црна Гора призна самопроглашену државу Косово! Прве такве апеле упутиле су вође Албанца у Црној Гори – посланик **Ферхат Диноша**, па затим његов партијски пријатељ **Гим Хајдинага**, председник општине Улцињ. Потом је захтјев да Црна Гора призна лажну државу Косово дошао из уста **Родерика Мура**, амбасадора САД у Црној Гори, што је, чини се, била и реакција на заједничко званично упозорење држава: Русије, Кине и Индије – да се статус Косова не може решавати мимо Уједињених нација. А, петнаестак дана раније један посланик из редова владајуће већине, иако и сам заслужан за садашњу слику Црне Горе, зачикао је: „Стог пута сам рекао, и сада понављам – садашњу заставу Црне Горе нећу носити...“!

Синхронизовано са апелима својих вођа и њихових НАТО помагача, синови Проклетија, предвођени посланицима Ферхатом Диношом и Васиљем Сиништајем, разлеђели су се по Тузима и Подгорици демонстративно захтијевајући за 17 својих сународника ухапшених у полицијској акцији „Орлов лет”, а оптужених за терористичко удруživanje против Црне Горе – да буду пуштени на слободу и прије окончања судског процеса који против њих и даље траје, а ово из разлога, како поносно каза посланик Сиништај – што су Албанци „пресудно утицали” да Црна Гора постане оваква каква сада јесте.

Очито, и то што косовски Албанци, уз помоћ НАТО-а од Србије отимају Косово, и ово што их у томе подржавају Албанци у Црној Гори, и ово што црногорски режим тежи да Црну Гору у НАТО увеже – све то скупа несумњиво води крајњем циљу да – и Косово, и Улцињ, и Диноша, и Врмоша... буду у саставу исте државе која би се звала Велика Албанија!

Свакако, Албанци неће никада заборавити (али ни Црна Гора ни Србија) да је стартни сигнал да они крену свом крајњем циљу био долазак на црногорски престо (зна се и како) Мила Ђукановића почетком 1998. године, који је од првога дана чинио све што је могао да држави СРЈ (СЦГ) – смркне, а да оружије косовских Албанца и НАТО-а на Косову звекна, због чега су му и Албанци и НАТО-ви у више на врату јавно оддавали признања и захвалност!

Не само – Диноша, Сиништај, Хајдинага ... него и друге вође Албанца у Црној Гори, радећи за своју нацију умију да се прилагоде, па и да се умиле и **Милу** и **Миомиру**... али знају, уз помоћ моћних, да и њих прилагоде себи! Тако је не много давно, **Смаил Чунмуљај**, председник градске општине Тузи, када му је дрчки градоначелник Подгорица **Мугоша** дошао у Диношу на пуштање водовода у присуству странских амбасадора, уз асистенцију поменутог Родерика Мура, успио да Мугошу „кулира”, тј да га натјера да му приђе, да „чучне”.

Нажалост, Црна Гора одавно чучи! Чучи када своје генерале и официре (више их и нема као што нема ни војске) који су часно бранили своју државу и своју војничку част, тако лако предаје НАТО-вцима у Хагу и Риму!

Чучи Црна Гора када тако срамно уходи домове и храмове бесмртних српских родољуба да их пронађе и целатима прода за мало новца у цепове режимлија, а за много карађоје на образу Црне Горе!

Чучи Црна Гора откада су се њени државотворни Црногорци под Миловим режимом подјелили на Србе и Црногорце међусобно жестоко супротстављене због чега је Црна Гора први пут откада зна се о себе остала без већинске – главне нације, а зна се „када главу раздробиш тијелу у мукама умиру членови”.

Док су Црногорци били јединствени, било да су себе називали Србима, по својој изврornoј националности, било да су се називали Црногорцима по теорији на којој су основали своју државу, Црна Гора, иако мала, била је поносна и непокорна и пред највећима! Но, већ десет година од долaska Милове хунте на власт, а нарочито од 21. маја 2006., када се и формално на назови референдуму одвојила од Србије, а од недавно произвела и оригиналан Устав, са феноменом до сад непознатим у математици и праву по коме су права 21 одсто грађана надређена правима 63 одсто грађана – то више није она „најмања од народа, ал' велика Црна Гора”.

Зато не треба да чуди ако тако чучећа Црна Гора под ритмом усталих Албанца и НАТО-Муроваца призна лажну државу Косово јер што може сем да се повија „једна сламка међу вихорове“?! Ипак ваља чврсто вјеровати да вјекове витешке Црне Горе неће и не може прекречити десетогодишње продоклачење њеног марионетског режима.

Председник државе који на седници СБ УН оптужи свог претходника (Милошевића) да је крив за оружну побуну шиптара изрежирану и припреману на Западу никако не може бити успешан вођа нације, а о атрибуту државник да и не говоримо

Глумац на Ист Риверу или Милов двојник у Београду

- Корисићећи шексиј бодљикавог „Какијуса“ са форума сајма Српска толишка био сам њодсакнући да нашишем овај шексиј о недојусишвој индоленности нашег актиуелног председника Тадића у одбрани Косова и Метохије
- Председник који са шаквим „жаром“ и „одлучношћу“ брани део своје територије има одличну шансу да га не одбрани и добије улогу оширача за прљаве циљеле западних ментора

Чигледно је да се ствар око Косова и Метохије прими-
че крају. Наш дични председник је отишао у Савет
безбедности УН да одглуми озбиљност и покаже „од-
лучну решеност Србије“ да Косово и Метохија остане и да-
ље у њеном саставу. Глума је била катастрофална или изве-
сна – у зависности са које се стране то посматра. Ако ту глуму
посматрамо из наше српске перспективе у циљу одbrane

Косово и Метохија она је била крајње дилетантске. Толико
дилетантска да би на пријемном испиту за академију лепих
уметности „глумац“ добио чисту јединицу уз ризик да га
иштуирају напоље јер осталим кандидатима само одузима
време.

Што се Тадићевих западних ментора тиче, глума је била вр-
хунска. „Бранио“ је наше, српске интересе, са тако израже-

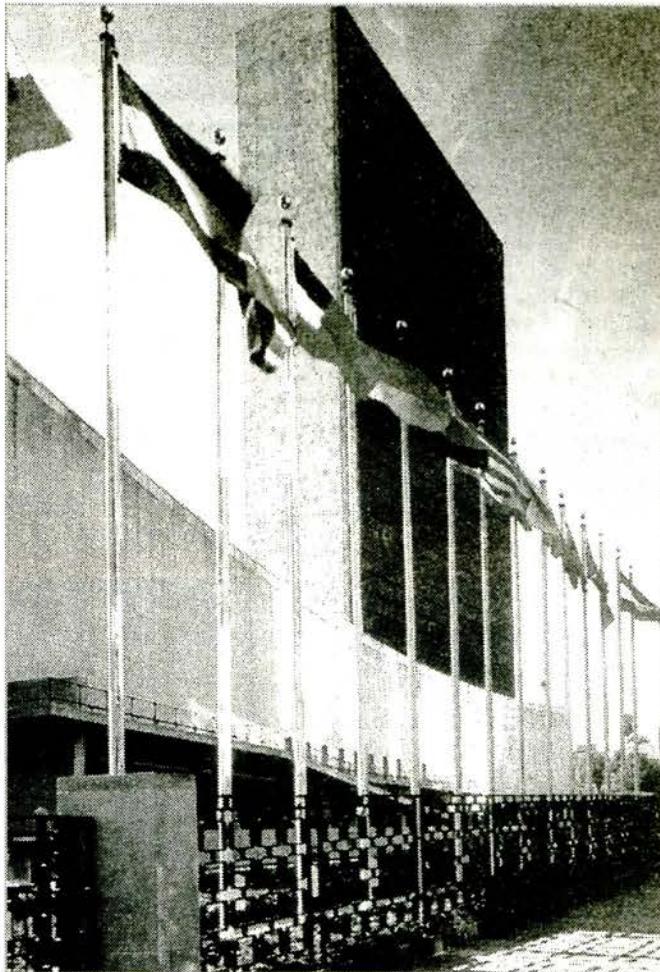
ном понизношћу да његови западни ментори морају бити задовољни. За оно што је и како је изложио на седници СБ УН, западњаци га стварно морају наградити. Има само један мали проблем. Они такве државнике „банана“ држава никада не награђују, већ их користе као кондом. За једнократну употребу: искористи и баци.

Садржај излагања је брука за читаву нацију, уз неизбјено питање да ли смо колективно мазохисти или са нама ипак нешто није у реду. Начин излагања, монотоност без диксије, статичност која асоцира на равнодушност па чак и досаду. Патетично читање писма злоупотребљене девојчице са Косова и Метохије целу ствар је увека у неукус и лоше режирани драму. Све је изгледало у стилу: Господо са Запада мене Косова и Метохије и не занима, али сад сам у изборној трци за поновни мандат па морам нешто и да кажем – иначе ви знате да то и нису моји ставови. Овај део глуме је био врхунски. Тако јасан и разумљив свима да су се руски, кинески и... остали представници у СБ УН морали осећати непријатно. Непријатно због тога што на једног председника назови државе они врше притисак да очува део своје територије до које му апсолутно није стало.

Србија неће користити силу

Цела Тадићева литанија се свела на заклињање у поверење УН, међународно право и правду. Како је још само СБ УН остало место где се поданички није заклињао да Србија неће војно штитити своју територијалну целовитост и део становништва изложен етноциду и геноциду, сада је и то остварио. Био је више него убедљив у одрицању од легитимног права употребе сile када је у питању одбрана нације и територијалне целовитости земље на чијем је челу. Дао је чврсто обећање да Србија неће користити силу у одбрани своје целовитости и народа. Ову врло важну чињеницу, одрицање од коришћења сile требало је и у СБ УН подврђији јер његове западне менторе једино то занима. Да лиће Србија и војно интервенисати. Све остale, правне, папирнате и декларативне ствари их и не занимају.

„Србија и њен народ због трагичних грешака прошлог режима преживели су тегобне године последње деценије 20. века. Последице лоше и неодговорне политике достигле су кулминацију неправедним кажњавањем Србије у пролеће 1999. године. Током тромесечног бомбардовања грађани су били кажњени, само је режим остао недирнут... Не по-

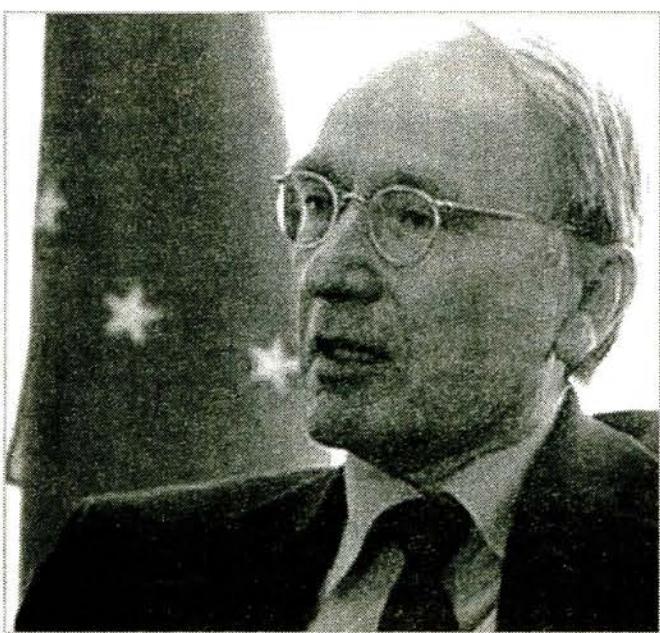

стоји ниједан оправдани разлог, ниједан правни аргумент да се због погрешне политike једног лошег режима Србија и њен народ сада, скоро деценију касније, поново неправедно кажњавају".

Више је него јасно – иако не представља изненађење – да је овај став нашег председника, у суштини, истоветан са ставовима и тврђама америчке администрације.. Западу, Американцима посебно, али и шпинтарским сепаратистима, је више него потребна потврда да је Мишевић изазвао кризу на Космету. Зато што наш председник Тадић таквим иступањем у потпуности оправдава бомбардовање Србије и све санкције као и остale притиске којима су Србија и српски народ у целини већ 18 година изложени. Он тиме подржава западну реторику да Србија сноси одговорност и зато треба да буде кажњена издавањем Космета из Србије.

Како говорити а не рећи ништа

Ниједном речју се наш дични председник није осврнуо на више него индикативно вишегодишње понашање УН према Србима не само на Косову и Метохији већ и у Републици Српској, БиХ, Хрватској. Није било ни помена о двоструким стандардима које УН спроводи према Србима већ скоро две деценије помажући у етничком чишћењу територија од Срба – од Хрватске до Космета. Говорећи о деловању УНМИК-а прости набрајањем изнео је статистику вишегодишњег континуираног напада, жртве, пљачке, узурпације имовине и гетоизацију Срба, али није затражио објашњење зашто се УНМИК оболира од одговорности. Није се преварио да пита зашто и после осам година нису спроведени неки кључни делови Резолуције 1244 СБ УН о повратку

Ликови наших „усређитеља“

протераних, враћању контигената наших снага безбедности на граничне прелазе и у ризичним регионима по Србе.

Славопојке о стању на Косову и Метохији које је у функцији известиоца поднео Високи представник (В. П.) УН Рикер Тадић није негирао, иако је ситуација на терену катастрофална. Тадић није сметало ни понашање Рикера као и његових претходника иако су управо они главни градитељи косовске независности. Није постављено ни кључно питање да ли ће Рикер у случају да скупштина Косова и Метохије прогласи самосталност, ту одлуку и поништити, како је то са неким много блажим одлукама рађено више пута у случају Републике Српске. Хоће ли Рикер сходно својим овлашћењима сменити поједине функционере на Космету који такву одлуку донесу, јер она није усвојена у СБ УН па је сходно томе и ништавна. Хоће ли Рикер као В. П. УН спроводити само оне одлуке које су усвојене у СБ УН или ће се понашати према захтевима поједињих земаља које заговарају самосталност Космета.

Да не буде забуне. Не очекујем од нашег председника да се свађа са моћнијим Светом. Ни у СБ УН, ни било где ни било када. Очекујем да достојанствено, жустро, аргументовано, па помало и претећи брани територијалну целовитост и интересе земље. Да брани земљу бар са четвртином жара и упорности коју показује на својим изборним митингима када нас гура у ЕУ и Евро-Атланске интеграције, обећавајући куле и градове. Да из његових очију сева одлучност да ћемо се свим средствима бранити и одбранити. Ни Хрушчов у УН није ципелом претио када је СССР био јак, већ када је

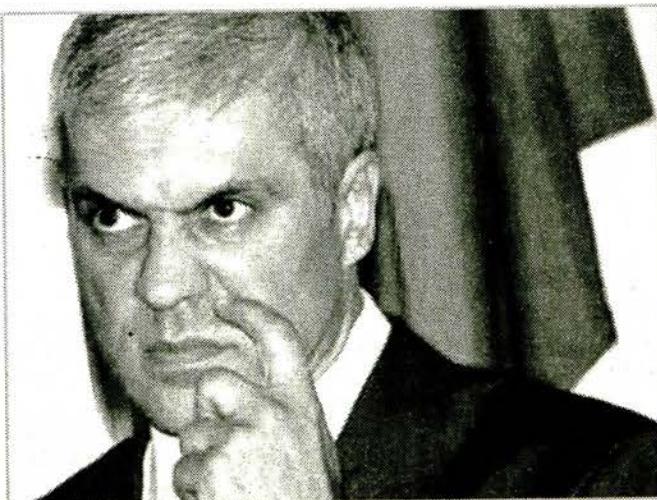
био слаб. Не жали Запад ни милион наших жртава, али нема јаког разлога да у сукобу са Србима који бране своја огњишта, изгуби и хиљаду својих војника. То је тачка на којој се многе политичке ломе и почиње да тражи компромисно решење. Председник који се јавно одриче употребе сile у одбрани земље шаље свима разумљиву поруку да је и не намерава бранити.

Али да читалачу публику не давим више тако „досадним стварима“ што је наш председник могао, требао... а није. Он као ситан западни полтрончић није тамо ни отишао да своју земљу брани. Он се тамо јадник појавио јер је мислио да ће му то помоћи у његовој изборној кампањи. Стога је и читao на српском језику уз директан ТВ пренос за Србију. Цело излагање имало две врло изражене димензије. Једна је била да још понеког у Србији превари да се ето он „бори“ за очување суверенитета земље чији је председник. А друга димензија је била да се још једном понизно додвори Западу како би му помогли на изборима. Да покаже Западу да је спреман да све њихове захтеве прихвати, те да га требају мало потапшати по рамену, јер снисходљивијег послушника у Србији тешко да ће пронаћи.

Својим наступом у СБ УН тешко да је икога у Србији убедио у своју оданост земљи коју представља. Чак супротно. Поколебао је неке мање обавештene да за њега ипак не гласају. Што се друге димензије намењене Западу тиче, постигао је пун ефекат. Ефекат је био толико снажан да су многи излазећи из сале нехотиће пљуцкали при помисли колико „човек“ може ниско да падне. Баш ти са Запада.

Руси су се вероватно питали како уопште помоћи Србима кад их оваква гњида представља. У контексту тога све је јаснија више пута поновљена реченица министра Лаврова: „да Руси не могу бити већи Срби од самих Срба“. За мене као човека који веома уважава председника Путина отвара се још једно сазнање. Путин очигледно има перфектан жељудац када уопште може да и са таквим човеком попут Тадића разговара смилено и мирно. Поготову када се он као задња пришипетља утруја у делегацију која је пре пар дана потписивала уговор о изградњи гасовода кроз Србију. Наравно, из јединог разлога да се пред изборе убере још по неки поен, јер Тадић је и председник Путин примио – а то ове има посебну димензију.

Немам ама баш ништа лично противу Тадића да на овако груб начин пишем ове редове. Али ако се већ толико упира да помогне Србији, највећа би помоћ Србији била да ће. Тамо на тај лепи Запад, макар му ми као држава доживотно плаћали удобно издржавање. То би био стварно патриотски чин.

Полемика „Монитора” са Странком српских радикала и Културно организационим друштвом Руза

Монитор научио да фалсификује и пљује

- *Иншегрално преносимо шексис „Монитора”, „Цетињска ћамија српских радикала и одговоре Странке српских радикала и Културно организационог друштва Руза”. „Монитор” није хијео да објави реаговања на свој шексис, док ми објављујемо комилетну прешиску*

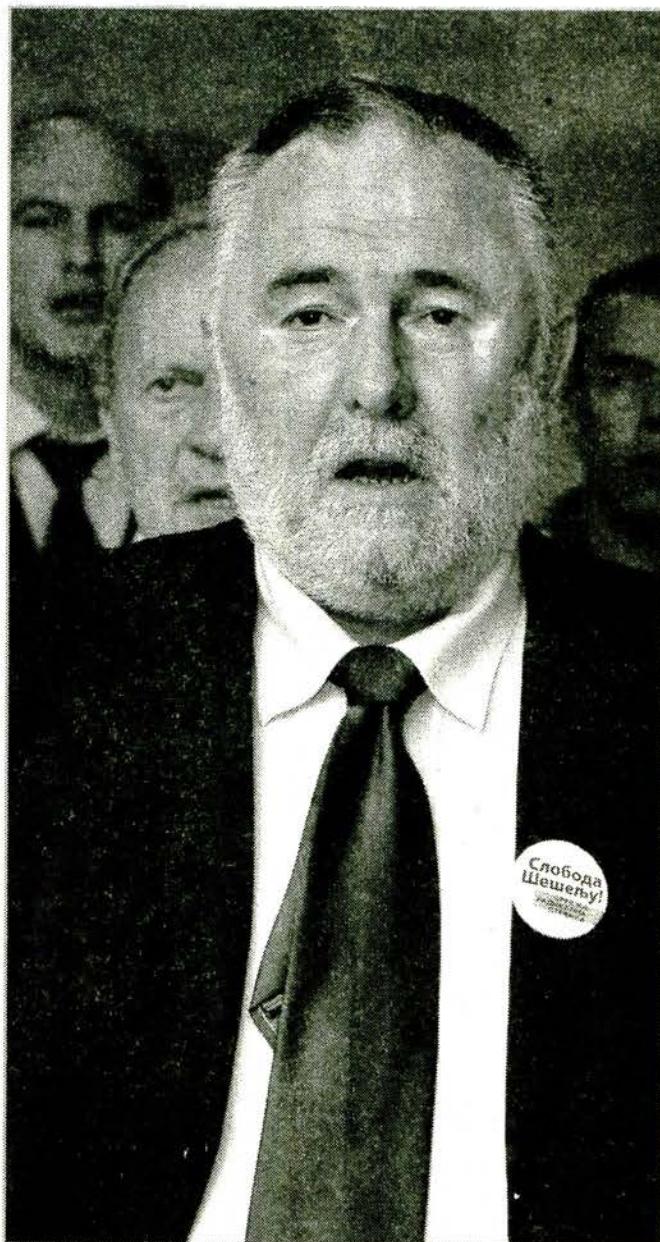
Монитор (бр. 915): „Цетињска ћамија српских радикала”
(аутор: Весељко Копривица)

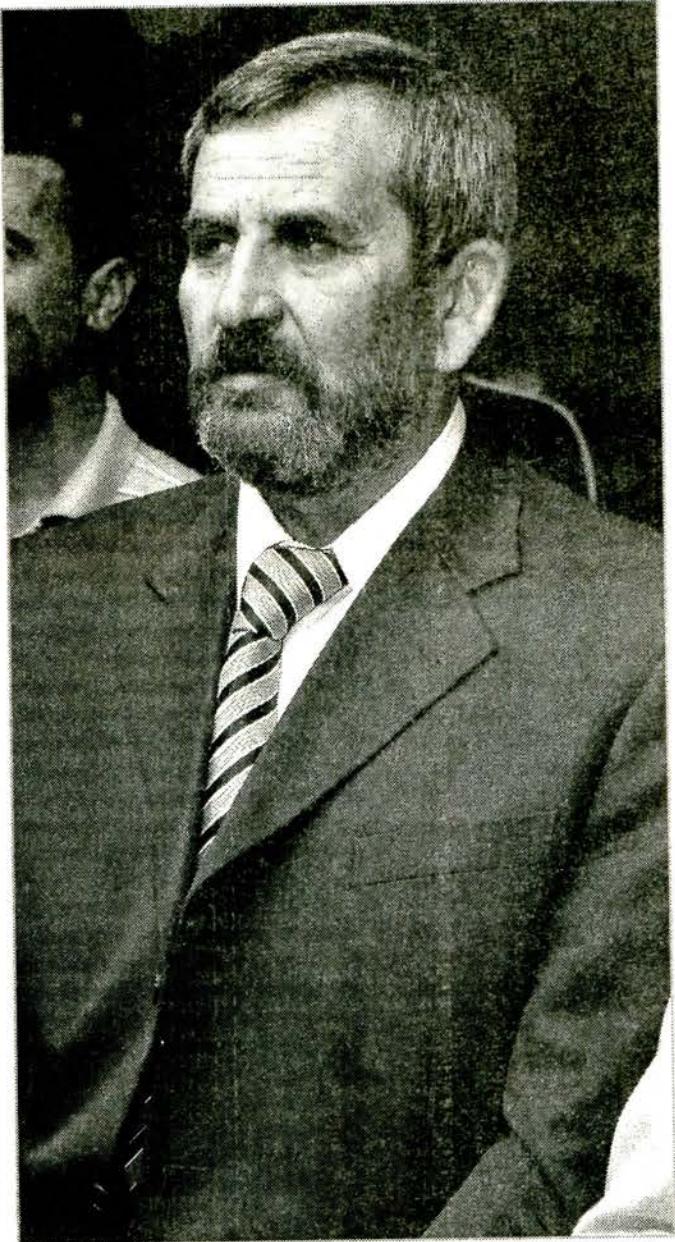
Свеобухватна акција

У даљем образложењу наводи се да „на ширем подручју од Подгорице до поједињих примирских општина не постоји објекат за задовољавање вјерских потреба муслимана, што је само љага на образу Црне Горе”, па ће та организација покренути „свеобухватну акцију спасавања вјерских и националних права исламских вјерника”. Јавности се даје на знање и сљедеће: „Сем православне цркве на Цетињу постоји и унијатски вјерски објекат, односно ЦПЦ, тако да би се изградњом величанственог исламског вјерског објекта оно претворило у духовно средиште црногорског народа.” Првојерили смо: Културно организационо друштво Руза је невладина организација из Никшића, регистрована прије три године, регистрант Велимир Зејак. Они који мало детаљније прате црногорску политичку сцену можда ће се присјетити да је Велимир Зејак био кандидат за одборника Српске радикалне странке на локалним изборима у Никшићу 2005. године, а као такав прочуо се због једног другог догађаја. Почетком 2006. членци Општинског одбора СРС из Никшића и чланови Главног одбора те странке Велимир Зејак, Томица Вранић и Драган Радуновић, заједно са предсједником Извршног одбора радикала Душком Секулићем из Подгорице, јавно су прозвани да су уцијенили свог одборника за Жабљака Зорана баранина запријетивши му отмицом дјетета уколико не подржи кандидата коалиционог партнера СНП-а Милана Поповића за будућег предсједника жабљачке скупштине. Тај случај је исконструисан, спор „са својим дојучерашијим партијским колегом” ријешили смо „за столом уз пиће” – испричали су Зејак, Вранић и Радуновић на конференцији за штампу, одржаној половином јануара 2005. године.

На истом задатку

Послије ове информације није потребан никакав мисао-ни напор да се одгонетне зашто су се културно организационо друштво Руза и Српска радикална странка нашли на истом задатку – да граду под Ловћеном дарују ћамију. Подгорички Дан је недавно објавио да је предсједник Странке српских радикала Душко Секулић разговарао са Бајром Аговићем, секретаром Исламске вјерске заједнице црне Горе, о изградњи ћамије на Цетињу и да „грађани различитих

вјериоисповијести свакодневно зову централу странке подржавајући предлог да се на Цетињу, „мултикултурној и мултинационалној европској пријестоници наше државе” изгради ћамија”. О томе је јавио и београдски Глас јавности. Овако: „Хоћа риче на равно Цетиње” – овим стиховима из Горског вијенца могла би се описати иницијатива председника Странке српских радикала у Црној Гори Душка Секулића који тражи да се на Цетињу подигне ћамија!” Секулић је Гласу јавности изјавио да је његова странка „забринута стањем вјерских слобода у самопроглашеној пријестоници Цетиње” и да – обратите пажњу на сљедећу тврђњу – „иницијативу Исламске вјерске заједнице да на Цетињу изгради једну од највећих ћамија Балкана не наилази на одобравање већинског становништва овог краја”.

Напрасна брига за ЕУ

Секулић потом критикује црногорску и цетињску власт да онемогућавају „вјерујућим људима било православне или исламске вјере нормално исповиједање своје вјере и обичаја.” „Историјски, па и демократски посматрамо, Исламска

јерска заједница има право на изградњу ћамије на терену Цетиња”, подучава вођа српских радикала. Слиједи аргументација: „Позната је историјска чињеница да се за вријeme Отоманске империје на Цетињу налазило чак шест ћамија. За овај подatak постоје непобитни историјски извори као што је непобитно и да на Цетињу данас живи значајан број грађана исламске вјере, који, без обзира на Уставом гарантоване вјерске слободе, немају право на свој верски објекат”. И да би било на демократском нивоу, Странка српских радикала поручује „ако Црна гора има искрену намјеру уласка у ЕУ, тај проблем мора бити хитно решен даљијем одговарајуће урбанистичке парцеле за изградњу ћамије”. Према Секулићевим тврђњама у „Гласу јавности” испада да је иницијатива за градњу цетињске ћамије дала Исламска заједница и да се он о томе договорио са њеним секретаром Бајром Аговићем.

Тамо где је потреба

„Секулић ме звао телефоном и у том разговору ниједне ријечи није било о подизању ћамије на Цетињу! Ми градимо ћамије тамо где постоји потреба за тим и углавном на иницијативу вјерника”, каже за Монитор секретар Исламске вјерске заједнице Бајро Аговић. Поводом тврђње чланица српске радикалне странке да на Цетињу живи значајан број грађана исламске вјериоисповијести”, Аговић објашњава: „На Цетињу живе свега двије-три мусиманске породице и бесmisленo је да због њих тамо градимо ћамију”. И Секулићева „позната историјска чињеница” да се на Цетињу за вријeme Отоманске империје налазило „чак шест ћамија” обична је измишљотина. Аговић, који је и аутор књиге Ћамије у Црној Гори, установио је да је Цетиње имало једну ћамију. Но, није ту крај овој чудној сторији са вулгарном политичком мотивацијом. „Исламска заједница у Црној Гори осјећа се толико слободном, фактички и уставно, у пуном остварењу својих легитимних права да јо до сада сама могла и сада може постављати захтјев за подизање ћамије на Цетињу и то без оваквих непотребних, а уз то и недобронамјерних савјетника”, каже митрополит црногорске цркве Михаило.

СПЦ инспиратор идеје

По његовом мишљењу инспиратор идеје о подизању ћамије у црногорској престоници је „светосавска Српска православна црква”. Поглавар ЦПЦ сматра да Захтјев Културно организационог друштва и Српске радикалне странке има само један циљ – да наруши међувјерску и међунационалну хармонију у Црној Гори. Ова прича СРС и НВО Културно организационо друштво Руса није случајно лансирана сада. Када су радикали схватили да највјероватније неће бити изградње српског светилишта изнад Цетињског манастира, који су у тајности припремали митрополит СПЦ Амфилохије и црногорски предсједник Филип Вујановић, али ни ос руског пословног и вјерског центра, такође на Цетињу, одлучили су се на нови пројекат. Нусрет Имамовић, сарајевски стручњак за исламску архитектуру и умјетност, недавно је, једним сличним поводом, изјавио сарајевским Данима: „Ћамија је симбол оних који су предани Богу и зато се не смије градити на осиљеној свијести, на пркосу, на инату”. Српска радикална странка и Културно организационо друштво Руса, изгледа, хоће управо то: тјерају инат и покушавају да изазову вјерску и међунационалну нетрпељивост изигравајући душебрижнике припадницима исламске вјериоисповијести. Српски радикали у Црној Гори никада се нијесу дистанцирали од националистичког пројекта, у коме

су деведесетих протјеривани „некрсти” под вођством њиховог лидера Војислава Шешеља, који је већ дуже на пансиону у Шевенингену.

Одговор Странке српских радикала

Поштовано уредништво Монитора,

Објавили сте коментар у 915. броју вашег листа у рубрици „политика и религија” и са насловом „Цетињска џамија српских радикала” и тако у мени створили недоумицу да ли одговорити на ово Мртво Море аутора Веселька Копривице. Ипак сам ријешио да објасним и Копривици додатно помогнем да му дојасним и да му унеколико помогнем ако ради чега другога онда због тога да можда сквати да има људи који имају племениту намјеру и потребу да у име Бога у која вјерују и у име права и правде, помогну људима и друге вјере када је то потребно.

Сада је потребно помоћи муслиманима на Цетињу и Тивту сјутра ће та помоћ требати православцима – све чиста и пред Богом оправдана намјера.

У поменутом тексту Веселько није разоткрио „вулгарну политичку мотивацију” странке српских радикала и Културном организационом друштву Руза јер је напросто нема већ са, а то му није први пут, уплео као пиле у кучине.

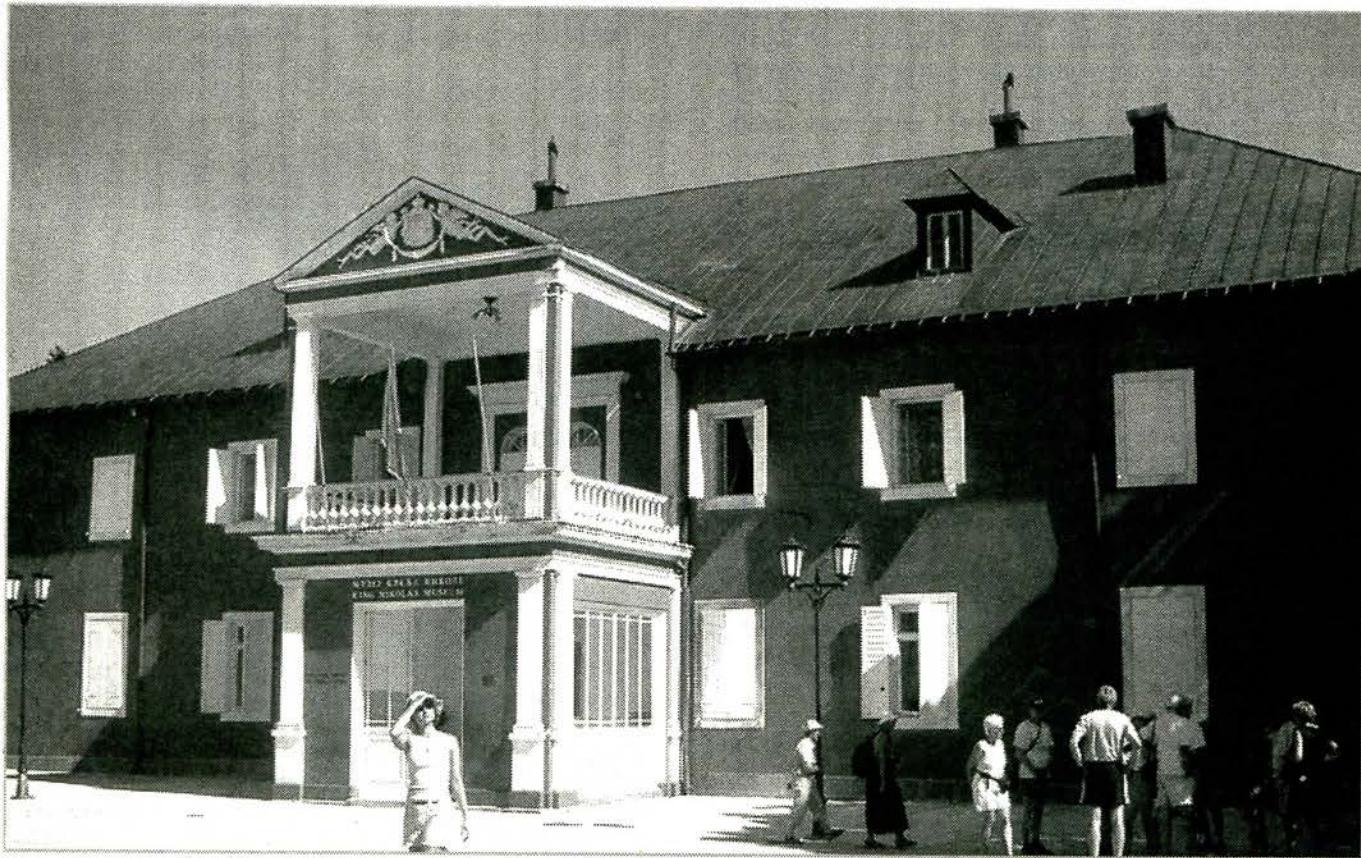
За почетак, није добро да се весели Веселько заклања иза „слушаја Жабљак” у коме се на основном суду у Жабљаку до крака разоткрила намјера Агенције за националну безбедност Црне Горе а посебно дописника „Вијести” са Жабљака да искомпромитује часне људе, функционере Странке српских радикала претварајући их, својим конструкцијама, у људе подземља. А они се као по правилу налазе у владајућим структурима.

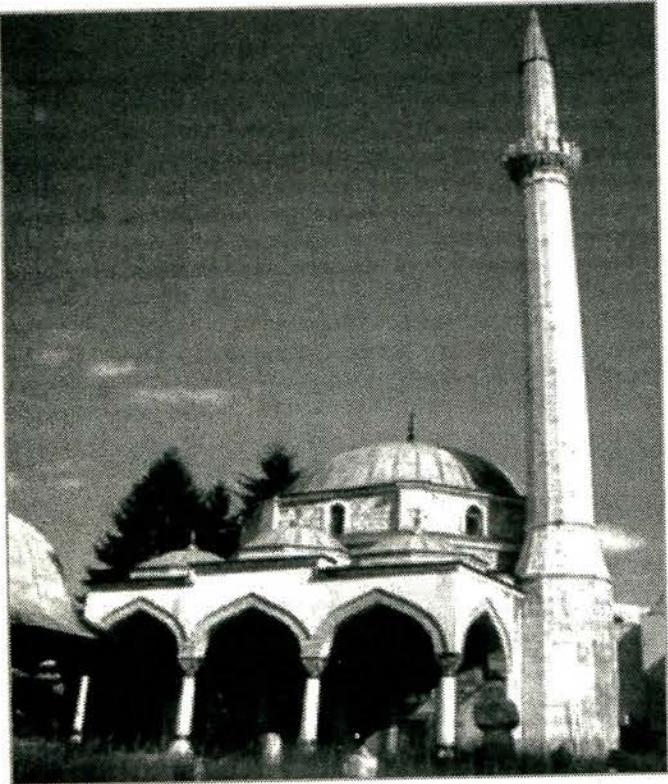
Никада ни у једном тренутку нијесам био баш сигуран у новинаре који раде за БИА-у или радније БИА-е који раде за медијске куће, зашто се одмах на њих ослонио Веселько – за мене, остаје тајна!

Веселько се у тексту није бавио мојим чињењем већ неком, само њему знаном намјером што га неће прославити бар на професионалном и еснафском плану! Због тога му је текст лако читљив и још лакше дешифрован.

Са каквом помпом Копривица најављује податак „да за вријеме Отоманске империје на Цетињу није било шест џамија већ само једна”? Очito са намјером да муслиманима поручи да тамо за њих и нема мјеста. Није се запитао шта је било са том џамијом и куд се дјела, што нестаде и када? По страни што и тај податак није тачан јер очito весели Веселько није исчитавао дјело Павла Ревинског где постоје подаци о броју цетињских џамија и мусиманских породица” што се Веселько не запита шта би са тим џамијама и тим мусиманима као што се пита када се ради о буковичким мусиманима!? Док су српски радикали истјерали пљевљака Чека Дачевића из странке због онога што је радио дотле је ДПС устолично Филипа Вуковића који је заједно са Чеком правио зулум по самим Пљевљима!? Што није поставио многа друга питања. Или Цетињани имају права расељавати и прогонити мусимане док други, наравно, то и не смију. И треба да не смију. Зашто му је критеријум баш „попутио” кад је Цетиње у питању, није тешко одговарати. Треба само замислити шта би весели Копривица учинио да не нашао какав историјски податак да на Цетињу никада није било џамије. То би за њега било посебна релаксација, са једне стране олакшање како на Цетињу не треба изградити џамију а са друге би сијао од среће да је радикале опет ухватио у штетним намјерама!!! Очito је промашио оба циља. Али очито да је читавом тексту суштина управо то и ништа друго.

Копривица је посебно комичан када се заклања иза ријечи једног италијанског распопа и легалног секретара Исламске вјерске јединице, Бајра Аговића. Док распоп (који се у Италији понашао као приплодни паствув) не крије намјеру да забрани изградњу џамије дотле, а у то сам потпуно

убијећен, Бајру Аговићу ставља ријечи у уста како би спасио и себе и сам текст. Просто је невјероватна конструкција текста јер, „на Цетињу нема доволно вјерника да би се џамија изградила“! Колико је Весељку потребно вјерника да би им се изградио вјерски објекат и ко је прописао те критеријуме за сада није познато, ако их Копривица није преписао из комунистичког манифеста.

И онда суштина о права порука аутора текста: „Џамију на Цетињу не треба правити заради тога што би се пореметили међувјерски и међунационални односи у Цетињу и самој Црној Гори...“! У том груму лежи зец. Зашто би изградња џамије на Цетињу прооузрокovala политичке тензије, ствар је посебне анализе када се зна да на било ком другом мјесту изградња вјерског објекта не изазива никакву нервозу, напротив!

Странка српских радикала није против изградње џамије на Цетињу већ смо спремни и да дамо прилог за њену изградњу.

Реис-Л-улема др Мустафа еф. Џерић каже у једном од интервјуа „Елифу“ (исламске новине) „не мислим да је оно што ради црногорска власт доволно јер се Европа сада интересира за школовање имама. Црна Гора је то имала некад и она треба то имати и сада. Ја очекујем од Владе да помогне Мешихату да ту медресу што прије заврши и да се ми на тај начин заштитимо од неких утицаја који нијесу добродошли или нијесу примјењивани на Балкану...“! А што се тиче изградње нових џамија на овим просторима, па самим тим и на Цетињу еф. Џерић изричito каже „џамије су стубови нашег постојања!“

Очито да је Копривица научен поодавно да замијени тезе па је почесто у његовим текстовима целат - жртва или је жртва – целат што се најбоље види и у овом политикантском коментару.

Весељко не измишљај и не свађај странку српских радикала са Исламском вјерском заједницом. То нека ради власт јер то преко својих медија пласира и ради годинама. Питај мало Харуна Хаџића о томе и још неке муслмане који су

данима, од ове власти пребијани у домаћим тамницаама. И још понешто. Зашто о српским радикалима покушаваш да направиш ружну слику!?

Ако на једном једином мјесту нађеш да је Војислав Шешељ ружно говорио о исламу ја ћу се кајати до kraja живота. Знам и што му стављаш на терет оно што није учинио. Само због тога што је бранио свој народ – Србе. То му је једини гријех, други можеш само да измислиш и конструишеш. А то није часно.

Али ипак Весељко, наврати на кафу у Странку српских радикала! Показају ти фотографију твог часног оца са коркарdom на шајкачи. Ми се тога не стидимо. Ми се не стидимо твог оца. Добар је то борац био а богме и шајкача му је тако лијепо стајала...

Душко Секулић,
предс. Странке српских радикала

Користимо прилику да вам се захвалимо на контактирању и могућности да наш интегрални текст (упућен В. Копривици – листи Монитор) у целиости објавимо на вашим страницама. Будући да је поменути господин В. Копривица, у супротности са добром новинарском праксом и етиком, извршио скраћивање нашег текста у броју 920 листа Монитор, и тиме знатно промијенио његов смисао и поруку.

Изгледа да је Велика Србија, слободнија и либералнија у објављивању туђих мишљења, него што је то тзв. „Монитор“ који је изгледа само дио мониторинга државне безбедности Црне Горе.

Поштујући ваш гест, бићемо од сада ваши читаоци, и постудићемо се да ваше новине добије већи дио руских инвеститора у Црној Гори који су наши истакнути чланови.

(Напомена: дјелови текста који је избачен су болдиранi)

Интегрални тест:

Одговор на коментар Весељка Зурубици Политика и Религија, објављен у вашем листу бр. 915.

Поштовани господине Весељко Копривице,

Као часни грађани Црне Горе и Русије, и дугогодишњи читаоци нашег и вашег листа „Монитор”, дужни смо обједо-данити ваш неумни покушај заустављања изградње величанственог вјерског објекта на Цетињу, за потребе наше и ваше браће Црногорца, који поштују свето Мухамедово име, који су то и чинили на Цетињу вјековима уназад.

Будући да су наши чланови, истакнути бизнисмени руског поријекла имали смо велики проблем да им објаснимо да у Црној Гори још увијек није заживио „наднационални приступ” у медијима и извјештавању, у складу са добром праксом земаља кандидаткиња за Европску Унију.

Податке које тако олако износите у црногорску јавност наилазе на отпор грађанског дијела Црне Горе, као и међународних институција којима смо се поводом овога догађаја обратили, и које су нам одмах уприличиле пријеме.

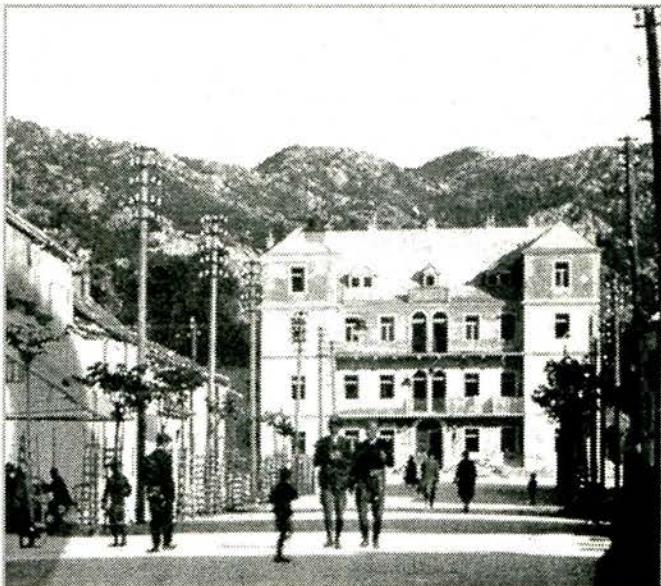
Разговори су протекли у срдачном тону и обостраном разумјевању, уколико и то већ нијесте дознали.

Прецијенили сте себе када сте у једном пионирском чланку покушали да обухватите све и свакога, чак и да „пронађете податке”, који су у власништву државне безбједности, али сте при том заборавили да у нашој држави постоје више лица који имају исто или слично име и презиме, или је ваше било увијек толико оригинално да друга нијесте примијевали.

„Радујте се и веселите се” ријечи су Светог писма које често цитирају православни митрополит г-дин Амфилохије и унијатски поглавар г-дин Мираш, који су поменути у вашем пионирском чланку. Чак г-дин унијат, преко нас, са врло би-раним ријечима пријети муслиманима и бошњацима у Црној Гори.

Будући да лично познајемо његову бившу жену, пренијемо јој ријечи запрепашћења, будући да је госпођа Розана заклети антифашиста.

Цамије су стубови слободе, вјере и идентитета браће Црногорца, како цетињских тако и осталих зато у нашој малој или демократски великој Црној Гори не желимо у Европу без њих.

Са њима ћемо заједно изградити свијетлију будућност Цетиња, за разлику од вашег клерофашистичког унијатског мрака.

Неописиво је да неко у 21. вијеку говори са толико мржње, примитивизма и незрелости према лицима и организацијама које промовишу међувјерску слободу и толеранцију. Замисливо је једино уколико то не чини свјесно, са притиском, или у стању неприсебности духа. Или ако има услољену интелектуалну генезу.

Радикалан је био покушај овог грађанина – нацисте, али неоригиналан, те је још једном потврђена јеванђељска речења „...не бацајте бисер пред свињер, да прогутавши га не насрну и на вас.”

Није још православних храмова, али биће и исламских џамија! Све у славу независне Црне Горе, и ус славу Божију...

Слава Богу! Allahu Ekber!

За Културно-организационо друштво Руса

Велимир Зејак

Будва, 30. 05. 2008. године

Поглед кроз лупу: ко је Оља Бећковић

Ружно паче није постало лабуд, већ србомрзад

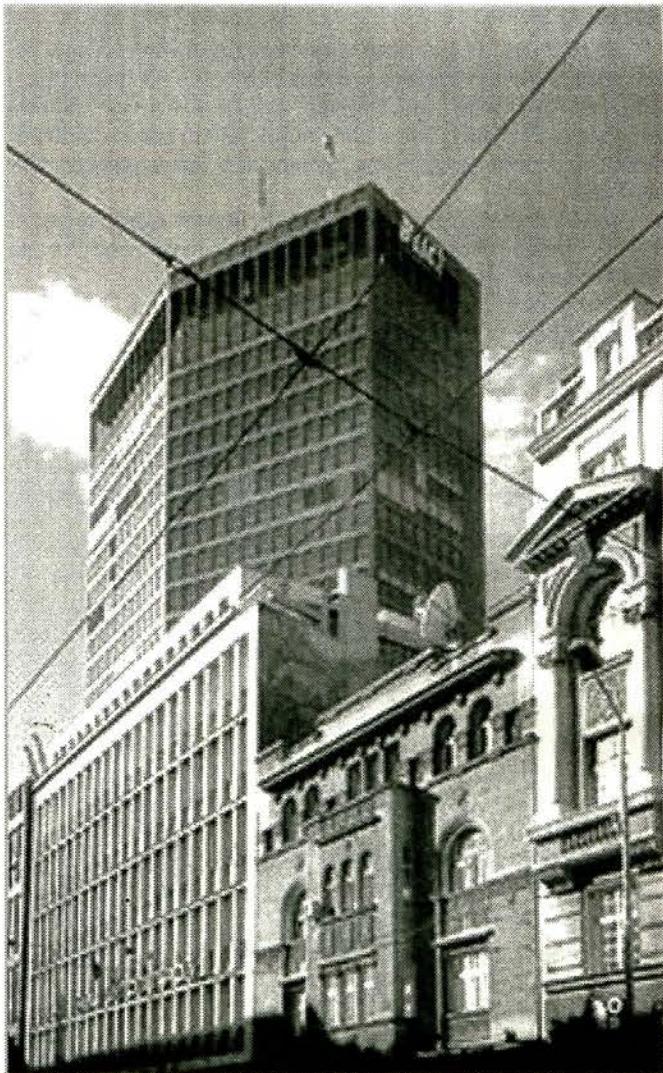
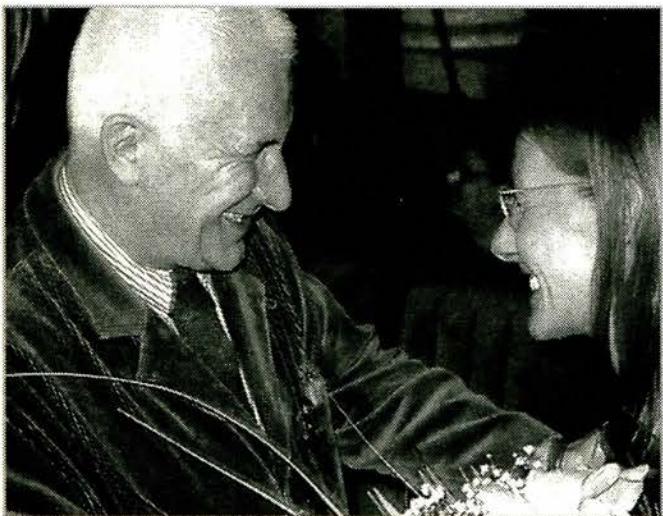
- Завршила је Факултет драмских уметности у Београду, снимила неколико филмова, а онда у периоду кризирања, тајна Маша је „угурао” у „Стиудио Б” и тако је од првобитне глумице, преко ноћи постала „квазинелективалка либерално демократских назора” која се шећури антисрпским идејама

Писац: Драган Павловић

„Пекар, лекар, апотекар”, певала је „Рибља чорба” средином 80-тих година не слутећи да ће речи ове песме највише „у среће дирати „, квази-култну водитељку, пардон, уредницу „Утишка недеље”, која већ петнаестак година избезумљује национално описмењен део српског народа, својим србомрзачким ставовима, упакованим у демократски целофан лажне светице у црном. Дакле, Оља је хтела да буде филмска глумица, онда позоришна, неко време задовољавала се рекламама, а онда је завршила као водитељ-уредник.

Како је све почело

„Кажи ми одакле си, да ти кажем, ко си”, има добро утешење у Бећковићином случају. Порекло ове, „шкорпинке”, како јој тепају они који су окусили делић њеног отрова, је из Црне Горе. Ипак, о томе она ретко прича. Не зато што се стиди, тате Матије Бећковића, већ зато што се боји

Усташе и теразијски Црногорци

да ће изгубити, дуго грени култ београдске, либерално-демократске интелектуалке, који је од почетка 90-тих, од кад се први пут у улози новинара појавила на градској телевизiji „Студио Б“. Више воли да „преслишава“ оне који седе преко пута ње у „Утику недеље“, дижући адреналин већини гледалаца, својим нескривеним безобразлуком и неваспитањем, разлог за њено углавном, опортуну понашање према гостима у емисијама је вишеслојан. Већином су ту гости, мада врло ретко, по Бећковићином мишљењу, у погрешној страници, јер не мисле као она либерално и демократски... Посебна посластица за испловавање свега што лепо васпитани људи зову, кућним неваспитањем, у Ољи се разбукти ако су преко пута ње, на столици праведника, национално опредељени политичари, глумци или спортисти. Психологи би рекли да их „сецка на резанце“ само зато што јој подивљају комплексније вредности па се осећа малом, неуспешном и ружном.

С друге стране, јавна је тајна, да за жену нема већег проклетства од ружноће, па још ако се бави јавним послом, онда она по природи ствари, мора да зрачи негативном енергијом, у односу на све. Ситуација је олакшана, ако је жена паметна и своје физичке недостатке превазилази ауром шарма и духовитим досеткама, али потпуна је катастрофа када јој све те особине недостају, јер се претвара у ајдају која пре подне бљује ватру по себи, а поподне и око себе.

Таква је Оља, а њена потреба за самодоказивањем превазилази све дозвољене границе егоцентричности. само ако је у сталном сукобу са сопственом околином и ако традиционалне вредности замењује, уз помоћ штапа и канапа, лажним представама спољног света, односно, онако како она види свет око себе. Ружно паче само у бајкама израсте у прелепог лабуда, још ако га издиру мржња и нездовољство, онда тек нема шансе ни естетски хирузи да јој помогну, јер би шавови пред њеним нагоном мржње, брзо попуцали. Е, баш зато је она одлучила, давно, да се у „Утику недеље“, а и кад год јој се пружи прилика, обрачунава, муцајући и јурећи мисли по студију, са свима који не мисле као она, са свима

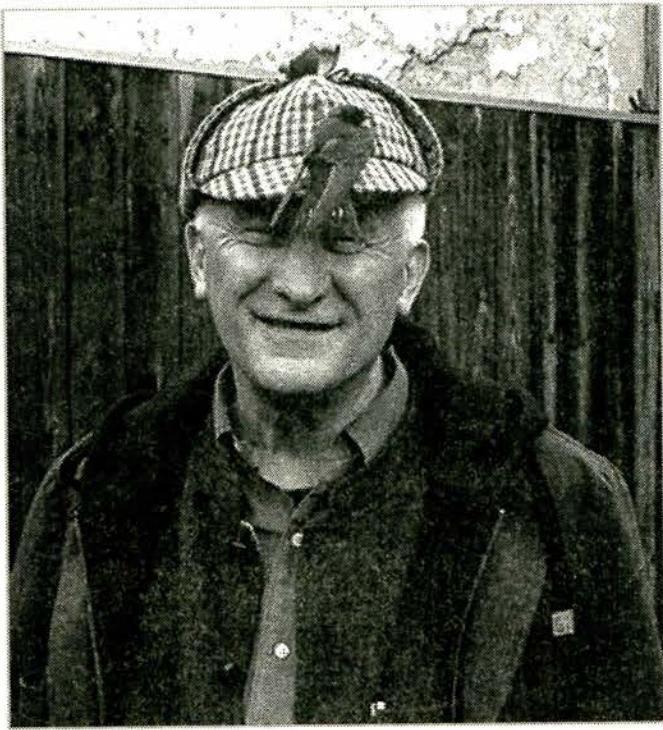

који су нешто постигли у животу. Посебна Ољина слабост су национално освешћени Срби.

Зaborавља она, или можда, баш зато што се добро сећа, ко је и шта је била, док њен несретни тата, почетком 90-тих није одлучио да јој помогне и мало нахрани кћеркину сујету, дарујући је „неиспробаном играчком“ водитељским послом, а у томе му је великолично помогао Драган Којадиновић, ондашњи уредник „Студија Б“. Сведоци тврде да је чувени књижевник пореклом из Црне Горе, Матија на једвите јаде, убедио Којадина, да прими његову ћерку Ољу на пробни рад.

Међутим, кад је признао Којадину да покушава Ољу да врати са странпутнице ишчупа из тешке врлете порока, Којадин попустио, није имао куд. Данас се Којадин, без сумње каје, али слаба вајда од његовог покајања, јер је ова у међувремену помислила и себе убедила да је мали Бог... Колико је широј јавности познато, она више није на истој странпутници, али је и из омамљености изазваној лаким наркотицима и тешким неурозама, одлешпешала у другу врсту омамљености – самољубље и претерану гордост, а то су најтежи греси ко-

је класификујемо као некултуру и безобразлук. Оља је све учинила како би своју квазинтелектуалност и квазидуховност подигла пред ТВ-камерама на ниво недодирљивог, али очито видљивог комплекса вредности, што ваљда, нико не спори. Најтрагичније од свега је што она очекује дивљење као награду за дрскост и незнაње и то од оних које сматра низом класом од себе.

Ко је Оља

Оља Бећковић је пропала глумица, која се готово две деценије бави новинарством, а као добро упућени тврде, да захваљујући томе „што умије и зна” успешно „пељеши” београдску касу. Према уговору између Продукцијске групе „Мрежа” и градске РТВ „Студио Б”, Бећковићева је за сваку своју емисију „Утисак недеље” добијала 250 евра. Њене емисије трају сат и по, без обзира што се преселила с градске на америчку, пардон Б92 телевизију, еmitују се једном недељно, што значи да је ова србомрзачка водитељка, квазиновинарка, коју још зову „муџавица”, за шест сати рада месечно, зарађивала хиљаду евра на ТВ „Студио Б”, а данас, кажу неколико хиљада еврића. Није лоше за пљување по националном и традиционалном, па ако јој се тата и издаје за демократског и углађеног националиста, кога је брига, што је ћерка застранила и мрзи, све што има национално обележје. Покушавајући средином 90-тих да се одбрани и објасни како је као нестраначка личност, а као водитељ, ипак, отворено пристрасна, Бећковићка се бранила речима: „Мислим да је бити против политике коју воду актуелни режим једино природно и логично, и да је то просто цивилизациска дужност. То је, дакле, морални, а не идеолошки чин”. тако је мислила 5. октобра 2000, мада многи знају и виде да се у њеној емисији и није много шта променило, јер она и даље не крије нетрпљивост, па чак и мржњу према свему што има обележје националног. Презире и мрзи оне који се зајажу за одбрану државе и народа, најпре српске радикале. Вероватно су српски радикали за Ољин укус, сувише рурални, јер она као градско дете, не подноси ништа што има везе са селом и са народом, па по потреби, своје српске коре-

не из Црне Горе, неретко прећуткује. Недавно је признала како се боље сналази на Западу него на истоку, у граду него на селу, у ресторану него на пијаци, у студију него у кухињи!

Чињеница је да је од пропале глумице дугујала до тога да су је неко време чак рекламирали на билборду, па јој се догодило, да постане бренд и заштитни знак озлоглашене и србомрзачке телевизије „Б92”, што јој је ласкало и импоновало. По татиној препоруци, ипак је одлучила да покаже и мало скромности па на питање како се осећа као бренд, извали ортодоксну лаж, јер се све време борила за постављање сопствене сунете на највиши пиједестал: „Лоше. Одговарам на питања за која верујем да их ничим нисам заслужила, а онда се сетим да то вероватно штите тај бренд, а не мене, па вам и одговарам хладноћом производа”. Лош изговор за још гору глумицу. До када ће се осећати као култни бренд, само је њој познато...

Уместо биографије подсећање

Дипломирала је на Факултету драмских уметности, на одсеку глуме. Играла је у неколико филмова и тв драма, али је 1991. године, по сопственом признању, (десетак година доцније) одлучује да напусти глуму и посвети се нечем озбиљнијем, а заправо је кризирала зато што за њу није било карактерних улога, а она их је чекала и чекала... Ипак, оно што јој нико не може оспорити јесте њу да нетolerанцију и свеобухватно незнაње, допуњено пристрасношћу, уме да уновчи и лепо, дебело наплати. Тако је 1996. заједно са својим колегама из данашње ПГ Мреже дефинитивно напустила Студио Б. После 5. октобра враћа се на телевизију. Появљује се и као аутор и водитељ емисије „дебата”, ради прилоге за емисију „ТВ Мрежа”. 2002 наставља да ради своју ауторску емисију „Утисак недеље”, овог пута на ТВ Б92. Током година паузе у телевизијском раду, објављивала је колумне, текстове и интервјује у неколико домаћих недељника. Заједничко им је да је из свих куљала мржња према националном и традиционалном, а дивљење према онима који су себе називали „пријатељима Запада”. Дакле, све време на Ољином „зубу” били су српски радикали, држава и народ, они који се противе изручилању српских јунака политичком суду, Хашком трибуналу. Први је добитник награде за донос демократизацији друштва „Освајање слободе”, коју додељује Фонд Маја Тасић Маршићевић

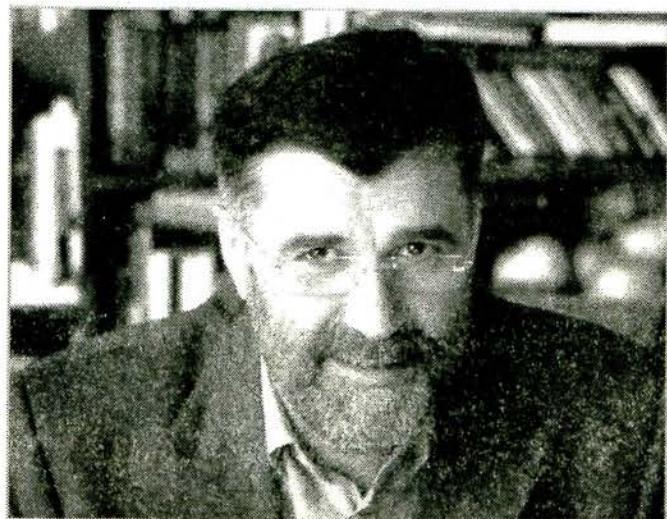
Рођена је 1. маја 1964. у Београду. Отац Матија, академик, књижевник, новинар, дежурни аналитичар српских д

ла и још више недела, мајка покојна Вера Павладольска, библиотекар, и у песми опевана супруга. Многи кажу да је Оља „плънути” тата... Они који добро знају њено порекло, веле, да јој детињство са онаквим родитељима, није могло бити досадно. Православне је вере, а по манирима „неверница”. Српкиња је, али упакована у лажни тзв. демократски цеофан. Како апсурд нигде није израженији него код Срба, њени либерално-демократски пријатељи, квазинтелектуалци, које до јуче, није имало за шта да уђе куче, предлажу је за награду најтолерантнијег новинара, а они други, већинска српска јавност која има изражена патриотска осећања нападају је због мањка српских емоција и најрадије мењају канал на коме се она ћепури и муџа... Оља је завршила 14. београдску гимназију, дипломирала на факултету драмских уметности 1985. године. Познатија као ТВ новинар него као глумица, а најпознатија по „Утиску недеље”. Радила је у Информативној редакцији НТВ Студија Б, аутор је стотинак ТВ емисија, репортажа, извештаја и интервјуа. Они који воле да је гледају на малом екрану, како би уживали у још неким нережираним инцидентима, у којем она изводи муџаве језичке „бравуре” од којих се остатак рода срами, и даље ће имати прилику да је гледа на америчкој телевизијској испостави, осмишљеној да служи за медијско отпуштавање српског народа, ТВ Б92.

„Мислим да нема ништа неприродно у жељи да вас гледа више људи, а као што знate техничке могућности Б92 дају ту могућност”, рекла је неком приликом образложуји како се обрела у америчком јату. Играла је у филму „Догодило се на данашњи дан”, а једна од њених роля послужила је конкуренцији с ружичасте телевизије за обрачун какав до тада није забележен на нашем простору. А све због тамо неке скривене камере... И представи „Три сестре – сто година после”.

Из сенке познатог оца, изашла је захваљујући неконвенционалном безобразлуку и недостатку лепог домаћег власништва, јер речи као што је то учинила она у једној од емисија, једном социјалисту: „Да ли вам је неко рекао да имате свињску главу”, превазилази оквире цивилизованог понашања. Како је Србија земља у којој је све могуће, онда никога не треба да чуди што је за све квазинтелектуалце либералних погледа она постала икона тзв. независног нови-

нарства. Мада то њено независно новинарство, истине ради, огњено посматрано, и те како је зависно, јер је Веран Матић плаћа новцем америчке владе. Свој језик уме да усмири и на колеге: „Свако осваја онолико слободе колико хоће и колико му треба. Мислим да су новинари сувише дуго били у периоду када су телефоном звали неког с питањем „шта је данас слободно да мислим?” Заборављајући, дабоме да је она своје мишљење изградила, утапајући се и додврђивајући мишљењу западњачких ментора, које обожава. Њени ментори не воле Србију, и у некој перспективи је виде апсолутно распушену и подељену, чак и без београдског пашалука. Оли се, изгледа, таква визија Србије допада, и без гриже савести пљује по свему традиционалном и српском, а за то је дебело плаћена.

Једино корисно што је урадила до сада и по чему ће је у Црној Гори запамтити је да је Мила Ђукановића у својој емисији, навела да призна да на руци носи поклон од Хавијера Солане, ипак то није доволјно за похваљивање ове квазинтелектуалке, јер све остало што ради, чини самосвјесно и с намером да оправда сваки еврић којим је плаћена, а то је да уруши све вековне српске вредности, наравно почевши од државе, завршивши с народом.

Драг поклон од Солане

Бећковић: Ево једно економско питање, колико је сати на Вашем сату?

Ђукановић: Па, није баш економско питање, али је двадесет до једанаест.

Бећковић: Економично је да располаже временом, зар не. А, који Вам је то сат?

Ђукановић: Сат је „Шафхаузен”.

Бећковић: Колико кошта?

Ђукановић: Не знам. Добио сам на поклон.

Бећковић: Од кога?

Ђукановић: Од Хавијера Солане.

Бећковић: Стварио?

Ђукановић: Да.

Бећковић: Јесте ли га пријавили тамо за имовину?

Ђукановић: Нијесам га пријавио за имовину. Добио сам га на поклон пре неколико година. Добио сам, да-кле, пуно поклона од људи са којима сам срећао. Добио сам часовник и од предсједника Француске господина Ширака.

Суђење Шешељу и рехабилитација НДХ

- Усташки злочини се морају заборавити, истиче Тужилаштво

Пише: Милорад Вукашиновић

После четири године и осам месеци ишчекивања, пред Трибуналом у Хагу почело је суђење др Војиславу Шешељу. Реч је о поступку који ће без обзира на пресуду, свакако ући у анале међународног кривичног права. Јер судска пракса до сада није познавала поступак на који се, супротно свим међународним конвенцијама о људским правима, тако дugo чекало, као и оптужницу са таквим далекосежним претензијама.

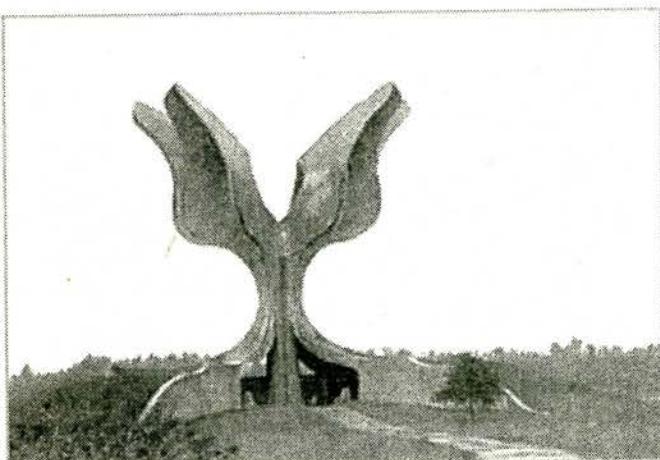
Поред јавно проглашених „инкриминисаних радњи“ које се попут „запаљивих говора“ оптуженом Шешељу стављају на терет, наведена оптужница садржи и прикривену димензију, коју је могуће запазити тек пажљивим тумачењем начина на који тужилаштво интерпретира „историјски контекст“ наводне кривице лидера радикала.

Тужилац, нпр. као „инкриминисану радњу“ истиче говоре у којима је оптужени „подсећао Србе на злочине усташа из Другог светског рата“ и квалификује их као „позив на освету, ширење етничких стереотипа о Хрватима и муслиманима и говор мржње“. Усташки режим Анте Павелића, у наводима тужилаштва против Шешеља, квалификује се истина као „фашистички и марионетски“, али овај вредносни суд има упадљиво другоразредан, готово успутни карактер, и чак шта више по тону оптужнице представља отежавајућу околност за оптуженог Шешеља. Наиме, цела конструкција оптужнице замишљена је тако да би се доказало да је Војислав Шешељ био бескрупнозни политички агитатор, који је као члан „злочиначког удружења“ које је предводио Милошевић, имао задатак да говори оно што „Милошевић мисли“

Дакле, његова одговорност делом је у намерној и свесној злоупотреби трагедије сопственог народа из Другог светског рата, која је почетком деведесетих искоришћена ради стварања „Велике Србије“. Према томе, у кривично правном смислу, за Тужилаштво Трибунала, подсећање на историјску истину о геноциду над Србима у НДХ, много је теки злочин извршеног геноцида, који по међународном праву никада не застарева.

Уколико оваква оптужница, буде преточена у одговарајућу осуђујућу пресуду, то практично значи и тачку на свако озбиљније истраживање геноцида у НДХ. Наиме, свако истраживање које би водило у смјеру утврђивања објективне историјске истине о овом мистериозном догађају, могло би на основу „прецедента Шешеља да буде правно квалифицирано као „говор мржње“. У таквим условима тешко је замислити, истраживача који би се усудио да под таквом могућом оптужбом утврђује чињенице о овом злочину. При том прича о извршиоцима, усташама Анте Павелића више није занимљива, колико прича о њиховим подстрекачима и помагачима. Реч је о истим оним западним силама, које су почетком деведесетих година прошлог века разориле југословенску државу. Наравно, не ради се само о Њемачкој и Ватикану. Овде је пре свега реч о англосаксонским замљама, САД и Великој Британији, без чије сагласности, процес разарања Југославије и савремени геноцид над Србима не би

био могућ, баш као и у време Другог светског рата. Сваки истраживач геноцида над Србима у НДХ, без изузетка мора да постави неколико питања.

Најпре зашто силе савезнице током Другог светског рата, нису бомбардовале Загреб или остале хрватске градове, а знале су за геноцид? Зајшто партизани никада нису ишли на ослобађање јасеновачког логора који је радио до капитулације? Због чега после рата Савезници нису ухапсили „балканског касапина Павелића”, који се слободно шеткао територијом под њиховом контролом? Зајшто је злогласни Артуковић живео мирно у САД, баш као и остали ратни злочинци, односно зашто је изручен под старе дане да би му се судило у отаџбини, где је умро после једне фарсичне оптужнице?

Зајшто је Јосип Броз забранио свако послератно истраживање Јасеновца и наредио да се српске јаме зацементирају? Која је то сила имала такву моћ да амнистирају усташки покрет и хрватски народ од било какве историјске одговорности и макар формалног покајања за грехе из времена ХДХ-азије?

Одговори на ова питања нису могући, без анализе ширег историјског контекста у којем се дододио геноцид. Британски обавештајац Лофус, објавио је деведесетих година, сензионално откриће, које би свако даље истраживање геноцида у Независној Држави Хрватској морало да преусмјери у досада неистраженом правцу, према Владама Велике Британије и Сједињених Држава. Пишући о „моралној хипокризији Павелића”, Лофус објављује још декласификовани документ о сарадњи британског МИ 6 и усташа Павелића, која датира још из 1926. године далеко пре ратних дешавања. Он додаје да је та сарадња настављена и током Другог светског рата, као и касније, после ратних страхота. Велика Британија била је прва земља која је донела одлуку, о престанку прогона ратних злочинаца из Другог светског рата, још 1945. године. Павелић и усташе постају део „антитомунистичког конзорцијума”, чије услуге користе западне демократије у „хладном рату”. Све то ствара препоставке за активирање „лацовских канала” и реализацију најсрамније операције западних обавештајних служби и Ватикана, а то је склањање усташа и лично Павелића на сигурно. Колико је веза англосаксонаца и усташа била снажна, сведоче и активности агента ЦИА и МИ 6, доказаног ратног злочинца и масона 33 степена, моњсињора Крунослава Драгановића,

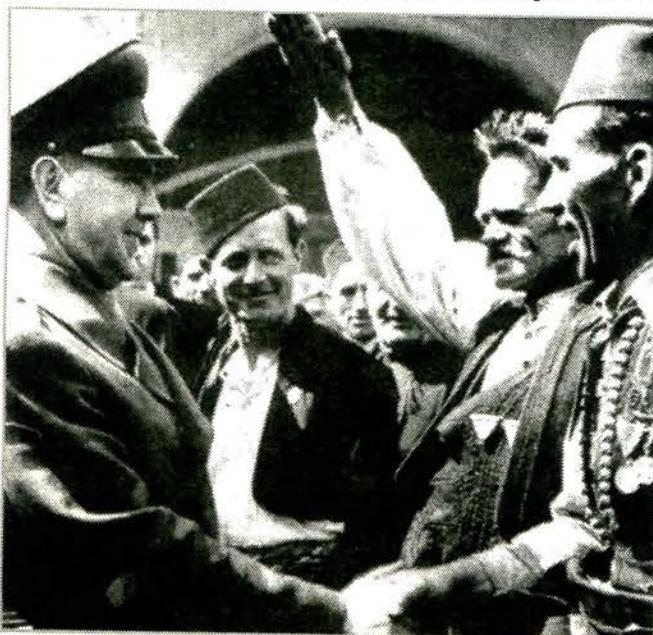

који је премал декласификованим документима, лично учествовао у спашавању Павелића. Посебно је занимљива чињеница да се Драгановић, после Брозове посете Ватикану 1969. године, враћа у СФРЈ, где је подржао Титов режим и изјавио да је „црква у Југославији слободна”. Умро је и сахрањен је по свим протоколима 1981. године, а да никада није одговарао за почињене злочине над Србима.

Али вратимо се Хагу. Да у врхунској политици ништа није случајност, сведочи и намера тужилаштва, да на посредан начин, блажим правничким формулатијама, квалификује дешавања у НДХ. Тако се у пресудама Трибунала, геноцид над Србима, квалификује као „ужасни злочини”, док је масакр над највише хиљаду муслимана у Сребреници „геноцид”. Хашко псеудоправничко умањења злочина и кривице усташа, има и свој аутентични локални одјек у Хрватској, чија интелектуална и политичка елита, одаво развија сопствену методологију умањења броја побијених Срба у Јасеновицу.

Најинтересантније је да ова тенденција, последњих десетак година, ужива подршку експерата супер утицајног „Рокфелер фонда”, веома близкој америчкој Влади. На примеру Јасеновца, тестира се „савремени приступ историје страдања и људске патње, кроз потребу да се истакне достојанство жртве”. Као последица таквог приступа, настала је нова поставка Музеја у Јасеновицу, којом је „патња индивидуализована а жртва идентификована”. На тај начин се дошло до бројке од 70 хиљада побијених, чија су имена и презимена наведена без помињања националности жртве, уз провидно објашњење да су „битна имена а не бројеви” (у случају Сребреница сасвим је супротно). Истовремено у историјским публикацијама јасеновац се све више описује као „радни логор”, у којем су страдали првенствено Јевреји, док је страдању Рома и Срба, дат упадљиво мањи значај. Томе је прилагођена нова поставка Музеја, одакле су склоњени „србосеци”, тольаге и остала апаратура коју су користили зликовци, „ради претварања Музеја у место које би требало да доноси приходе од туристичких посета”, како је изјавио локални функционер ХДЗ-а.

Процес рехабилитације усташтва потпомажу и угледни јеврејски интелектуалци, попут Ефраима Зурофа, који је у једној изјави усташе описао као „фанатичне патриоте”, уз прихватење цифре од 70 хиљада побијених у Јасеновицу. Веома индикативна је и његова изјава да је цифра од 400 до 700 хиљада убијених у Јасеновицу, коју је својевремено пласирао

Визентлов центар, последица „претеривања комунистичке пропаганде”.

Поред Зурофове изјаве, којом се амнистирају усташе, учињен је и низ других конкретних корака, од посете Стјепана Месића Јад Вашему, до заиста гротескне посете председника Хрватске странке права Анте Ђапића, овом месту, уз снимање пригоднох документарног филма, о овом догађају, од стране једног јеврејског редитеља, чиме се отворено врећају и све јеврејске жртве из Другог светског рата.

Да је реч о договору на веома високом политичком нивоу, на релацији Ватикан – јеврејски лоби, сведоче и активности преминулог Папе Вјатиле, које претходни утисак до датно појачавају. После канонизације ратног злочинца кардинала Степиница, Папа је приликом посете Републици Српској, починио чин невиђеног светогрђа, беатификацијом католичког свештеника јеврејског порекла Ивана Мерџа, и то у манастиру Прибићевцу, одакле је почетком Другог светског рата кренуо погром усташа над Србима козарачког краја.

О не каквом симболичком поклоњењу жртвама Јасеновца, Католичка црква никада није размишљала, уз идентична образложења о „комунистичкој пропаганди”, која је својевремено јавности понудио Зуроф.

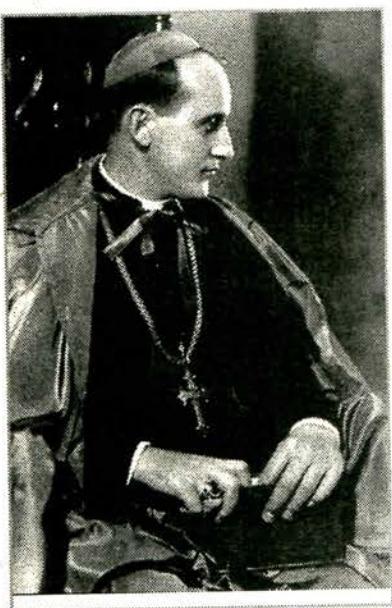
Ватикан сличне процесе подржава и на постсовјетским просторијама.

Рима. Тако је у „наранџастој Украјини” у току велика кампања рехабилитације нацистичке дивизије „Галичина”, која се у најновијим „ревидираним историјама” приказује као формација која се залагала за „самосталност Украјине”, наравно у односу на Русију. Председник Украјине Виктор Јушченко, започео је попут својевремено Туђмана и Месића, кампању признавања „геноцида над украјинским народом” у периоду 1932 – 1933. године, који је патетично уз помоћ специјалиста америчког Харварда назван „гладмор”. Основно настојање је да се пред највишим међународним ауторитетима, попут Генералне скупштине УН, изгласа резолуција о осуди овог догађаја, који је Москва у наведеном периоду „намерно и сцесно организовала ради уништења украјинског идентитета”. Почетком новембра ове године, Генерална скупштина УНЕСКО, усвојила је декларацију о „гладмору”, уз срамну констатацију да је глад која је у то време постојала у другим деловима тадашњег Совјетског Савеза, пре свега Русији и Казахстану, била последица „социјално економских прилика”, док је у западној Украјини реч о намерном и систематском уништењу свих слојева украјинске нације. Поједини унијатски и католички свештеници овај догађај означили су као велики корак ка одбрани „украјинског идентитета”. о страшним злочинима формација Степана Бандераса, над руским становништвом у Другом светском рату, нема ни говора. Слично усташама у Хрватској, и они се у западној Украјини рехабилитују. Чак шта више из локалних буџета им се као заслужним грађанима ис-

плаћају пензије. дакле, места у историји полако се мењају.

Према томе, евентуална осуда Војислава Шешеља, представљаће завршни чин потребан ради „убличавања историје балканских ратова”, у коју би Срби слично Русима, били проглашени „вековним окупаторима околних народа, непоправљивим националистима и хегемонистима”. Иначе, историја нам буди безбрјој примера „говора мржње”. Нашој јавности готово је непознат податак, да је британски историчар Ситон Ватсон, кључни саветник у Министарству спољних послова, непосредно после Балканских Ратова 1912. године, изјавио како би „тријумф Срба на Балкану представљао несрећу за европску културу и цивилизацију”. Између два рата остао је доследан свом опредељењу. Предлагао је да Британија води прохрватску политику. Мачекова гарда имала је 1939. године, око 250 хиљада људи под оружјем, углавном британског порекла. Ко зна можда је баш тада симболички почело ископавање „пацовских канала”, где би „западне демократе” данас најрадије да сакрију срамну улогу, у подришији једној злочиначкој идеологији, каква је била усташка.

Монструозни злочини албанских терориста на Космету

Албаници трговали органима заробљених Срба

- Заробљеним Србима су у импровизованим болница у Албанији вађени органи. Поштом су они умирали или су требијани... Хашки трибунал је све то знао и ћушао, све ове године

Пише: С. Радуловић

Карла дел Понте, бивши главни тужилац Хашког трибунала за ратне злочине почињене на тлу бивше Југославије, покренула је бујицу међусобних оптужби у вези са тврђњама о трговини деловима људског тела на Косову и у Албанији после НАТО бомбардовања Србије 1999. Дел Понтеова тврди, на основу, како каже, поузданних извештаја и очевидаца, да су косовски Албаници герилци транспортували стотине српских заробљеника у северну Албанију, где су их убијали, сакупљали њихове органе и са аеродрома у Тирани слали даље ради трговине.

Косовска влада, на чијем се челу сада налази бивши вођа гериле Хашим тачи, одбације ове тврђње као неистините, док Србија и Русија од Трибунала за ратне злочине захтевају покретање истраге поводом ових навода. Карли дел Понте, сада на месту амбасадора Швајцарске, влада ове земље наредила је да ћути.

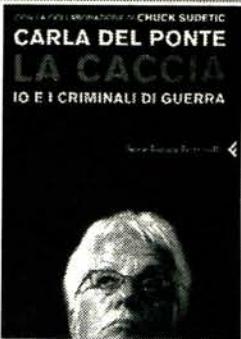
Поменуте тврђње наводе се у управо објављеним меморандумима Дел Понтеове који се односе на њених осам година службовања на месту главног тужиоца у Хашком трибуналу за ратне злочине почињене на територији бивше Југославије. Књига „Лов: Ја и ратни злочинци”, која је објављена на италијанском и промовисана прошле недеље, подстакла је расправу и подгрејала напетост између Косова и Србије, два месеца пошто је албанска већина у овој покрајини прогласила независност од Србије.

У овој књизи Дел Понтеова пише да су њени истражитељи посетили кућу у забаченом планинском региону изван албанског места Бурел која је наводно коришћена као импровизована клиника за касапљење 300 младих Срба које је заробила Ослободилачка војска Косова и камионима са Косова транспортовала преко границе у Албанију. На основу тврђњи сведока – укуључујући и једног који је рекао да је неке од ових органа возио на аеродром Тирану, и тима неименованих новинара који су истраживали ове тврђње - жртвама су бубрези уклањани пре него што су биле убијене, после чега су им одстрањивани остали органи.

„Заробљеници су били свесни судбине која их чека, и како кажу сведоци, ужаснути јер их чека наминовна смрт”, пише Дел Понтеова.

„Кућну клинику” посетили су званичници УН са Косова и истражници Трибунала. „Овај тим био је шокиран оним што је видео” каже Чак Судетић, бивши званичник Трибунала који је коаутор књиге. „Затекли смо газу и бочице лекова, искључујући и средства за опуштање мишића која се користе за време хируршких интервенција.”

Сведочења очевидаца, која су на индиректан начин достављена Карли Дел Понте, указују на то да су неке од жртава сахрањене поред куће и на оближњем гробљу. Анали-

зе форезничара начињене у кући откриле су постојање тргова крви, али истражници нису били у могућности да установе да ли је реч о људској крви. Речено је да су му жртвама били Албаници и жене из Русије и источне Европе које су биле примораване да раде као проститутке.

Дел Понтеова се стално жалила да званичници УН на Косову блокирају њене покушаје да истражи ратне злочине косовских Албанаца, али и да албански званичници нису били ни од какве помоћи. Највиши косовски албански званичник коме се судило за ратне злочине у Хагу – Рамуш Хардинај, бивши премијер Косова и некадашњи командант гериле – прошле недеље је ослобођен, што је довело до жестоких протеста у Србији.

На основу онога што пише Дел Понтеова, локални албански тужилац, који је са тимом УН посетио кућу, рекао јој је: „Тамо нема сахрањених Срба. Али ако су заиста са Косова довели Србе и убили их, добро су урадили.”

Наводно узимање органа открили су, како се каже, новинари који су позвали представнике УН на Косову и доставили информацију Трибуналу.

„Постоје поуздана извештаји о отмицама и узимању органа које су доставилиrenomirani новинари са дугогодишњим искуством у овом региону,” каже Судетић.

Новинари су одбили да идентификују своје сведоке. Други извори тврде да су делови тела авионом превожени у Истанбул једакле су транспортовани даље за богате арапске пацијенте.

Ово је први пут да се од једне меродавне особе као што је Карла Дел Понте чују такви искази. Међутим, званичници и аналитичари изненађени су да се одлучила сада да их обелодани, пет година пошто су њени истражници били на најважном месту злочина. Дел Понте пише да се у то време показало као немогуће инсистирање на детаљно истражи по-менутих тврђњи.

„Изненађен сам изузетно озбиљним тврђњама,” изјавио је један високи званичник Трибунала. „Ови наводи нису део истраге оптужбе у Трибуналу.”

Туђе брзо учимо, своје још брже заборављамо

Гусле моје — ДИКО рода мога!

- Гусле, без сумње, спадају у то добро и оне су у природној, суштинској вези са српским народом. Не могу ни оне да остану целе и читаве, нетакнуте и недирнуте, неокрњене и ненападнуте када је нападнута њихова Црква и када је нападнут народ и језик гусала

Пише: јереј мр Велибор Ђомић,
парох Подгорички

Гуслама ми данас не можемо ништа ново да кажемо, али можемо, што би рекао Владика Атанасије, да се о њима подсетимо, јер је добро подсећати се. Православни хришћани, ако су православни хришћани и ако се труде да живе по закону Божијем, свакога дана читају барем по једно зачело Светог Јеванђеља. Наравно, православни хришћани знају поруку Светог Јеванђеља, али је свакодневно читanje Књиге над Књигама неопходно ради свакодневног крељења и облагодаћивања људске душе Речју Божијом, али и да се њима духовно, животно надахњивали, али и непрестано подсећали како би свој ум, своју душу и своју савест управљали ка оној основној и најважнијој поруци Светог Јеванђеља која, без сумње, јесте порука вечности и вечног живота, порука Царства Божијега.

Проширићу ово и на гусле, јер је добро да се и о гуслама, и о свему што је свето и честито у српском народу и из српског народа, из сваког народа Божијег, подсећамо и тиме на дахњујемо и оплемењујемо. На жалост, ово се често заборавља те се често догоди да, и као људи и као народ, уђемо у својеврсни духовни и национални раскорак и заборавимо да се подсећамо о ономе што је добро из нашег народа. То се веома често догађа у овом нашем времену. Међутим, у овом времену, а и не само у овом, догађа се, а то се види и са земље и са Неба, да се многи Срби врло лако, брзо и једноставно уче и подсећају на оно што није из њиховог народа и што припада другим народима. Немам, разуме се, ништа против да учимо од других, али имам против да не знамо своју историју, своју културу, своје завете, своје искуство. Не може се учити добро од других народа тако што ћемо презрети добро у своме народу.

Гусле, без сумње, спадају у то добро и оне су у природној, суштинској вези са српским народом. Не могу ни оне да остану целе и читаве, нетакнуте и недирнуте, неокрњене и ненападнуте када је нападнута њихова Црква и када је нападнут народ и језик гусала. То је потпуно природно и није објашњиво на други начин. Побојао бих се гусле и, можда, посумњао у њих да су оне у овом свесрпском полуому, а посебно у Црној Гори данас, остale по страни. И хвала данашњим отпадницима из српског рода и хвала клеветницима српског народа са српским именом и презименом, а посебно и велико хвала црногорским сепаратистима, аутокефали-

стима, следбеницима сарадника Анте Павелића – Савића Марковића Штедимлије и Секуле Дрљевића, што су у општој хајди на све што је српско у Црној Гори нису поштедели гусле и српску народну епiku. Не знам шта би било са нама да су данас гусле остале по страни те да нису оптужене чак и више него што је оптужен њихов народ.

Једна честита Гркиња, дипломирани музиколог, посдипломац на Музичкој академији у Атини и попадија нашег свештеника Небојше Грдинића, сина познатог каменоклесара и народног уметника Мила Грдинића из Даниловграда, срела се са гуслама преко свога супруга – теолога који, као

и сваки Србин из Црне Горе, када иде негде изван своје Отаџбине са собом носи и гусле, а посебно се труди да своју фонетику редовно допуњава новим издањима гусларских песама. Попадија – Гркиња као професор музике није могла да разуме какав је то необични инструмент у народу њеног супруга. Њој је то било невероватно и страшно немузикално. И онда је она, иако потиче из једног предањског и озбиљног народа, била збуњена звуком гусала с обзиром да је њено ухо навикло да прима мелодијску и духовну поруку православне литургије византијског напева и озбиљне музике Запада којом се професионално бави. И онда је она, пред једним нашим свештеником који им је био у посети, на свом слабом српском језику, а навикла на звуке виолине, виолончела, клавира, обое, флаута и других инструмената, о гусла ма рекла: „Невероватно! Ја цујем само тли тона. Шта је то и каква је то музика?“

Она је, колико је мени познато, прва избрала та „тли тона“ гусала и верујем да је добро избрала иако се, колико је мени познато, нико од нас тима није бавио. Уочава се, дакле, једноставност „тли тона“, а та „тли тона“ су вековима соколила и бодрила, крепила и снажила српски народ. Порука и звук „тли тона“ гусала су вековима, уз звук црквених звона, били најбољи и најгласнији гласник у не времену када су се Срби и њихова Отаџбина, оволика и онолика, оваква или онаква, налазили у опасности од, како би рекли средњовековни хагиографи, „агарјана“. Гусле су најбоље мобилисале и позвале „Србе на окуп“.

Посебно морам да нагласим и подвучем да као Србин из Србије не дозвољавам да се скраћује територија гусала и сужава само на Црну Гору и део Херцеговине. Не знам коме је пало на памет да лансира такве, историјски неутемељене, тезе да су гусле инструмент који је само везан за Црну Гору и део Херцеговине. Гусле су инструмент читавог српског народа или, како би рекао Бук Караџић, „Срба, свих и свуда“ као што су епске песме, песме гусала, поруке гусала – песме „Срба, свих и свуда“.

Прогон гусала није почeo ни данас ни јуче, и није почeo у Црној Гори. Почеко је поодавно и то управо са њихових матичних простора Србије и Босне са којих прогонитељи наивно сматрају да су пртерали и сабили на мали географски простор Црне Горе и Источне Херцеговине. Дакле, прогон гусала је на тим матичним гусларским просторима почeo мало раније и извођen је суптилније, а када се, по замисли пројектаната и архитеката нове Вавилонске куле међу Србима, треба завршити у Црној Гори негде у овом времену.

Појаве и процесе ваља и треба расчитањавати и сагледавати и у појединостима и у целости. Тако ваља погледати и како је текао и тече прогон гусала. Притисак на гусле је почeo већ након Велике сеобе Срба под Патријархом Арсенијем Чарнојевићем. Када су Срби прешли преко Саве и Дунава са собом су донели и гусле. У судару да другом и по све-

му другачијом цивилизацијом многи су, танки вером и духом, сматрали да су гусле „прошлост“ те да не могу да издрже судар са инструментима и мелодијама Бечке филхармоније. Оне су данас, на жалост, на тим просторима готово зbrisане, али не због тога што нису могле да издрже судар са инструментима и мелодијама Бечке и других филхармонија него управо због тога што су креатори тадашњег „новог идентитета“, као и ови данашњи, сматрали да се морају пртерати гусле како би се пртерала и уклонила њихова порука која није ништа друго него порука врлине, подвига и жртве у земаљском царству и порука и сведочење бесмртности у Небеском Царству.

А онда се тај дух почeo ширити Србијом. Иако сам рођен и одгајен у патријархалној породици у којој нико није био члан безбожне Комунистичке партије морам да пред читаоцима исповедим да сам гусле у читавом Краљеву, у срцу

Србије, крај Жиче и Студенице, чуо само на једном једном месту – у берберници **Гружице Спасојевића Мајора**, који је, ако се не варам, био Србин са Косова, а за време Другог светског рата четник ћенерала Драже Михаиловића. Био је познат као национални Србин, а сви су га због тога што је био у четницима, звали – „мајор“. „Мајор“ је имао једну скромну берберницу, сву украсену националним знамењима, а изнад врата је имала мали звучник тако да су пролазници и његове муштерије преко читавог дана могле да чују звуке и поруке гусала. Нису били ретки они који су се гнушили тога човека, звука и порука гусала, а своје гнушење су исказивали било негодовањем било преласком на другу страну улице.

Берберница се налазила ма путу ка нашим школама тако да смо и ми ћаци имали прилику да се, хтели не хтели, сртнемо са тим, нама до тада непознатим, инструментом. Додуше, са епским песмама смо се срели у школама, јер су оне, иако драстично скраћене, ипак остале у школским програмима.

Први пут сам добио гусларску аудио касету од једног рођака негде осамдесетих година. То је било време бујања шиптарског терора на Косову и Метохији. То је била, и данас се добро сећам, касета народног гуслара **Божидара Ђукића** која је носила наслов – „Трагична погибија Бранке Ђукић“.

И сада се догађа чудо, јер се у многим градовима Србије, рецимо у Краљеву, Крагујевцу, Обреновцу и другим градовима, све више организују гусларске вечери. Обнавља се, и то је незаустављиво, тај умилни, свештени звук гусала у Србији.

Али, вратимо се на кратко у прошлост? Прогон гусала пројектован и започет на сјеверу расејаног српства, а изгледа да је планирано да се заврши на дивном јуту рода Светога Саве – у Црној Гори. Али, гусле су се из тог прогона и сабијања, где чуда, као из катапулта саме одапеле и у овом времену се најбоље појавиле негде на Романији и одатле ра-

шириле по читавој Републици Српској. Гусле, додуше, никада са Романије, те постојбине Старине Новака, нису ни одлазиле, али су у последњој деценији 20. века у Републици Српској доживеле ренесансу. То знају сви они Срби који су током свих претходних година одлазили на те дивне српске мученичке просторе. Једноставно тамо можемо срести чудо од гусала, али је још интересантније то што тамо можете срести чудо од добрих слушалаца гусала.

Важно је имати о коме запевати уз гусле, али је још важније имати коме загуслати. Колико је увек било тешко наћи добrog гуслара још је теже било, а чини ми се да је данас у овом свеопштем конфоризму још теже наћи доброг слушалаца гусала и гуслара.

Недавно сам добио једну добру монографију под насловом „Српска труба“. Труба није изворни српски инструмент, али, свакако, има своје место у историји Срба са почетка 20. века. Тако и шајкача није извorna српска капа, али, свакако, и она има своје место у историји Срба у наведеном периоду. Предањски српски инструмент јесу гусле као што је шубара предањска српска капа. Запањен сам чињеницом да је труба пре гусала добила своју монографију, а и шајкача је пре шубаре добила свој знамен у виду споменика!!! Чак је и Свети Владика Николај у Манастиру Жичи, негде тридесетих година 20. века, у знак захвалности тој капи српског војника из два балканских и Првог светског рата подигао један специфичан споменик у виду шајкаче. Није то, разуме се, никакав грех, али јесте неправда према гуслама јер, на жалост, никоме још није пало на памет да негде у планини, ако бар не може на неком градском тргу, направи један споменик и једну обимну монографију о српским гуслама.

Остаје нам да приметимо да се све оно што се прогони, тамничи и притеže то се све боље прима међу онима којима се то брани. Тако је и са гуслама као предањским српским инструментом. Кад год неко насрне на гусле и крене да

их прогони, па макар као данас у Црној Гори, оне се још јаче појаве негде на Романији, Гласиначком пољу, Гацку, Гатачком пољу, у Бијељини, Бања Луци, Крагујевцу или у Торонту и Сиднеју. То само говори да су гусле неуништиве у српском православном народу.

Гусле у овом, као и у сваком времену деле судбину српског народа. Не могу оне остати неоптужене и невине када је њихов народ и оптужен, али и осуђен и пре сваког суђења. Ни под Турцима није могло слободно да се загусла. Не може ни данас. И само су такве гусле праве. Нису прави гуслачи који слободно гуслају у неслободи.

Нисмо заборавили ни оне који су за време комунизма уместо Ловћенске капеле на гуслама резбарили грб Брозове Југославије са петокраком, а уместо Његоша лик српског крвника Јосипа Броза. И не само то. Такви су из епике избавили српске јунаке, а у некаква своја стихоклепаства на силу убацивали Јосипа Броза те су такве накараде изводили до комунистичким војним домовима.

Не зnam колико би се одредница појвиле када би на неком интернет претраживачу откуцала именица – „гусле“. Гусле се данас налазе у српским песмама и у српским срдцима.

Мрзитељи гусала не mrзе гусле само због тога што је реч о једном инструменту. Они mrзе њихову поруку, а порука гусала јесте порука Царства Божијега, етике, поштења, јунаштва и чојства. И кад год се губила порука гусала губили су се и Срби.

Гусле траже пажњу, Човек је, по природи адамовској, и јуче и данас интеран. Отуда је за све у животу потребна пажња. Владика Атанасије (Јевтић) то веома често подвлачи и говори да је пажња пола човека. Вечне поруке гусала нема без пажње слушаоца. И зато - будимо пажљиви за епiku на струнама гусала.

Како у предсједничкој кампањи у САД Клинтонови обмањују јавност

Лаж са Балкана

- Након афере са Моником, Хилари захтвала од Била да бомбардује Србију ако мисли да му се врати у кревет

Пише: С. Радуловић

Као своју предност над изборним ривалом Бараком Обамом, Хилари Клинтон у предсједничкој трци често наводи „спољнополитичко искуство” које је „стекла” када је била „прва дама”, али ту њену тврђњу многи, чак и некадашњи сарадници њеног мужа доводе у питање. Правници подсећају да супруга предсједника САД није овлашћена да учествује у доношењу националних стратешких одлука у политици. Учесници некадашњих збивања такође имају критичке опаске на рачун Хилариног домета у спољној политици, посебно када је ријеч о Балкану, који Хилари истиче као један од својих најдиректнијих аранџмана.

Од пет случајева за која су прикупљана мишљења актера били су са балканских простора, а остала два су њене активности са Свјетске конференције жена у Пекингу 1995 и активности у Ирској. Од аранџмана са простора бивше Југославије, коментатори истичу да је неспорно да је имала утицаја на мужа, предсједника Била Клинтона, да издејствује НАТО бомбардовање на СРЈ у пролеће 1999. „Затражила сам да бомбардује”, изјавила је Хилари магазину „Ток”. Агенција АП подсећа да је, са турнеје по сјеверној Африци, Хилари то поручила 21. марта 1999., а да је бомбардовање почело само три дана касније.

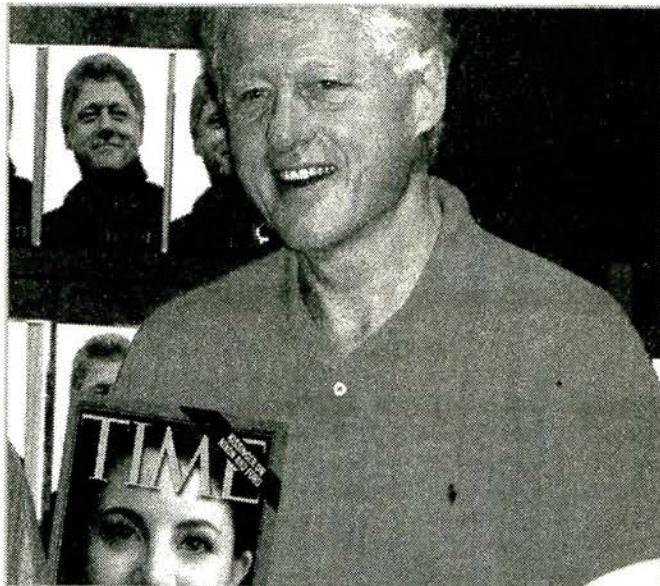
Тадашњи изасланик Балкана, а сада савјетник у изборној кампањи Клинтонове, Ричард Холбрук надовезује се пријећањем да је Хилари учествовала и на једном састанку у Бијелој кући, где се, у вријеме ваздушних напада на СРЈ, са предсједником Клинтоном разговарало о бомбардовању, могућем слању трупа и другим питањима.

Хиларине обмане из Босне

Часопис „New Republic” је прошле године навео да се Хилари залагала и за ваздушне ударе по Србима у БиХ, те да се за њен пут у Босну марта 1996. године, причало да је био по шеми „ако је неко место врло мало, врло опасно или врло сиромашно, пошаљте Хилари”. Њен конкурент у демократском табору за предсједника Барак Obama истиче пак, да се та мисија састојала у „испијању чаја у амбасадоровој кући”, а ондашњи амерички функционери свједоче да у босанској мисији „првој дами није претила никаква опасност”.

Америчку јавност посебно су насијале Хиларине изјаве да је 1996. године у Тузли „трчала под снајперском ватром преко аеродромске писте спасавајући живу главу”. То је касније демантовао и ТВ снимак на коме се јасно види да нити је Хилари бежала, нити је ко пуцао, већ су је у Тузли прије 12 година једино гађали цвијећем. Америчка база „Орао” на аеродрому код Тузле налазила се иначе далеко од првих линија ратних сукоба.

Истину о њеном боравку у Тузли крили су и новинари угледних америчких медија који су тада извјештавали из Тузле, као и јавне личности које су је пратиле на том путу.

Први и једини који се на вријеме усprotивио „политичкој машини” Клинтонових и рекао да Хилари „лаже, био је амерички комичар Синбад, иначе црнац, који је био са Хилари у Тузли и рекао „било је драматично само када су морали да одлуче где ће вечерати”.

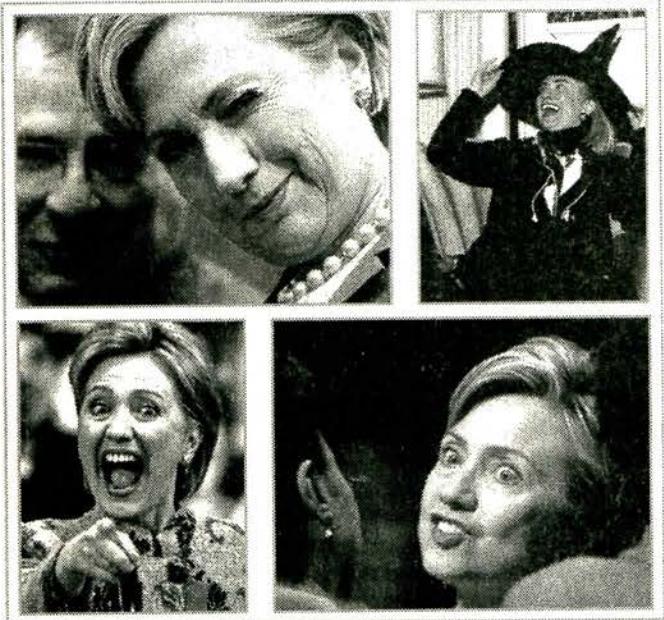
Тек када је снимак из Тузле обишао свет, новинари су се сјетили да су тамо били и да тада нису писали о томе да је тада пущано на прву даму Америке. Хилари је потом казала да се мало „збунила”.

Америчка штампа сада се пита и да ли је бивша прва дама „претјерivala” и када је говорила како је она, а не њен супруг, предједник водила спољну политику Америке, да је донијела мир у Сјеверну Ирску и спасла избеглице са Косова. Јер, шта ако је истина и оно што је тврдио бивши Клинтонов савјетник Дик Морис – да је Хилари послије Биловог невјерства пристала да се врати у брачну постельју тек када је он одлучио да бомбардује Србију.

„Бил, ти си предсједник”, био је њен кратак рефрен, као неколико америчких званичника тврди, који је користи-ла када је предсједник Клинтон био растрзан између својих савјетника. Сама је говорила како ју је Балкан једном научио да упозна свог непријатеља. Величала је генерала Велисија Кларка, команданта НАТО и Холброка, изасланика САД на Балкану, зато што су се дружили и пили са лидером Србије Слободаном Милошевићем и тако одмјеравали његову снагу и моћ.

„Он је тамо – о њему ништа не можеш да сазнаш ако реко океана упиреш прстом у њега”, говорила је Хилари. „Ако треба да кренеш у бомбардовање имаћеш много бољу представу о томе колико је потребно да га коначно сломиш ако га боље упознаш.”

Вођење америчке државе

Лажи из Македоније

Повци на чињенице у дјеловању јавних личности утврдили су да је Хилари Клинтон слагала да је, приликом посете Македонији 1999. године, са руководством у Скопљу преговарала о стварању македонске границе према Косову за избеглице које су похрлиле према Македонији. Истина је да је Хилари 14. маја те године била у Скопљу, да је посетила избеглички камп Стенковец, али није истина да је са македонским државним врхом договарала отварање границе, јер је то учињено знатно прије њеног доласка.

Скопски „Утрински весник“ пише да је приликом једнодневног боравка у Македонији, Хилари била главна јунакиња режиране драме избеглица у кампу Стенковец крај Скопља. Организатори посете, албански лобисти из САД и особље америчке амбасаде у Скопљу недељу дана су брижљиво припремали спектакуларан обиласак тог кампа. За ту прилику најприје су изабране мајке са бебама и дјецом, изнемогли старици, па и инвалиди.

Сви су они били распоређени у шпалир кроз који је прошла Хилари Клинтон, и у зависности од улоге, која им је била унапријед одређена, плакали су и запомагали. Међу избеглицама је било и двадесетак агената ЦИА, и они су брачном пару Клинтон сигнализирали са којима је требало да разговарају. Читаву фарсу пратили су сниматељи и фотопротери, који су такође унапријед пробрани. Камере су тако забиљежиле срамне кадрове када дјевојчице и дјечаци, жене и старици ридају и запомажу, а када их важни гости промину, почињу тријумфално да се смеју, задовољни што су своју улогу успјешно одиграли.

Хилари Клинтон, данас наравно, у предсједничкој трци прича да је у Македонији боравила како би са тамошњим руководством разговарала о отварању границе за албанске избеглице.

Клинтонови одговорни за убиство америчком министру

Jack Cashill, аутор контроверзне књиге „Тијело Rona Browna“, на годишњицу смрти америчком министру трговине Browna сугерише Бараку Обами, кандидату Демократа да потегне питање смрти америчког министра. Ријеч је, наиме, о познатој авионској несрећи крај Дубровника 1996.

Cashill сматра да иза Броњнове смрти, која није била случајна, можда стоји фамилија Clinton.

Тамнопутни министар Brown је погинуо 3. априла 1996. године, када се његов авион срушio у близини Дубровника. Након смрти америчком министру, за коју се и тада у појединим медијима оптуживала ЦИА и неки људи са Балкана, десили су се многи чудни догађаји. Посебно су била интересантна поједина убиства и самоубиства везана са падом авиона.

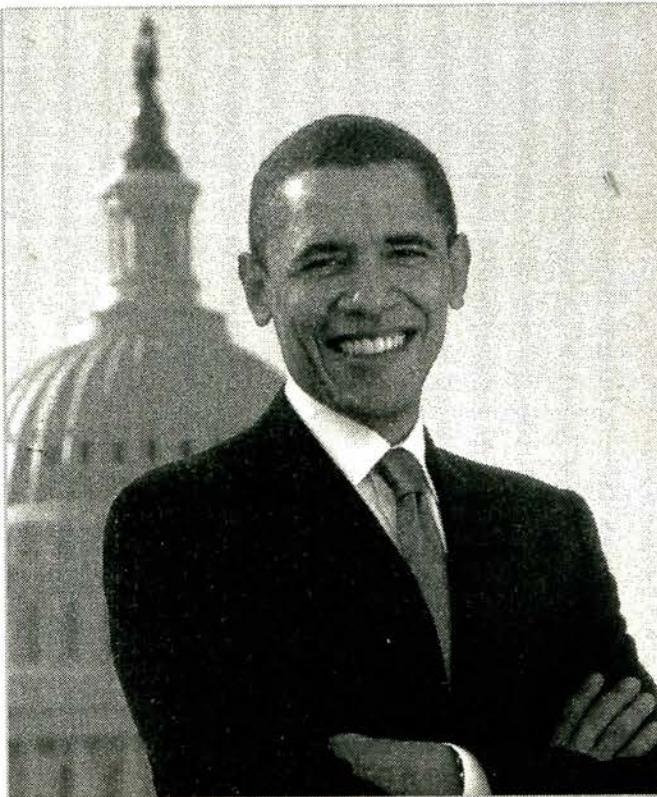
Цасхилл тврди како је Броњн био упућен у финансијске малверзације тадашњег предсједника САД-а Била Клинтона, што би могао да буде разлог његовог смакнућа. Шта више, Цасхилл је увјeren да се кључни и непобитан доказ налази код војног фотографа Катлеен Јаноски, која је неколико дана након смрти Броњна примјетила рупу на глави министра на једној од фотографија.

Cashill цитира и војног патолога Steve Cogswella који је рекао како све упућује на рану од метка калибра 45 и изразио је чуђење чињеницом да над министром Броњном није извршена аутопсија.

Човјек који је био одговоран за навигационе системе који су наводно скренули авион са путање најен је мртав са рупом у грудима три дана након „несреће“, подсећа Цасхилл на чудне околности повезане са смрћу министра Browna. У гостујућој колумни Worldnet Daily-ја, Cashill даје низ доказа о притисцима на црначку заједницу, која је резултирала тиме да истрага о његовој погибији никада није покренута.

Кључна ствар, по Cashillu, та што је популарни министар Brown имао изгледе да постане први црначки предсједник у историји Америке. Због тога Cashill предлаже Бараку Обами да потегне то круцијално питање за црначку заједницу у САД-у.

Cashill подсећа и на још једну сумњиву ствар везану за смрт Rona Browna, а то је самоубиство вјешањем дубровачког контролора лета, недugo након несреће у којој је осим Броњна, погинуло још 35 људи, а међу њима и фотопротер Никша Антонини и преводилац Драгица Лендић-Бебек.

Како су прогоњени Срби и фаворизовани Албанци (1)

Врака и Врачани

- Извор: „Становништво словенског ђоријекла у Албанији” – Зборник радова са међународног научног склопа одржаног на Цетињу 21., 22. и 23. јуна 1990. године

Писац: Благоје В. Марковић

Задржано се осећам јер сам први пут пред оваквим научним склопом иако сам сарађивао са заинтересованим научницима, читала и домородца 1911. годишта из дrevнога села Раш у Враки. Кроз излагање покушају да исправљам извјесне грешке у науци о Враки колико сам запазио да је на лицу мјеста другојаче по домаћем гледању. Споменућу надземне културне остатке који су мање или нимало поменути неуочљивији страницу и домаћем изванјцу. Додаду неколико карактеристичких топонима, израза и појава из давне и врло променљиве етничке и политичко-управне анархичне прошлости околине Скадра где спадају Врака и Врачани, конзервирали у лексици Врачана што са собом могу да казују и одређују етапе и вријеме настајања.

Ријеч је о стању у Враки до 1933. године.

Врака

Према новим изворима наше историјске науке простор Враке је јужни дио простране жупе Купјелник, на токовима текућице „Врака”, велике бујице „Бануша веља” („Бенуш,”) и низ Скадарско језеро, издвојен у „нову жупу” под управом Саганеца Војислављевића у XI вијеку, и, свакојако пространјије него ли је то Врака 1933. г. била. Средиште нове жупе била је „жуpsка црква” Св. Јован рашки (у Малисора „киша рашиг”) са селима и рушевинама, односно, сада, у распознавању села: Раш и куле. Обзиром да се по Св. Јовану рашком и Рашу јужније преко текућице „Врака” настављају топоними: Раш Мали у страни (малисорски „Раш вогељ”), Рашке ливаде, Рашки улови у тим ливадама мочварне потолине бијеле иловаче, широки, неозидани, недубоки у које ври подземна вода, није утврђено где је жупа била међа на тој страни и колико се је по Штоју, туда, у правцу села: Драгоч, Бокса она протезала ка Дривосту. Жупска црква Св. Јована рашког први пут се помиње 1166. у канцеларији епископа Маја, у Котору, приликом освећења неких олтара Св. Тријупна. Присуствовали су архимандрити Св. Јована рашког, Михаило, и Св. Срђа и Ваха на Бојани, Петар, обојица одбили титулисање „аббас” и прихваћено њихово изворно грчко-византијско титулисање: архимандрит.

Нова жупа је латинским растегнутим текстом убицирана уздуж обала текућице Врака назива „Барези”, у даљем „Барици”, што у словенском јесте „Барице”. Низ воде које смо поменули и дном кад токови пресуше, гледао сам, задржавају се је мноштво природних бара и, „живо око Амбо” у кориту Старе Враке налик на „ока” у Скадарском језеру, али није испитивано је ли „Амбо” истог нивоа, и, вјештачких „луокава” како се оне именују у Дечанским христовуљима предјела с. Крушево и Купјелник, у катунарском зване „брак-а”, рјеђе, „лом-а”. Као домородца памтим 5-6 тих вјештачких локава поименичном, положајима пољем између

Раша и Громира „Вељег-новог” и ка с. Омара – велике, налик на изврнуту малисорску капу „пустињачу”, за напајање крупне стоке сушним летом. – У Лексици старих Врачана нема јединице „бара”, већ је редовно: локва. – Тврђе б властко-катунарског прешло је у мекше за изговор в. Од „бра-ка” постало је „врака”, односно, назив текућице и налегли простор где је имало вјештачких локава и рукаваца обалом Скадарског, научник Хенри Барий није могао да распозна велико село, које је тражио, које је одједном имало десет свјештеника, а није мислио на постојани Купјелник. Ми, пак, мислимо да је то село једино могло да буде око Св. Јована рашког атарима села Раша и Пула око којих је и по броју и по врсти остало највише споменичких остатака: зидина, зараслих кућних темеља, земљаних хумки „главица”, гробља на неколико мјеста, стародревних стабала дрвећа. На једном од великих млинарских брестова атара села Куле Црногорци су 1912. поставили осматрачницу погледа на штојски фронт и ка Сакарду. О густини насељености положају ширем смислу, у старих Врачана забиљежио сам предање: „Од старога Громира („Громир кећ”) преко Раша и Св. Јована до Дришта (Дриваст) могла је мачка с куће на кућу да мине а да земљу не такне”.

Покушај Ј. Ердељановића да посредно обради Враку (и Скадар?) преко студената Сава Филиповића из Скадра, није успио нити је у САНУ нађено извјештаја. Није успио ни непосредни покушај Ан. Јовићевића да на лицу мјеста проучи Враку, 1923., јер му префект новонастале државе Албаније није дозволио да из Скадра зађе у Враку. Забиљежио је само да Врака има „130 кућа”. Та прилика не може да се надомјести, пошто је Јовићевић радио под руководством Ј. Цвијића и представника САНУ.

Персида Томић, из Београда, из своје монографије „Врака и Врачани” објавила је сепарат „Врачани” 1971. Текст је научног нивоа и, корисно би било да објави цио рукопис. По нашој оцени у сепарату има пропуста, вальда због мањка казивача или није долазила у Враку, као: да кућу „чардак” у Враки имају само Мартиновићи, а имало их је шест, да су сви Врачани знали да говоре арбаџански језик, да су села била разбијеног типа, Решетари да су „старинци” у Враки, а нијесу већ неколико других. Дискутабилно је да ли се Врака као предио помињала преје XXI вијека, чemu ће, можда унијети више јавности неки извори који до сада нијесу коришћени. Доста наведеног до 1933. било је другајче или дјелимично. Само на мапи код Томићеве нашао сам исправно да се ток Враке не дужи узбрдо током бујице Бануша веља, већ како јесте у природи, јер Врака избија из врела „Пелк” на нултатачки страна-равница и, ту је раздвојена у двије Враке: „Стара” и „Млада” за натапање баштина „подводница” и два млина села Куле и, опет Млада скренута у старо корито. Има вијести да је Млада Врака продужена за натапање налеглог тла. Предлажемо да се грешка зачета у ЕИ и о току текућице Враке не наставља у науци убудуће. Наведена грешка је довела до друге грешке – Св. Јован је лоциран лијево од Враке, а десно је ње и подаље. Новост доноси мапа у сепарату „Врачани”. Арнаутско село „Раш Мали” – топоним, спуштен је на мјесто врачкога Раша, те, сада, древни Раš се назива „Раши вогељ”. По неким вијестима наш Раš је срушен и планиран изнова, а Св. Јован „Црквина”, служи у друге сврхе.

Збуњују два позивања на катастар 1614., по Болици, а прилика је да не могу да се сложе, искључују се. Новковићу је недостајао Љубићев попис вароши Скадра када је Врака ишла са њим, „Село”, а користила га је П. Томић од Скадра на сјевер. Томић: „У Скадарском kotaru, у то време, било је 12 села од којих је 7 било у равници на путу према Подгорици. У то време, према Болици, сва су села арбанашка и католици”. – Ово је уопштено јер недостају имена села којих је много равницом од Скадра на сјевер до католичких Кастра-та и Хота. Међутим, истим положајем ка Коплику, Болица каже да је народ „de rito serbiano”. Није логично да се католицизам масовније шири на домаку турскога Скадра, већ ислам и, није лако било да се ту пропагира као у неприступачном

пачној високој Малесији од стране унијатских попова, код Турака приказани као „доктори” а у брђана „попови са брадом” и, тобоже, не признају папу. Иако они варају негде митом, негде заосталошћу људи, па опет, преобраћење запиње. Један високи латински прелат „пријатељски” се жалио православном свештенику у Скадру и углавном прваку Ђуру Поповићу да не може „своје” брђане да одвикне од три прста и крсте се шаком. Јастребов даље казује да још 1880. из Коплика долазе 4 православна дома у цркву у Враки, да Копличани у распри на суду у Скадру чији су Св. Јован ра-шки и Св. Петка гриљска, свједоче 1857. да је Св. Јован био и њихова црква док нијесу пријешли у ислам, а не латински.

У именима старешина села по Враки 1614. опажа се зајажење исламске хомонимије, као, „Вуко Сула”. Српско „Вук-о” у Арбанаса је „Ујк”. У полису становништва и католика у Албанији, Јован Томић за Гриљ казује „казе кристијане 24 са 210 особа” 1703., непрецизно којег су хришћанског обреда, али изричito где су католици стварно: „Груемира 1 дом католика са 9 чланова”. (Да! То су Керићи којих је до 1933. настало 4-5 дома, Б. М.). Доскора живи страници из сусједног Раша причали су ми да повремено у Громир долази латински поп, рашири поњаву на ледини уместо у кући и, чита, а они других обредности са чуде не знајући да је то вид пропагирања и да њих којега привуче и преведе. Громир је 1933. био велико село са преко 100 дома.

Лазар Рогановић, из Титограда, приватно је објавио књигу у два дијела, од којих првих под насловом „Под сунцем туђег неба (Врака и Врачани)”. Не изгледа да је поступио по оцјени прегледача Светозара Пилетића, књижевника, па и нема што да се прида. Ипак, Врачани су се рађали, живјели и умирали под сунцем родног неба вјековима. Рогановић је упорно искључив да нико прије њега није писао о Врачанима.

Врака предио била је неприступачна од стварања нове државе Албаније, посебно од резолуције 1948., није постојао никакав претекст да знатижељник започне обраду Враке и није имала домуродачних кадрова обучених за такав рад. Може се закључити да је Врака и даље остала необрађена насељски цјеловито, но само географски опојљења: „Врака код Скадра”. Врака је равна; има једно ребро средином Раšког поља правца ц-ј са којега се одлично спушта спуштање тла, наводно тектонско спуштање у науци и-з, ка Језеру и Св. Јовану раšком. До 1933. није катастарски мјерена, већ „рало” за њиву и поље, и „коса” за ливаду. Грубо рачувано површина Враке је око 70-80-90 km².

Откада се Врака као предио може да помиње остављамо пројени стручњака промене у Споменицима у Котору од половине 14. вијека и даље, који у науци нијесу коришћени до сада – навешћемо их касније у овом прилогу.

(Наставиће се)

Прича како је глумица постала јунак

ИВАНА КОСОВКА

- Тешко је објаснити шта је ову београдску глумицу, одгајену у топлом уметничком дому њених родитеља, Словенца и Српкиње, тако мотивисало и покренуло. Она је, иако и сама својом телесном раном рањеном, носила свој крст, али је и оним недокланим и непокланим косовско-метохијским Србима помогла да и они понесу свој крст, који никада, па ни данас, није ни лак ни кратак.

Пише: Протојереј мр Велибор Помић

Када су, на почетку XXI века, уђутали многи Срби – проговорила је она. Када су многи Срби одмарали – жртвовала се она. Када су многи Срби своје мисли усмеравали на другу страну – она их је враћала на Косово и Метохију. Када су многи били спремни да помисле да је Косово пусто – те мисли им је, са децом из Велике Хоче, Ораховца и других косовско-метохијских села, разгонила она. Када су многи бринули разне бриге – она их је подсећала да је Косово и Метохија суштинска брига сваког Србина. Када су политичари несавесно сматрали да је питање Косова и Метохије питање њихове политичке надлежности – појављivala се она и делом и жртвом сведочила да је Косово и Метохија и надлежност и дужност сваког Србина. Када Срби из Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине нису могли или нису смели на Косово и Метохију – она им је Косово, кроз песму детињу, доводила у њихове градове и њихове домове. Када на Косово и Метохију нису могли не само Срби него ни Руси – она је и Русима у Русију довела Косово и увела га у душу Руског народа, Цркве и државе. И због тога је многи, већ одавно, не зову њеним правим именом, јер је њено име, већ одавно, Косовка.

Није, осим неколицине српских владика и косовско-метохијских свештеника и монаха, познато још неко, тако жртвено, сведочи косовско-метохијску истину и вида косовско-метохијску рану. Она је посведочила да је Косово и Метохија светиња свакога од нас Срба без обзира да ли смо тамо рођени; да ли смо тамо живели; да ли су нам тамо гробови најближих предака и сродника; да ли су нам тамо плодне оранице и остатци спаљених и порушених кућа.

Тешко је објаснити шта је ову београдску глумицу, одгајену у топлом уметничком дому њених родитеља, Словенца и Српкиње, тако мотивисало и покренуло. Она је, иако и сама својом телесном раном рањеном, носила свој крст, али је и

оним недокланим и непокланим косовско-метохијским Србима помогла да и они понесу свој крст, који никада, па ни данас, није ни лак ни кратак.

Док су многи глумци и глумице њене и других генерација, неспорно скромнијег талента од ње, тискали око политичара, странака, редитеља и продуцената са мотивацијом да добију телевизијске, позоришне и филмске улоге – она се гурала са кфоровцима да деци у Великој Хочи, Ораховцу и другим селима дотури прегрдит помоћи и море своје љубави. Ње већ одавно нема на филмовима.

Нема је ни у позоришту, али је има на најлепшем месту – у срцу и души честите Србадије. Нема је ни у престижним београдским кафићима, али је има у скромним, домаћинским кућама по косовско-метохијским селима. Она одавно не глуми – она одавно сведочи Истину. Њено глумиште није ништа друго до страшно сведочиште Распетог Косова и њиме Рањене Србије.

Многи Срби су обилазили Косово и Метохију и пре његовог ослобођења 1912. године. Чини се да нико као што је Милан Ракић, консул Краљевине Србије у Приштини, није тако озбиљно и тако снажно наметао косовско-метохијску тему као тему ондашње српске политике, српске дипломатије и српске поезије. Ракић је у своје време, на коњу, плачући обилазио свој народ и своју косовско-метохијску земљу и само је тако могла да настане његова бесмртна косовско-метохијска, а посве српска и хришћанска поезија. Ивана Косовка, скоро читав један век после Ракића, обилази Косово и Метохију плачући и певајући, тешећи и будећи Србе. И зато је међу младим Србима и Српкињама данас непозната особа која је за краће време више од ње учинила за Србе и Косово и Метохију.

**Атак актуелног режима према српском народу се наставља.
Скоро свакодневно траје притисак на српски народ**

Све за српство, српство низашта

- ФЧИШАВ низ саопштења Странке српских радикала, у задњих мјесец дана, ћобудили су цјелокућну ћајсју грађана Црне Горе. Посебно оних који се осјећају Србима. Ово је, на један начин, борба за грађанска људска права српског народа у Црној Гори коју је ћрва ђочела Странка српских радикала и од ћога неће одустати док ћосиоји. Значајна саопштења која су емитована и објављивана на разним медијима објављујемо инишегрално**

Пише: Душко Секулић

Србима личне карте на ћириличном српском језику

Странка српских радикала обавјештава све Србе и друге грађане који су се на посљедњем попису изјаснили да говоре српским језиком да, сходно законској регулативи, имају право да им личне карте буду издате на српском језику и ћириличном писму.

Сходно ставу 2. члана 7. важећег Закона о личној карти грађанима који у службеној употреби користе српски језик прописани подаци (презиме, име, пол, држављанство и сл.) у нову личну карту могу бити унијети на српском језику и ћириличном писму које је, сходно Уставу, равноправно са латиничним.

Уколико се Албанцима у Црној Гори личне карте издају на албанском, Бошњацима на бошњачком, Хрватима на хрватском језику не постоји ни један разлог да се Србима издају документа на нама туђем и некодификованим црногорском језику те да се на тај начин крше наша Уставом и законима загарантована права.

Ми, српски радикали, позивамо све опозиционе странке и невладине организације које су се, заједно са нама, током претходних година залагале за очување српског језика да одмах пруже јавну подршку овој акцији у остваривању елементарних права Срба. Очекујемо да ће сви народни посланици, одборници и предсједници општинских одбора у року од мјесец дана јавно затражити и поднијети захтјеве за добијање нових личних карата на српском језику.

Српски језик се може очувати само тако што ћемо упорно и истрајно, на основу Устава Црне Горе и закона, а без икаквог страха, на сваком мјесту и у контактима са државним органима инсистирати на нашем неотуђивом праву и чињеници да је наш језик српски те да су државни органи дужни да поштују ту чињеницу и наша људска права.

Министра унутрашњих послова Јусуфа Каламперовића упозоравамо да је дужан да у најкраћем могућем року, ради тачне и ефикасне примјене Закона о личној карти, предузме све што је у његовој надлежности како би се грађани адекватно информисали о њиховим правима у погледу издавања личних карата на њиховим језицима који су у службеној употреби. Те информације морају бити објављене у медијима.

Срби у Црној Гори нису већина ни мањина

Странка српских радикала позива све српске странке Црне Горе да се што прије уједине и подрже оснивање Српског националног савјета који би штитио националне и економске интересе Срба у Црној Гори. Мишљења смо да је свако позивање поједињих лидера Срба у Црној Гори на уједињавање опозиције у којој ће бити и неке сепаратистичке партије које се лажно представљају да су опозиција, а апритекну у помоћ режиму кад год му њихова помоћ затреба, погубно за Србе. Све што је потребно је то да се политички представници Срба сложе око заједничких циљева и да престанемо да вјерујемо у бајке како ће нас неко други борјити од нас самих.

Сада је мали проблем то што неким Србима није мило да су национална мањина у Црној Гори при онome шта се може добити, у складу са *Уставом*, прихваташем мањинског

Борба Странке српских радикала за српске националне интересе

положаја. Важно је стварање услова за остваривање права. Срби у Црној Гори се сада налазе у тзв. пат позицији. Нити су мањински, нити су конститутивни народ, а то је дефинитивно најлошији положај који један народ може имати у некој држави. Знајући како се из периода у период драстично мијењају резултати пописа када је у питању национална припадност у Црној Гори, није искључено да ће Срби у Црној Гори опет постати већински народ (значи да се дисконтинуитет замијени континуитетом), што би било идеално, али у овом тренутку немогуће. Зато треба максимално да искористимо све што нам нуде чланови 79 и 80 Устава Црне Горе, а не нуди нам се мало: јавно испољавање националне посебности; јавно истицање националних симбола и обиљежавање националних празника; употреба српског језика и ћириличног писма у јавној и службеној употреби; школовање на српском језику и ћириличном писму у државним установама, с тим да наставни програми обухватају и историју и културу српског народа; оснивање српских просветних и културних удружења уз материјалну помоћ државе Црне Горе; информисање на српском језику; аутентична заступљеност у Скупштини Црне Горе по принципу афирмавајуће акције; сразмјерна заступљеност у јавним службама, органима државне власти и локалне самоуправе; успостављање и одржавање контаката са грађанима и удружењима ван Црне Горе са којима имамо заједничко национално и етничко поријекло, оснивање српског савјета за заштиту и унапређење посебних права... Не прихватимо ли ова права, десиће се са нашим народом на цјелокупној територији Црне Горе оно што се десило Србима на Цетињу, на шта упозорава и о чему веома аргументовано пише истакнути српски историчар са Цетиња, професор **Предраг Вукић**.

Српска радикална странка и Странка српских радикала су, свјесне политичке одговорности коју имају, на Централној отаџбинској управи 2. фебруара 2007. године – прије доношења новог црногорског *Устава*, усвојиле *Декларацију о правима Срба у Црној Гори*. Усвајањем ове Декларације на озбиљан и одговоран начин је покренуто питање статуса Срба у Црној Гори. Од неких српских политичара у Црној Гори ова *Декларација* је наишла на жестоку осуду, али исти политичари нису понудили ни један једини ваљан аргумент који би могао оборити оно што је промовисано нашом *Декларацијом*, због тога све нападе на *Декларацију* схватају као политичку љубомору које никад није фалило међу српским партијама у Црној Гори.

Странку српских радикала не интересује каква ће изгледати црногорска национална обиљежја

Иницијативу Српске народне странке око промјена црногорских, државних, националних симбола, морално, подржавамо али се Странка српских радикала опредијелила на другачији приступ остварењу права српске националне заједнице у Црној Гори.

Наиме, Странку српских радикала просто не интересује за какву ће се Црногорци варијанту опредијелити када су државни симболи у питању. То темом нека се баве грађанске партије и странке већине у самом парламенту, а оно што нас посебно интересује јесте да се у потпуности и без резерве остваре српске националне права, право на језик и писмо, право на слободно исповиједање вјере, на слободу формирања својих културних, медијских и националних организација.

Химна самосталне државе Црне Горе написана стиховима ратног злочинца Секуле Дрљевића политички је став већине у црногорском парламенту и најбоље одсликава политички правац Ђукановићевог и Кривокапићевог режима и

њихову личну карту пред грађанима Црне Горе, али и међународном јавношћу. То је првенствено њихова политичка и национална лична карта, али Странка српских радикала се залаже, а то нас посебно интересује, да се у општинама где Срби имају већину истиче српска тробојка и остала српска национална обиљежја.

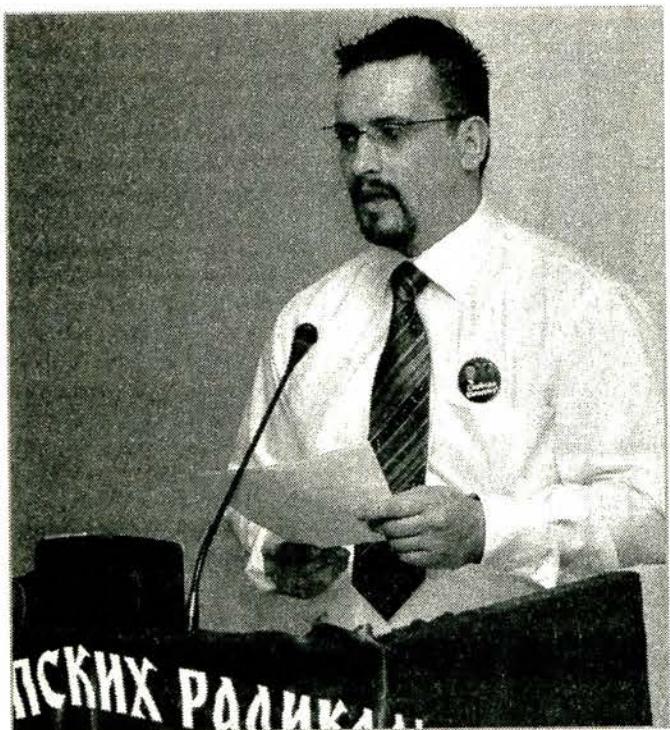
Српске радикале не интересује истицање црногорске заставе, и како ће она изгледати на Ист Риверу, већ српска тробојка испред црногорске скупштине!

Српска народна странка и Странка српских радикала имају различите начине борбе за српске националне интересе али то не би требало да омета функционисање Српске листе. Српска народна странка најављује да ће се борити у парламенту за брисање стихова „Ој свијетла мајска зоро” са циљем да поправи црногорске националне симbole док ће се Странка српских радикала борити у складу са Уставом и инсистирати да се на српском језику издају личне карте, да наша дјеца у школама уче српски језик, да се у општинама где смо већина истичу јавно и са поносом српска национална обиљежја, да се тамо јавно и без страха пјева наша српска национална химна, да се судски поступци воде на српском језику, да се у потпуности заштити Српска православна црква, да оснујемо српски радио, да имамо емисију на државном јавном сервису која афирмавајуће говори о српском народу, а не као до сада, када нас свакодневно сатанизују.

Борба ове двије странке у оквиру Српске листе, а за српска национална права има за циљ да заустави црногорски режим у намјери да настави са асимилацијом српског националног корпуса у Црној Гори. Различити начини борбе само повећавају шансу за успјех.

Режим сије мржњу према српском језику

Странка српских радикала је изненађена реакцијом појединачних црногорских квазинаучних институција и тзв. независних интелектуалаца који протеклу недељу дана „осипају дрвље и камење“ на Студијски програм Српски језик и књижевност у Никшићу, и то баш сада када су добили црногорски језик у Уставу и Катедру за црногорски језик на Филолошком факултету. Гле чуда! Сад им је и то мало, па хоће

да укину постојећи Одсек за Српски језик како би њихово задовољство било на врхунцу

Нажалост, иза свих ових наклапања крије се искрена мржња према српском народу и оном дијелу Црногораца који су се на попису изјаснили да говоре српским језиком. Сад се јасније него ikad види да неоцрногорци нису истински жељели да језик у Црној Гори носи њихово име, већ да протjeraju из Црне Горе српски језик, а за узврат би прихватили и марсовски, само да није српски. Тако господи квазинаучници и тзв. независни интелектуалци својом бескрајном мржњом према Србима шире нефашистичке идеје којима жеље вратити Црну Гору у мрачни 20. вијек – у вријеме једноумља.

Срби у Црној Гори давно су раскрстили са „говорницима“ црногорског језика. Не желимо са њима више нита заједничко. Они своје – ми наше, а све у складу да Уставом Црне Горе. Они нека се диче црногорским језиком, ми ћemo српским. Њихов је Војислав Никчевић – наш је Вук Карадић. Ти је почетак и крај сваке полемике. Нека господи коначно оставе српски језик на миру, јер су га се до сада одрекли хиљадама пута, и нека престану да краду интелектуалну својину српског народа и језика. Тражили су црногорски језик – добили су црногорски језик. Сад вальда треба да уживају и студирају црногорски језик. Ми им то право не оспоравамо, али нека они престану да оспоравају право за двије трећине Црне Горе која својим језиком сматра српски.

Зато, Црногорци, ви који сте за црногорски језик, не стидите се свога језика. Ако је ваш језик толико моћан не плашите се да ће наша Катедра за српски језик засијенити вашу Катедру за црногорски. А и како би, ако ће слушаонице за студенте српског језика красити слика Вука Карадића, а ваше слика Војислава Никчевића.

Дакле, зашто се стидите свога језика?!

Да видимо ко је вјера а ко невјера

Странка српских радикала у духу поштовања слободе избора и спријечавања дискриминације по било ком основу позива све посланике Скупштине Црне Горе чији је матер-

њи језик српски да, у циљу заштите идентитета српског народа, што прије формирају **Српску језичку групу народних посланика**.

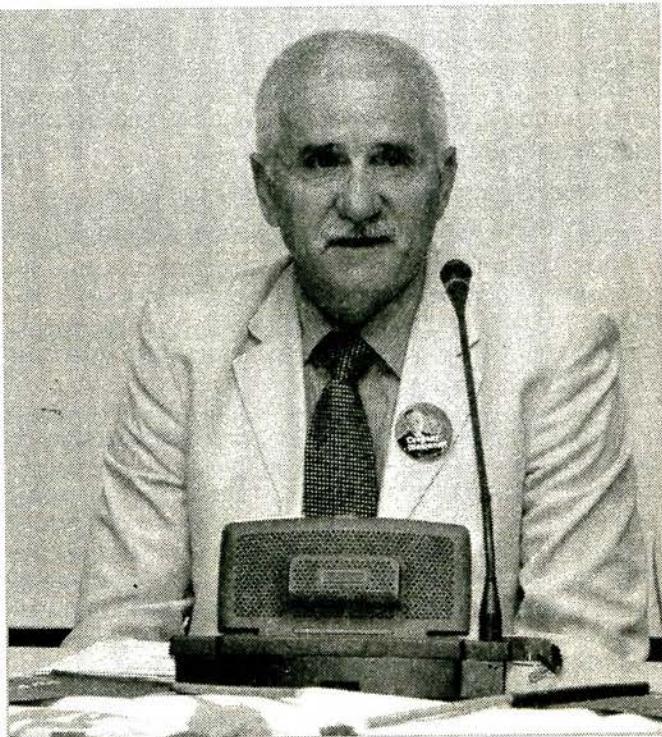
Недопустиво је да се поједини посланици индолентно понашају и пристају на дискриминацију свог српског језика и то тако што не истрајавају да им се скупштински материјали достављају на српском језику као језику у службеној употреби у Црној Гори.

Народни посланици који говоре српским језиком нипошто не смiju да из било ког разлога пристају да скупштинске материјале примају на некодификованим тзв. црногорским језику и тубјем латиничном писму. Позивамо све народне посланике који говоре српским језиком, без обзира на то којој странци или коалицији припадају, да се својим потписом прикључе иницијативи Странке српских радикала за формирање **Српске језичке групе народних посланика у Скупштини Црне Горе**.

Српска језичка група народних посланика неће имати статус посланичке групе него ће кроз дјеловање и рад народних посланика у Скупштини Црне Горе афирмисати српски језик и ћирилично писмо као темељне одреднице идентитета српског народа у Црној Гори. Посланици Српске језичке групе ће у сваком наступу у парламенту наглашавати да се у јавности обраћају на свом српском језику, а скупштинске материјале искључиво примати на српском језику и ћириличном писму што мора бити посебно наглашено на свим материјалима који им у будуће буђу достављени из Скупштине Црне Горе.

Подсећамо неупућене са језичке групе посланика постоје у Белгији и Бриселу као граду из кога се већ годинама преписују закони за Црну Гору. У члановима 43. и 136. Устава Белгије ова права су посебно гарантована, а и Устав Црне Горе пружа могућност да се српски језик користи у службеној употреби.

За оне посланике који су се на последњем попису изјаснили да говоре српским језиком, а који не подрже иницијативу српских радикала за формирање **Српске језичке групе у Скупштини Црне Горе** сматрајемо да су промијенили свој језик и прешли у монтенегринско говорно подручје.

Подржавамо право свих других националних заједница да формирају своје језичке групе у складу са језиком који говоре те да остварују иста права као и посланици Српске језичке групе.

Странка српских радикала као модерна странка која прати савремена технолошка достигнућа и развој информационих технологија званично ће генералном секретару Скупштине Црне Горе доставити најновију верзију, тзв. конверторског програма који без икаквих посебних трошкова и потешкоћа успјешно преноси текст из латиничног у ћирилично и обратно.

Странка српских радикала припрема нацрт закона о изборима одборника посланика

Странка српских радикала инсистира да се, најприје у оквиру Српске листе, а потом и на ширем плану постигне пуна сагласност око поштовања демократских стандарда везаних за гарантоване мандате националних заједница, али не због тога што је то потребно Странци српских радикала као другој странци Српске листе по упоришту у српском бирачком тијелу.

Нема потребе да наглашавамо да је Црне Гора веома сложено етничко друштво, али не због тога што смо сви грађани, припадамо и различитим националним заједницама. Устав Црне Горе констатује ту чињеницу и на основу ње гарантује заштиту идентитета националних заједница. Будући изборни закон у пуној мјери мора да уважи и нормира ту чињеницу.

Гарантовани мандати припадника националних заједница никада на свијету не служе за то, како многи овде погрешно и из незнања сматрају, да би одређене странке оствариле свој парламентарни статус по том основу него да би се кроз значај посланика националних заједница спријечила мајоризација и у пуној мјери остварила права тих заједница. Посланик гарантованог мандата националне заједнице није само функције него уставно-правни механизам за заштиту права и идентитета националне заједнице без чијег пристанка ниједна већина не може да доноси законе и одлуке које се

тичу његове националне заједнице. Без гарантованих мандата националних заједница по тачној пропорционалној заступљености нема и не може бити истинске заштите идентитета националних заједница у црногорском правном систему и друштву.

Опомињемо да ће се на односу свих странака, не позиционих и позиционих, према гарантованим мандатима као правно-политичким механизмима за заштиту идентитета националних заједница у будућем изборном законодавству Црне Горе, као и према правима и положају националних заједница.

Показало се да ни црногорски, ни српски, ни бошњачки, ни хрватски, ни мусимански посланици са грађанских листа са или без националног предзнака нису у стању да штите идентитет својих националних заједница од агресивне асимилаторске политike парламентарне већине и режима не због тога што, након пораза на свим изборима, увијек бивају спријечени прогласавањем парламентарне већине, а националне заједнице остају суштински оштећене и у правима ускраћене.

Странка српских радикала као странка српске националне заједнице у Црној Гори је формирала свој експертски тим из Црне Горе и браћом – правницима из Србије и Републике Српске која разматра могућност примјене система тачне пропорционалне заступљености националних заједница у Скупштини Црне Горе у складу са пописом становништва од 2003. године.

Сматрамо да је недопустива дискриминација националних заједница већ почела са припремом новог изборног законодавства од стране Радне групе у којој нема припадника својих народа. Не могу грађанске странке и листе које су чланови скупштинског колегијума Ранка Кривокапића и радне групе као противници заштите права и идентитета националних заједница да заступају интересе националних заједница. Због тога је посебно важно да се у припрему новог изборног законодавства Црне Горе укључе представници националних заједница који се залажу за остваривање ових права.

Црква јединствена

- У недељу, 4. маја 2008. године извршено је освештавање новосаграђене Цркве Срећења Господњег на србијанско-црногорској граници

Пише: Дарко Гачевић

На мјесту где је владика мишелевски Филарет 12 дана штрајковао глађу, саграђена је црква Сретења Господњег. Епископ Милешевски је извршио освештавање цркве са свештенством и монаштвом из Милешевске епархије уз присуство око хиљаду вјерника.

Освештавању су присуствовали представник Српске народне странке у Црној Гори, директор Железница Србије Миланко Шаранчић, протојереј Велибор Ђомић, представници српских странака у Црној Гори, Србији и многобројни народ из разних крајева Црне Горе и Србије. Подсјетимо се да је владика Филарет започео штрајк глађу 28. августа 2007. године (на Велику Госпојину), на граничном прелазу Ранче, наводно да се налази на некаквом списку помагача хашских оптуженика, које је Влада Србије послала хашком трибуналу, а власт Црне Горе забранила владици улазак у Црну Гору. Након 12 дана штрајка, побиједила је правда, побиједио је владика, а црногорска власт попустила и дозволила владици улазак у дио мишелевске епархије који се налази у Црној Гори, под пратњом полиције.

Владику су за вријеме штрајка посећивали министри из Србије, посланици из Црне Горе и Србије, као и представници радикала на челу са генералним секретаром Српске радикалне странке Александром Вучићем и предсједником Странке српских радикала у Црној Гори Душком Секулићем. Владику су још обилазили и подржавали грађани из многобројних градова Црне Горе и Србије, као и владике из Србије, Црне Горе и Републике Српске.

Године 2007 10. септембра, одржан је величанствени митинг подршке владици на ранчу и тада је постављен камен темељац за изградњу цркве на том мјесту. За само неколико недеља саграђена је црква Сретења Господњег. Црква се још може назвати и – ЦРКВА ЈЕДИНСТВА – која ће убудуће спајати један исти народ из двије државе. Богомоља је

направљена на самој граници, тако да су врата у Црној Гори, а олтар у Србији. Мјесто где је саграђена црква ће се убудуће звати Владичина пољана, а земљиште за изградњу цркве је поклонила породица Гачевић.

Након освештавања, владику се посебно захвалио дародавцима земљишта, као и предсједнику Нове Србије Велимиру Илићу и предсједнику Српске народне странке Андрији Мандићу. Након тога је приређена богата трпеза љубави и велики народни сабор, који ће се у будуће традиционално одржавати на том мјесту у првој недељи по највећем хришћанском празнику Васкрсу.

Успешно завршена општинска скупштина у Подгорици

Владимир Вуковић предсједник општинског одбора Подгорица

- Посебно је било интересантно обраћање генералног секретара Странке српских радикала гостодина Бојана Струњаша и предсједника Странке за Црну Гору гостодина Душка Секулића, који су најбољом могућом оцјеном оцјенили рад људи у ОО-Подгорица за последњих годину дана колико функционише иницијативни одбор

Пише: Анита Ковачевић

Ана 14. 05. 2008. године у конгресној Сали хотела Подгорица, одржана је конститутивна скупштина општинског одбора Странке српских радикала Подгорица. У сали која је била попуњена до последњег места, поред 69 делегата био је већи број гостију, људи из политичког и културног живота града, пријатеља странке и наших чланова и симпатизера који су се нашли заједно и учествовали у раду саме скупштине. Такође је био присутан и већи број представника медија који су рад скупштине отпратили на ваљан начин а што је потврђено у њиховим извјештајима.

Скупштина ОО ССР – Подгорица је почела интонирањем Химне „Боже правде“ у извођењу српског пјевачког друштва „Бранко“ из Подгорице и Химне Странке српских радикала „Спрем‘те се, спрем‘те ...“.

На почетку засијадања присутним делегатима и гостима се обратио в. д. предсједника ОО ССР – Подгорица Владимир Вуковић који је подnio извјештај за протеклих годину дана, колико је био на функцији в. д. предсједника. Оно што је у извјештају измамило највећи аплауз јесте подatak да Странка српских радикала у Подгорици већ има формиран 21 месни одбор и да кроз мјесне одборе има 167 активних чланова који даноноћно раде на терену и шире идеју српских радикала. Да се у Подгорици, када су у питању српски радикали добро ради, најбоље говори то да нема дана када се у странку не учлани пар нових чланова који су спремни да раде на њеном јачању и ширењу идеје проф. др Војислава Шешеља.

Како статут странке налаже, на почетку се морало избрати радио предсједништво скупштине, а част да води овај орган ОО-Подгорица припадаје господину Славку Влаховићу, који иако међу најстаријим, на терену биљежки врло добре резултате а и предсједник је мјесног одбора Доња Горица. Поред њега у радионом предсједништву су још као замјеници били Нина Рабреновић и Јован Симићевић док је запничар био Милан Кокотовић.

Присутнима су се још обратили и представници других политичких партија, као и гости скупштине. Посебно је било интересантно обраћање генералног секретара Странке српских радикала господина Бојана Струњаша и предсједника Странке за Црну Гору господина Душка Секулића, који су најбољом могућом оцјеном оцјенили рад људи у ОО-Подгорица за последњих годину дана колико функционише иницијативни одбор.

У дањем раду скупштине приступило се упознавању делегата са извјештајем верификације комисије по којем се

утврдило да за ОО-Подгорица мјесни одбори делегирају 39 чланова. Извјештај је представио делегатима члан верификације комисије Игор Миличковић. Након тога су делегати скупштине приступили јавном гласању после чега је члан изборне комисије Милош Бољевић констатовао да је скупштина једногласно донијела одлуку да општински одбор Странке српских радикала у Подгорици у будуће броји 39 чланова чија су имена и прочитана.

Након консултација и гласања чланова општинског одбора знала су се и имена новог руководства новоформираног ОО ССР-Подгорица. Предсједник Скупштине ОО ССР је саопштио ко је нови предсједник одбора господин Владимир Вуковић, да је за његовог замјеника изабран господин Божур Буковић, за потпредсједнике су изабрани госпођица Слободанка Пантовић, господин Славко Влаховић и господин Милош Бољевић док је функција секретара повјерена господину Љубисаву Ђелићу.

Након завршеног излагања новоизабраног предсједника одбора Владимира Вуковића остао је утисак да Странка српских радикала постаје респектабилнији политички фактор у Подгорици што се свакако рефлектује на прави начин и на Црну Гору. Сви делегати и гости су након завршене ријечи новоизабраног предсједника присуствовали коктелу који је уприличен специјално за ову прилику.

Радикали су и овај као и небројено пута у последње вријеме скренули на прави начин пажњу на себе и јасно ставили до знања свима да остају чврсто борци за идеју проф. др Војислава Шешеља. Даће Бог да Војислав Шешељ брзо буде на слободи а у Подгорици ће га имати ко свечано дочекати. **СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!!!**

Како заташкавати злочине

- Ратомирка Бојовић не одустаје од намјере да открије убицу свог браћа и мајке. Нада је не нађушила иако је од званичне Црне Горе добила само ћушњу и шиху пријешњу. Док живим, поручује Ратомирка, тражићу истину о смрти мојих укућана

Пише: Душко Секулић

Ратомирка Бојовић, рођена никшићанка а настањена у Београду не одустаје од намјере да разоткриje све појединости о смрти свога брата Ратомира и смрти своје мајке који су умрли под чудним околностима пре неколико година у Никшићу. Прво је брат Ратомир нагло ослабио и изненада преминуо тако да му сестра која иначе живи у Београду вијест о његовој смрти сазнала међу последњима. Њен брат је живио у стану њихове мајке која је недugo затим, такође изненада и под засад неразјашњеним околностима преминула.

Код обје смрти надлежни љекари су у својим налазима закључили да је дошла природним путем, инфарктом срчаног мишића, што није Ратомирку ни мало умирило. Она је знала, а ту појединост није ни крила да је њена снаха, иначе била у веома лошим односима са својим супругом Ратомиром, и да је имала мотив да потегне за недозвољеним средствима. Дрогом, на пример јер како саопштава Ратомирка њена бивша снаха је стално код себе имала и користила неке таблете чудне боје и које су, неке биохемијске анализе показале, биле синтетичка дрога – екстази.

Екстази се може набавити управо и највише код неких пријатеља моје бивше снахе – каже Ратомирка и наставља, она је те таблете имала уз себе или је никада нијесам видјела да их она користи. Она је користила, по Ратомиркиним пријечима, једног локалног врача који „ординира” у хотелу Оногошт у центру Никшића.

Како се незванично говори овај „врач” и те како зна свој занат па је прије и изнад свега повезан са никшићком полицијом са којом размјењује информације о својим „клијентима”. У каквим је све односима била Ратомиркина снаха са локалним „врачом” може се само нагађати или је чињеница да су у сталној вези и комуникацији. Да ли је ту снаја могла да се снађе за синтетичку дрогу, за сада остаје тајна, као што је тајна шта је све покојни Ратомир Бојовић зна и шта је задржавао у себи након ратишта 1991-2 године као официр.

Он је нешто знао што се није смјело саопштавати нити говорити, знао је да данима буде потиштен иако су ми рекли да је на самом ратишту био и храбар и поштен и принципијелан – говори Ратомирка о свом брату. Постоје индиције да су се на самом ратишту обрачунавали неки стари рачуни који су направљени у самом Никшићу или Црној Гори у мирнодопска времена па је, могуће, неко „примио” метак у леђа од „својих”! Наравно, могуће да је Ратомир био могући сведок или убиства или неке велике крађе или пљачке што и није била ријеткост на самом фронту.

Шта се све дешавало око Ратомира на фронту можда остане вјечна тајна као што није тајна да је са фронта донио пушкомитраљез, који је након његове, изненадне смрти, промијенио власника и то на званичан начин Уговором о поклону иако се зна да је по Закону о оружју аутоматско и војно оружје не могу бити предмет поклона а нити се сматрају држати у кући!

Друга интересантна појединост је, свакако, да се око снахе почело врзмати много непознатих типова за које је Ратомирка установила да су „припадници једне од веома екстремних секта које задњих година опсиједају Црну Гору и њене грађане”!

Ја сам код ње налазила секташку литературу која се штампа у једној књижари у Бијелом Пољу и она је то крила као змија ноге као и намјеру шта ће радити. А урадила је све како би отела породични стан Бојовића и уз помоћ „помагача” у полицији АБН-у, у криминалним и секташким круговима па и органима власти која је и те како умијешана у све ово, каже Ратомирка напомињући да је копка питање коме и зашто је Ратомир сметао од како се вратио са ратишта. Очito да је Ратомир своју тајну одnio у гроб као што његова жена мисли да је породични стан Ратомировог оца и мајке требао, након низа фалсификата и криминалног мештаријења, њој да припадне.

Шта ће се око имовине даље дешавати остаје да утврди надлежни суд у Никшићу па могуће и виша инстанца у Подгорици или се многе чињенице око овог случаја само наслучију или се могу претпоставити. За истражне органе и тужилаштво ствар је ријешена осим што је некоме пало на памет, и право из ових органа, да Ратомирку дисциплинује и да надлежном органу МУП-а Србије упути писмо са провјером података у смислу „где станује и како се зове” пошто су послали погрешне личне податке.

Очито да се притисак на њену упорност протеже од Никшића до Београда али то Ратомирку неће зауставити на путу до правде. Ни то нити било шта друго!

„Ништа ме неће зауставити да трагам за истином”, каже Ратомирка, „ја тражим само правду и истину и надам се да су, без обзира на околности обје достижне”.

Енергија коју улаже у свештито ради показује да ће Ратомирка успети у својим намјерама.

Ништа се случајно не дешава на нашим изборима

ЦИА ведри и облачи а Руси и Кинези спавају

- „Српски избори са овим текстом немају никакве везе, и све ово написао сам због Јаћана и Јаћана. Разочарали су ме!“

Пре 25 година у САД је основана „Национална фондација за демократију“ да би отворено радиле оно што је ЦИА деценијама чинила крицом. Да би помогала одређене политичке странке, радничке синдикате, дисидентске покрете и медије у више десетина држава, укључујући и Кину која им је данас најважнија.

Требало је да прође много година да амерички Стејт департмент скине ембарго са документације која садржи разговоре, телеграме и специјалне депеше америчких дипломата, бојних и обавештајних функционера о томе о томе како да се на јајефикасији начин обезбеди победа пријатељских политичара на изборима далеке 1965. године на јапанском архипелагу Рјукју, укључујући и острво Окинаву, најважнију америчку војну базу у том делу Пацифика. Из те документације видљиво је да су амерички функционери без икаквог устручавања говорили о маханизмима пружања тајне финансијске помоћи кандидатима јапанске Либерално-демократске партије, расправљајући једино о начину на који то може да се изведе, а не и да ли треба да се изведе.

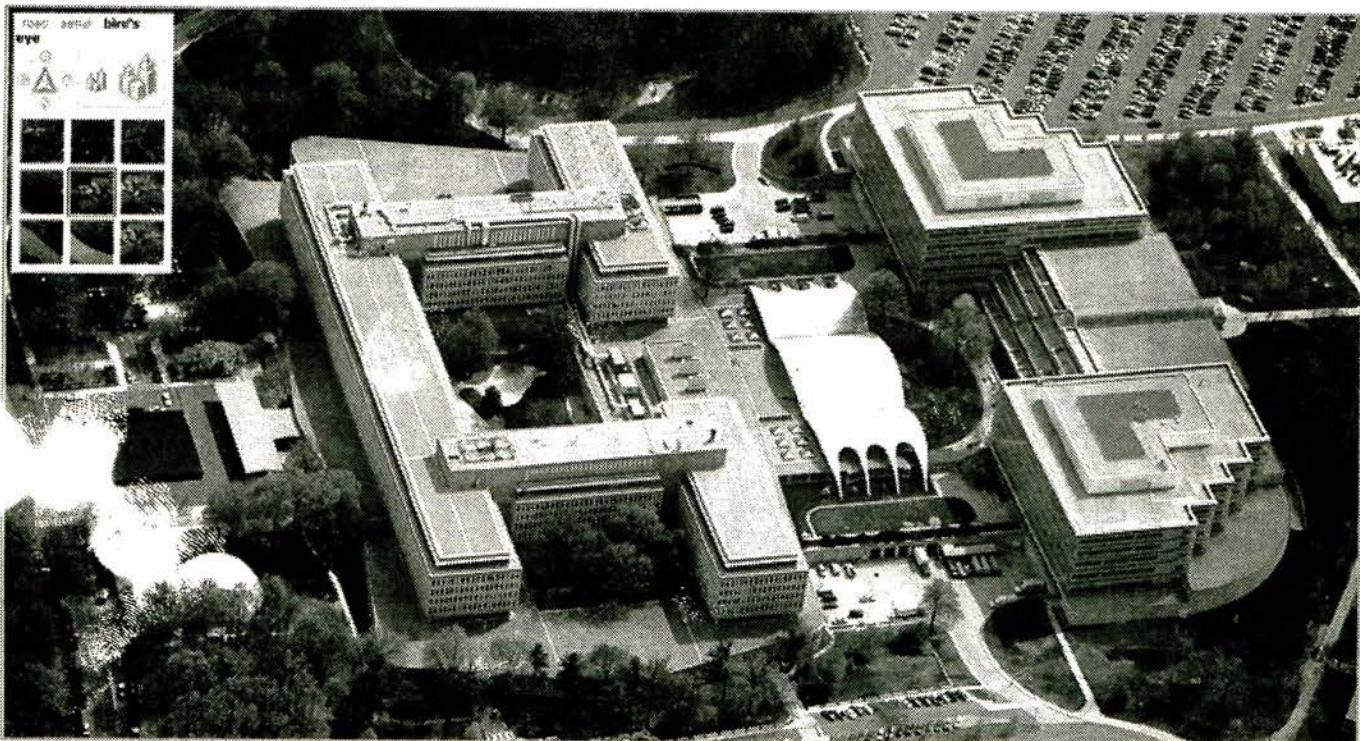
Документација показује да сви учесници разговора и преписке као и „право“ Америке да се меша у изборе у Јапану узимају као сасвим нормално понашање. Вашингтон је током педесетих и шездесетих година тајно помагао јапанску Либерално-демократску партију и подржавао успон по-

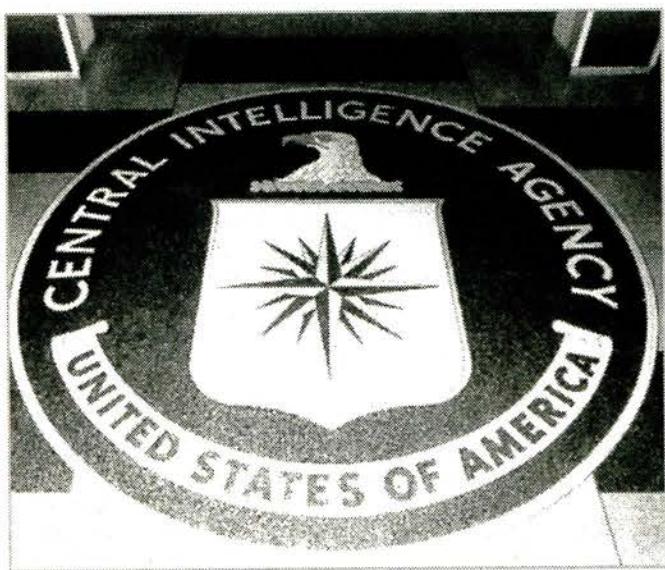
литичких личности из њених редова. Едвин Рајшауер, тадашњи амерички амбасадор у Јапану, тврдио је да би било „много сигурније“ дозволити да функционери јапанске Либерално-демократске партије преузму новац и затим га директно пребаце локалним партијским кандидатима како би на изборима постигли што бољи резултат.

„Окинава је мало место, мало као неки мали градић у САД“, рекао је Рајшауер у меморандуму од 16. јула 1965. године, с којег је скинуо ембарго. „Окинава такође личи и на полицијску станицу у некој малој земљи у којој су политичка маневрисања, посебно када је у питању новац, добро поznата. Зато ми треба да пронађемо другачији, савршен параван за пребацање новца нашим пријатељима у оквиру других новчаних трансакција“, изјавио је тадашњи амбасадор САД у Јапану. Наха је највећа америчка војна база на Окинави и из те базе свакодневно полећу амерички „авакси“ који прате догађања у ваздушном простору Кине. И данас на улазу у америчку базу стоји натпис: „Америчке окупационе снаге“ Па можда није за чуђење што је и Јапан пре неки дан признао независно Косово...

Демократија или инсталирање марионета

Пре 25 година у САД је основана „Национална Фондација за демократију“ да би отворено радила оно што је ЦИА

деценијама чинила кришом. Да би помагала одређене политичке странке, радничке синдикате, дисидентске покрете и медије у више десетина држава, укључујући и Кину. Фондација је финансирала синдикате, странке и покрете у Француској, Парагвају, на Филипинима, Панами, али и Португалији, Костарики, Боливији, Северној Ирској, Италији, Јапану... Средином осамдесетих година дала је милионе долара пољској солидарности, помагала је политичке странке у Португалу, Костарики, Боливији и Северној Ирској. Дала је неколико милиона долара политичким групама и Чехословачкој које су подржавале избор Вацлава Хавела за председника 1990. године. Дала је и три милиона долара на име „техничке помоћи“ за изборе у Никарагви 1990. године и још неки милион помоћи председничком кандидату Виолети Бариос де Чаморо, којег су подржавале САД. Само током 1996. године Фондација је потрошила око 1,6 милиона долара за програм „стварања Америке“ на кинеском језику и другу техничку помоћ проамеричким снагама у Кини.

Укупно гледајући то су неки од безазленијег покушаја Вашингтона да интервенише у унутрашњој политици држава широм света. Јер, ЦИА је годинама изводила много драматичније операције: од уклањања лидера на свим континентима, тајног помагања разних политичких партија, припремања државних удара до ширења лажних гласина, подмићивања политичара и моделисања јавног мњења. Просто речено нема то што ЦИА није била спремна да уради да би у некој земљи инсталирала на власт проамеричке кандидате, само је било питање цене.

Прве политичке активности ЦИА, које ветерани ове агенције и данас сматрају њеним највећим успесима, одвијале су се у Француској и Италији 1947. и 1948. године, када су комунистичке партије и комунистички раднички синдикати били надомак победе. Америка је пребацила милионе долара у обе земље да би помогла странкама десног центра и конзервативним синдикалистима заустављајући тако напредовање комуниста. Операцију у Италији водио је Џејмс Енгтон, касније шеф контраобавештајне службе ЦИА. Педесетих година, ЦИА је помогла да се забче лево оријентисани лидери у Ирану и Гватемали, и на њихова места довела диктаторе, али пријатеље Америке. У то време ЦИА је лажирала и изборе на Филипинима, у Либану и Непалу. Едвард Ландсејл, легендарни оперативац ЦИА водио је и председничку кампању министра одбране Рамоса Моресеја на Филипинима 1953. године. Тадашњи директор Агенције

је из Ленглија (ЦИА) Ален Далес понудио је Ландсејлу пет милиона долара за операцију „председнички избори на Филипинима“, али је Ландсејл телеграмом одговорио да се посао може обавити за милион долара.

У Либану 1957. године Вилбур Крејн Ибленд, официр ЦИА, за време избора редовно је одлазио у палату председника Камија Шамуна и исплаћивао му новац у либанским фунтима. Све је то Ибленд описао 1980. у својој књизи „Пешчани конопац“.

Америка је дакле навикла да утиче на политику других држава, чак и из „најплеменитијих побуда“, и то је једноставно навика које се Вашингтон тешко ослобађа. При чему постоји само борба између циљева и величине средстава. Неки Срби би то формулисали као ЦИА, „дарежљива ЦИА“!

Мислим да ми господин Лазански неће замерити што сам многе податке користио из неких његових текстова, као и ову реченицу која ми се посебно допала: „Српски избори са овим текстом немају никакве везе, и све ово написао сам због Јапана и Јапанаца. Разочарали су ме!“

Руска успаванка

Ембарго још није скинут шта је КГБ бившег СССР-а на овом плану радио, па стога о томе се још не може писати. Но ипак се зна да и КГБ није баш седео скрштенih руку, али са значајно другачијом тактиком. КГБ је углавном играо одбрамбену, знатно ређе офанзивну улогу. Најчешће се то сводило на послове, како се заштити нових младих социјалистичких режима од овако акредитивног деловања САД. Помагани су углавном покрети за ослобађање од колонијалног ропства или покрете који су већ покренули социјалистичке револуције. Помоћ се огледала више у облику Војно-техничке помоћи, а знатно мање новчано, јер социјалистичке снаге на власт нису могле доћи изборима већ искључиво кроз револуцију. Стога је КГБ радио на принципу идеолошког концепта, а идеологија се није ослањала и градила новцем.

После распада социјалистичког блока и самог СССР-а Русија се у овој игри наметања и инсталирања „демократије“ начисто погубила. Као да СФБ и остale руске службе ни после двадесет година нису схватиле како се то ради, и како се на „демократским“ изборима „побеђује“. Резултат тог неизнаја је врло видљив. Изгубљен је утицај на све бивше социјалистичке земље, али оно што је још горе Американци ноншалантно прориду и у земље бившег СССР-а претварајући их тако у НАТО базе за напад и на саму Русију. Други још важнији аспект тог проридања је привредни. Губљењем утицаја на неку земљу Русија губи и своје привредно присуство у тој земљи, не одмах али постепено свакако.

Зато је на наведеном самиту НАТО – Русија председник Путин остао прилично неубедљив критикујући НАТО за ширење на границе Русије. Неубедљив из разлога што Русија те претње понавља већ неколико година а Грузија и Украјина се несметано спремају за улазак у НАТО. Није јасно коме су Путинове претње упућене – НАТО-у или руководствима Грузије и Украјине. НАТО је савез и његов ширење ваше зависи од Сакашвилија и Виктора Јушченка који своје земље гурају у тај војни савез, него од жеље Буша и осталих НАТО чланница. Исто као што и наш Тадић гура Србију у НАТО који нас је чак пре само осам година бомбардовao. Стога ако лоцирамо проблем он је код руских служби, које мора да обезбеде да на изборима у Грузији, Украјини, Азербејџану, Србији... побеђују неки други кандидати а не америчке марионете, јер то исто раде америчке и западне службе. М оже ли и Русија да формира неку своју „националну фондацију за демократију“, неки свој (“Freedom house”

се") који ће помоћу разних покрета попут „Отпор”, „Кмара”, „Пора”...да на власт у Србији, Грузији, Украјини, дођу неки други људи који ће на Русију гледати као пријателјску земљу и са њом сарађивати и у одбрамбеном а још више у привредном смислу.

У данашњем свету воде се много значајнији „ратови” између службија јер су оне добиле знатно шири и значајнији простор деловања од како је разорен социјалистички блок. Американци су после сумњивог „терористичког напада” на куле СТЦ у Њујорку и Пентагона у Вашингтону све стрпали у један кош под називом „Борба против тероризма”. Па су ракетни и радарски системи у Пољској и Чешкој наводно потребни за ту борбу. Али је нејасно да ли је инсистирање Буша да Украјина и Грузија уђу у НАТО исто нека борба против тероризма или се иза тог антитероризма крију свим другим офанзивним намерама према Русији.

Можда сам у овој анализи неправедан према руским службама критикујући их да су у судару са западним изгубили све битке у бившим социјалистичким државама „али чак и у државама бившег СССР-а где су имале огромну предност. Можда оне те битке нису ни водили јер такав налог нису ни добиле. Потпуно се слажем са председником Путином да се у унутрашња питања земаља не треба мешати али не може се само Русија држати тог правила ако ЦИА са својим већ поменутим полугама руши једну по једну земљу инсталирајући „демократију” и председнике који су безусловно окречени Вашигтону. Ако Американци под видом „демократије” и „тероризма” играју врло прљаву игру, а играју је и Русија је обавезна с да на ту игри одговори истим средствима или ће бити прогажена.

Погрешна кинеска рачуница

Ових дана покреће се медијска кампања против Кине због Тибета и сепаратистичких намера дела Тибетанаца. Све је то заогрнуто плаштом и „великом бригом Запада” због наводног угрожавања људских права у Кини. Када ми Срби који смо све то на својој кожи доживели преведемо на практични језик то изгледа овако. Почеке је медијски рат против Кине као припрема терена за дестабилизацију Кине и евентуално њене урушавање. Изма свега не стоји никаква брига за људска права већ јасна намера Запада да разори или бар успори кинеску привреду као конкурентску. Кинеска привреда је већ постала најснажнија привреда света која из темеља дрма и тржишном конкуренцијом гаси западне компаније, па Запад оваквим методама унутрашње дестабилизације покушава да своје компаније одбрани. Та кампања неће престати све док Кина одлучно не узврати. Али не медијском кампањом јер данас на свету не постоји ни једна земља која би могла да добије медијски рат против глобалних западних медија и на том пољу не треба трошити енергију. То оружје поседује само Запад и од њега тренутно одбране нема али срећом директно не убија већ само дезавујише сопствену јавност.

Кина на тај медијски рат који је ипак само припремни, треба да одговори много тежом артиљеријом а то је удар на финансијско-привредном пољу који је неупоредиво разорнији и много више боли. Само тада ће Француска као америчка претходница ућуткati своје медије а Американци бити принуђени да се окрену својој до темеља уздрманој економији.

Банкарци су били покретачи свих ратова јер је то за њих само бизнис. Нападнуте државе се задужују да би купиле оружје и остало...како би се од нападача одбили а нападач се такође задужује да би се за нападе припремио. Многи на Западу у контексту тих посматрања данас сматрају да

је нови рат неизбежан јер је рецесија западних привреда толико дубока да се из ње другачије неће мочи изаћи. Ја се та квим констатацијама не бих сложио да је рат неизбежан. Врло га је лако избећи ако се змија удари у главу, а та глава је без сумње банкарски сектор.

Он је због грамзивости и дестабилизовао западне привреде, презадужио грађане који сад те хипотекарне или потрошачке кредите не могу да врате. Презадужени су и буџети појединих управа западних држава код „својих“ централних банака. А ово својих је под наводницима јер су „FED – Federal Reserve Sistem“ (америчке федералне резерве) у приватном власништву и немају везе осим имена са Америком, као што ни Централна банка „Bank of England“ није државна банка Енглеске. Не зову без разлога ЕУ и „Банкарска Унија“ чија је једина привлачност обиље новца и разних кредитних повољности. С обзиром да је Долар и Евро без златне подлоге и реалне гаранције, цела та финансијска пирамида се може доста лако срушити, па ће нам се у цеповима наћи безвредни папири. Безвредни јер иза њих нема златне подлоге, али нема ни нафте, гаса, сировина, хране, а ни роба широке потрошње које долазе из Кине. Када тај папирнати, електронски картични...новац без покрића сведемо на реалну вредност неће се више мочи да финансирају активисти ЦИА које сам горе наводио као ни остале фондације за утеривање квази демократије и инсталирање Влада. Без паре нема ни ратних похода јер амерички плаћеници пасути по свету неће ратовати ако их добро'не платите. Разни ратови су се водили али се још није водио рат против банкарско-финансијских паразита. Нека Кина а и Русија о таквом „рату“ без пуцања размисле јер само он може умирити експанзионистички Запад који је научио да свој високи стандард гради на пљачкању других.

Кина је дуго била у заветрини чак и помагана од стране Запада како би западним компанијама отворила своје огромно тржиште. Кинези су све до Другог светског рата сматрали да СССР односно Русија на првој линији фронта. Мисле да је то и данас, али не бих рекао да су у праву, рачуница је данас мало другачија. Русија Западу даје енергенте и сировине које Запад нема а Кина му угурава робу коју и они могу да произведу. Према томе у Кини морају да схвате две сувиштинске ствари. Да су сада они на првој линији фронта и да рат против њих неће престати све док они Западу не узврате пуном снагом. Тамо где Запад изгледа најјачи а у ствари је најслабији. Змију треба гађати право у главу.

М. М.

Војислав Шешељ

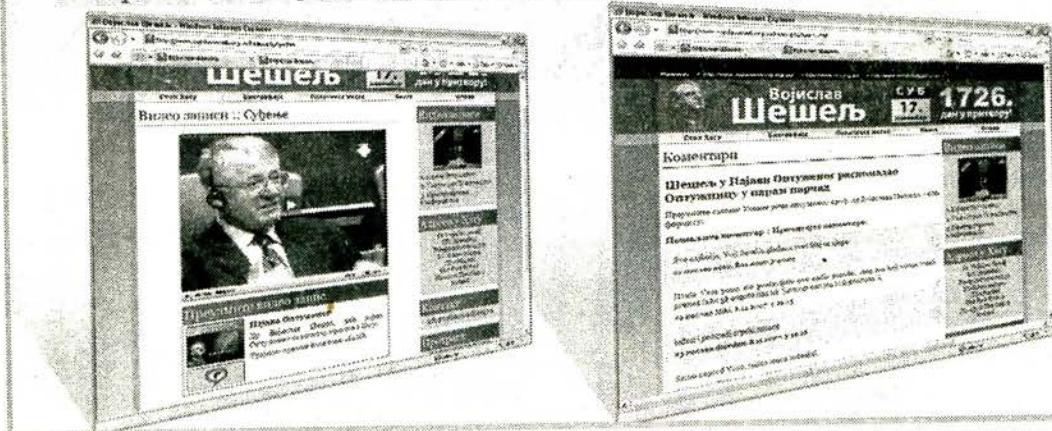
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записи суђења, прочитати поднешке, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

КАПИТАЛНА ДЕЛА

Проф. др Шешеља

Идеологија
српског
национализма

Римокатолички
злочиначки пројекат
вештачке хрватске
нације

